

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி

MANONMANIAM SUNDARANAR UNIVERSITY
TIRUNELVELI

தொலைநெறித் தொடர்கல்வி இயக்ககம்
DIRECTORATE DISTANCE CONTINUING EDUCATION
TIRUNELVELI

சிற்றிலக்கியம்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி

சிறுநிலக்கியம்

அலகு - 1

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது

அலகு - 2

1. அற்புதத் திருவந்தாதி 25 பாடல்கள் (1-25)
2. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் 20 பாடல்கள் (11-30)

I) செங்கீரைப்பருவம்

II) தாலப்பருவம்

அலகு - 3

1. கலிங்கத்துப்பரணி இந்திர சாலம் 25 பாடல்கள் (1-25)
2. இராச பாரம்பரியம் 33 பாடல்கள் (1-33)

அலகு - 4

1. முக்கூடற்பள்ளு 30 பாடல்கள் (51 - 80)

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி (சிங்கன் பறவைகள் வரவு கூறுதல் - 5 பாடல், சிங்கன் பறவைகள் கீழிறங்குதலைச் சொல்லுதல் - 5 பாடல்கள்)

அலகு - 5

1. திருக்கைலாய ஞான உலா - சேரமான் பெருமாள் நாயனார் 25 பாடல்கள்
2. முத்தொள்ளாயிரம் 30 பாடல்கள் (70-100)

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது

‘கிள்ளை’யைத் தூதாக விடுப்பதில் ‘அழகர்’ கிள்ளைவிடு தூது’ என்ற இந்நூலொன்றே பழமையான தூது நூல்.

அ.:றிணைப் பொருள்களில் பேசும் ஆற்றல் சிறிது பெற்றது கிளி. அதனைத் தூதாக விடுத்த பொருளமைந்தது அழகர் கிள்ளைவிடு தூது. ஆதலால் மற்றைத் தூது நூல்களில் சிறந்தது இந்நூல் எனக் கொள்ளலாம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

‘அழகர் கிள்ளைவிடு தூது’ என்னும் இந்நூலின் ஆசிரியர் பல பட்டடைச் சொக்கநாத பிள்ளை. இவர் பாண்டிநாட்டின் தென் மதுரையில் வாழ்ந்தவர். இவரது தந்தையார் பெயர் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை. பல பட்டடைக் கணக்கு என்பது ஒருவகை உத்தியோகம். அத்தொழிலைக் கைக்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் இவருடைய முன்னோர்கள். எனவே இப்பெயர் முன் அடைமொழியாகத் திகழ்கிறது.

அங்கயற்கண்ணியையும் சொக்கநாதரையும் இவர் பல பாடல் பாடித் துதித்து வழிபட்டார் என்பதற்குச் சான்றாகத் தனிப்பாடற்றிரட்டில் பல பாடல்கள் உள்ளன. இவ்வாறு சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த இவர் அழகரைப் போற்றியிருக்கும் முறைமைக்குக் காரணம் ஏதேனும் இருத்தல் வேண்டும். நமக்கு இதனால் ஆசிரியரின் சமய வேறுபாடமையாத உள்ளம் தெரியவருகிறது. இவரின் பாடல்கள் யாவும் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தவை. உட்பொருளும் வெளிப்பொருளும் அமைத்தே பாடுவது இவரின் இயற்கை போதும்.

இவர் மதுரைப் பதியைக் குறித்து மும்மணிக்கோவை ஒன்றும் யமகவந்தாதி ஒன்றும் பாடியுள்ளார். இராமேச்சுரத்தின் மேல் தேவையுலா என்ற நூலும், திண்டுகல்லில் கோயில் கொண்டுள்ள பத்மகிரிநாதர் மீது தென்றல்விடு தூது என்ற நூலும் கன்னிவாடிச் சிற்றரசர் நரசிங்க நாயகர் மீது வளமடல் என்ற நூலும் இவர் பாடியுள்ளார்.

இவர் இயற்றிய மதுரைமும்மணிக் கோவையில் 16, 20 ஆகிய எண்ணமைந்த பாடல் இரண்டும் முறையே மேகவிடு தூது. பூவைவிடு தூது என்ற பொருளமைந்தனவாக உள்ளதாலும், இவர் அழகர் கிள்ளைவிடு தூது என்ற இந்நூலோடு, தென்றல் விடு தூது என்ற நூலையும் இவர் எழுதியிருப்பதாலும் தூதுப் பொருளமைந்த பாடல் பாடுவதில் இவர் பெரிதும் ஆர்வமுடையவர் என்பதை அறியலாம்.

பொருள் அமைவு

அழகர் கோடைத் திருவிழாவில் பவனிவரக் கண்ட தலைவி மையல் கொண்டு வருந்தி, தான் வளர்த்த கிளியை நோக்கித் தன் வரலாறு கூறி, ‘அழகரிடம் சென்று மாலை வாங்கி வா’ எனக் கூறித் தூது விடுப்பதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. கிளியின் பெருமைகளைத் தலைவி விரித்துக் கூறுவது முதற்பகுதி பாட்டுடைத் தலைவரான அழகரின் மாண்புகளை எடுத்துரைத்து. அரசர்க்கு உரிய பத்து அங்கங்களையும் சிறப்பிப்பது இரண்டாம் பகுதி. கோடைத்திருவிழாவில் அழகர் பவனிவந்த சிறப்பை எடுத்துரைப்பது மூன்றாம் பகுதி. தலைவி தன் நிலையை எடுத்துக்கூறித் தூதுரைக்கும் தகுதியுடையை நீயே எனப் புகழ்வதும். அழகர் அமர்ந்துள்ள இடமும் அமையமும் கூறித் தூது சொல்லி மாலை வாங்கி வருக என விடுப்பதும் நான்காம் பகுதி. இனி இவற்றை விரிவாகக் காணலாம்.

கிளியை விளித்தல்

தலைவி கிளியை நோக்கிக் “கிளியரசே! நீ கருநிறமுடைய திருமாலின் பெயராகிய அரி என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ளாய்; அவர் படுத்துறங்கும் ஆலிலையின் பச்சை நிறத்தையும் கொண்டுள்ளாய்; சிறப்புப் பொருந்திய ஐந்து அம்புகளைக் கொண்ட மன்மதனுக்குப் பரியாகி அவனையும் மேற்கொண்டாய்; இவ்வாறு எல்லோருக்கும் இன்பம் செய்கின்றாய்; எல்லாரும் காதல் தோன்றிய போது உன் சொல்லையே கேட்க விரும்புகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் மக்களைப் போர் செய்து வருத்தும் மன்மதன் காற்றாகிய தேரினை மிகப் பலமாக இழுத்துச் செல்லுகின்ற பச்சைப் புரவியே (கிளி)! முற்காலத்திலிருந்து பச்சைக் குதிரைகள் ஏழும் கூடி ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய சூரியனின் தேரை அருணன் என்னும் பாகம் செலுத்த இழுத்துச் செல்கின்றன. அக்குதிரைகள் ஏழும் உனக்கு இணையாகுமோ?”

சுகம் என்பது நின் பெயர். நீ யாவரும் பார்க்கின்ற உலகம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கின்றாய்; ஞான விளக்கமாகவும் விளங்குகின்றாய் - என்பதை கிளி வடிவங்கொண்ட தாய் வயிற்றில் பிறந்த ‘சுகம்’ என்னும் முனிவர், பிறந்தபோதே ஞானியாக இருந்தமையினால் விளங்கலாம். வகைவகையாய் உள்ள எல்லாப் பறவைகளும் ஐந்து வண்ணம் அமைந்தவையே. கிளிகளுள் ஒவ்வொன்றிற்கு ஐந்து வண்ணமும் உண்டு. எனவே, பறவைகள் எல்லாம் கிளிக்குலமாகிய உன் குலத்துள் அடங்கும். பச்சை நிறமுள்ள உன் உடல் நிறத்தைப் பார்த்துப் பார்வதி என்று சொல்வார் என்றோ மூக்கு மட்டும் சிவப்பாக அமைத்துக் கொண்டாய் சொல்வாயாக. வாய் குழறிப் பேசுவோரை ஒருவரும் மதியார். ஆனால், நீ வாய்குழறிப் பேசினும் உன்னை வெறுப்பவர் இல்லை. என்ன காரணமோ? சீவகன் மனைவியர் எண்மரில் காந்தருவதத்தை என்பவள் சிறப்புடையவள். அவள் சிறப்படைவதற்குக் காரணம் தத்தை என்னும் உன் பெயரைப் பெற்றிருப்பதுதான்.

மனிதர்கள் திருமால் பெயரையும் (அரங்கா) சிவன் பெயரையும் (சொக்கா) உனக்குக் கற்பித்தால் கற்றுச் சொல்வாய். மற்ற பறவைகளுக்குக் கற்பிப்பதால் பயன் இல்லை. யோகியானவன் தன் உடலாகிய கூட்டைவிட்டு மற்றொரு உடம்பாகிய கூட்டினுள் புகுவான். அவன் உயிர் மட்டும் கூட்டினுள் புகுகின்றது. நீயோ உன் உடம்புடனே வேறு கூட்டிற்குப் புகுகின்றாய். யோகியிலும் நீ சிறந்த யோகியாவாய்.

நீ கீரம் என்னும் பெயருடையாய். கீரம் என்பதற்குப் 'பால்' என்றும் பொருள். (பாலுக்கு ஆடை உண்டு) ஆகையால், உனக்கும் ஆடை உடுத்துவர். பாடகம் என்னும் காலாழியும் பூட்டுவர். நீ கற்புடையாய்; காமனையும் சேர்ந்திருப்பாய்; ஆகையால், நீ ஒரு பெண்கொடியே ஆவாய். நற்குணமுடையோர் சென்றடையும் இன்ப உருவுடையது சாயுச்சிய பதவி. அப்பதவி உன் பெயரமைந்த பதவியல்லவோ? உனக்கு வன்னி என்றும் ஒரு பெயருண்டு. வன்னி நெருப்பிற்கும் பெயராக அமைந்துள்ளது. நெருப்பிலிட்ட பொருள்கள் எல்லாம் தூய்மையுடையவாம் என்ற கருதியோ உன் வாய் எச்சிற்பட்ட பழங்களை எல்லாம் இனியன என்ற எடுத்துண்கின்றனர். குற்றமற்றவர்கள் இனிய சொற்களையே கற்பார்கள். வன்சொல்லைக் கல்லார். நீயோ யார் யார் என்ன சொன்னாலும் அவற்றை அப்படியே கற்றுச் சொல்கின்றாய். உன்னைப் போலப் பேசவல்லவர் ஒருவருமில்லை. யோகப் பயிற்சி இல்லாமலே என்றும் பச்சைப் பிள்ளையாய் இருக்கின்றாய். உன்னைப் போன்று வாழ்ந்த பெரியோர் ஒருவருமில்லை.

அறிஞர்கள் உள்ளத்தால் உணர்ந்து கண்ட திருமாலைப் போலப் பூமியில் உள்ளோர் வாட்டம் நீங்கப் பாலன்னத்தாலே நீ பசி தீர்க்கின்றாய். உயர்ந்தவர், நட்பில் சிறந்தவர் என்றாலும் பூசையை விட்டார்கள் என்றால் அவர் முகத்தில் நீ வீக்கமாட்டாய். வெட்டும் வாள் போன்ற கண்களையுடைய பெண்கள் வளர்க்க நீ வளர்கின்றாய். வில்லையுடைய வேடன் வரக் கண்டால் பயந்து ஓடிவாய். இன்னும் கேட்பாயாக. சிவப்பும் பச்சையுமாகிய இரு வடிவும் கொண்டு கருடனின் பெருமைகளை எல்லாம் நீ பெற்றிருக்கின்றாய். குருவாகித் தியானம் செய்யும் குருமார்க்கு எல்லாம் அரங்கனின் பெயரை மந்திரமாக எப்போதும் கூறுகின்றாய். ஆடவர்கள் மகளிர் மனம் மகிழ வாய்முத்தம் கொடுப்பதும் போல, நீயும் முத்தம் கொடுப்பதற்கு முகம் சிறிதும் கோணாமலிருப்பாய். முத்தம் கொடுத்தலினால் வாய்ச்சிவப்பு ஓட்டியது போல உன் மூக்குச் சிவந்துள்ளது. தேவர்களுக்கும் தோன்றாத மன்மதனை நீ இழுத்துச் செல்வதனால் உனக்குக் குறையுண்டோ? இல்லை. முனிவர்கள் நீண்ட நாள் வாழ்வது குறித்து வாயுவை உண்டும் உள்ளே அடக்கியும் பயிற்சி புரிந்து வருகின்றனர். அத்துணைப் பெருமையுடைய வாயுவை நீ உன் பின்னே வரச் செய்கின்றாய். வேல் போலும் விழியுடைய திருமகளும் பார்வதியும் தம் செய்கையினால் உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ள அவர்களுக்கும், பார்வதிக்கும், உனக்கும் யாவரும் விரும்பும்படி வந்தது எவ்வாறு? யாவரும் புகழும் குருவே! உன் நாக்குக் குறுகியிருப்பதற்குக்

காரணம் அரிகீர்த்தனம் பாடியதால் அல்லவோ? பெண்கள் விரல் நகம் உன் மூக்குப் போல இருப்பதால் தான், அவர்கள் எழுந்தவுடன் கையைப் பார்த்துப் பின் கண்ணாடியால் முகத்தைப் பார்க்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது போலும் இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தால் உன்னை அடையாதவர் பெருஞ் செல்வம் பெற்றிருந்தாலும் அது பயனற்றதே.

நீ விரும்பிப் பற்றினால் பாம்பழம் பெருமைபெறும். பற்றாத பழம் அழகிச் சாறு வடிந்து சக்கையாகப் போகும். அன்னம் உன்னுடைய உணவு ஊதினால் பறந்துபோய்விடும் சிறிய வடிவுடையது குயில் ஒலிக்கின்ற வண்டுக் கூட்டமும் அரும்பை விரியச் செய்து மது உண்டபின் மயங்கிக் கிடக்கும். கருமையான புறாவின் குரல் கேட்டால் கசப்பு என்ற சொல்லவரும். அத்தகைய புறாவுக்கும் வாய்ச்சொல் பேச சொல்லவரும். அத்தகைய புறாவுக்கும் வாய்ச்சொல் பேச இடமுண்டோ? யாவரும் விரும்பும் மயில் பிணிமுகம் என்ற பெயருமுடையது ஆதலால் உன்போலச் சுகவடியுள்ளது அன்று. நீ கல்வி கேள்வியுடையாய். அதில் சிறிது அள்ளித் தெளித்தனை போலும் நாகணவாய்ப் பறவைக்கு. அதுவும் சிறிது பேசுகின்றது. வேதம் என்னும் மெல்லிய குதிரை நான்குக்கும் பிரமன் சாரதியானான். வில் பிாத்த காமனின் கதிரையே (கிளியே) உனக்குச் சாரதி யார்? சிவனுடன் நடந்த வலிய போரில் சிவனது நெற்றிக்கண் நெருப்பால் காமன் உடல் கருகி அவன் வில் நாணும் (வண்டு) கருகியது. அவன் சின்னமாகிய குயிலும் கருகி நிறங்கறும்பானது. அதில் நீதான் மறுப்படாது பச்சையாக வந்தாய் போலும்.

மாமரத்தில் காய்த்த பழமென்றால் இனிமையாக உண்பாய். காய், பூ என்றால் உன் நாக்காலும் மூக்காலும் கோதி அறுத்துக் கீழே உதிர்ப்பாய். அவற்றின் முகத்தையும் பார்க்கமாட்டாய். தினை அறுத்த தாய்களை விட்டு நீங்காமலிருப்பாய். எனக்குள்ளே இருகைகள் உனக்கில்லை. உனக்குள்ளே சிறகுகள் இரண்டும் எனக்கில்லை. நம்மிருவர்க்கு இடையேயான வேறுபாடு இவையே. நீ மனிதர்களுடனே நன்றாகப் பழகுவாய். அன்போடு அண்ணன், அக்காள் என்று முறை கூறி அழைப்பாய், “கள்ளையுண்டு வண்டு வாய் குழறிப் பேசும். மாமரத்திலேறி செருக்குற்ற குயிலும் கத்தும், கிளிப்பிள்ளை நாம் சொன்ன சொல்லைத் தவறாமல் சொல்லும்” என்ற மனிதர்கள் சொல்லும்படி நல்ல பெயர் பெற்றாய். இனி இதைப்போன்ற வேறு ஒரு பேறுளதோ.

சோறுண்ணாமலே பாலைக் குடிக்கின்ற பச்சைக் குழந்தையாய் நீ இருந்தாலும் உன்னுடைய காலைப் பிடிப்பார் கோடிபேர் இருப்பார். காமநோயால் வருந்தும் மங்கையரின் நோயைத் தீர்ப்பதற்கோ நீ பச்சிலை போன்ற வடிவத்தைப் பெற்றிருக்கின்றாய்? அஞ்சுகின்ற அப்பெண்களின் காமமாகிய காட்டை எரிப்பதற்கோ நீ வன்னி எனும் பெயர் பெற்றாய்? அன்னத்தை நிலவு என்ற எண்ணி அஞ்சும்

மகளிருடைய காமம் என்ற யானையைக் கொள்ளவோ அரி எனப் பெயர்பெற்றாய்? வில் போன்ற நெற்றியை உடைய மாதர்களின் விரகம் என்னும் படையை வெல்லவோ கிள்ளை எனப் பெயர் பெற்றாய்? வன்மையுடையாய்! மனமுடைந்த பெண்களின் துன்பத்தைக் கொடுக்கவோ சுகம் எனும் பெயர் பெற்றாய்? உன்னைப் பெற்றவர் ஒரு துன்பமும் அடையார் என்று கூறும்படி கல்வியைப் பெற்றள்ளாய். உன்னைப் புகழவல்லோர் ஒருவருமில்லை.

முததமிழ் பயின்ற புலவர்கள் இரதிக்கும் கலைமகளுக்கும் உன்னை உவமிப்பார் என்றால் நீதானே அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வுடையை? ஊரார் அறியும்படி சுடுநெய்யில் கையை வைத்தும் உன்னைப் போலப் புசமையுடைய வேறுபொருள் இல்லை எனச் சூளுரைத்துச் சொல்லலாம். திருமாலின் கொடியிருக்கும் கருடனின் வடிவையொத்தது உன் வடிவம். உன் சிறகுகள் கண்ணன் குழலூதிய காலத்துத் தழைத்த பசுந்தழையின் நிறமோ அல்லது இராமன் ராவணனை அழித்தபோது வீடணன் கென்று புதிதாக இலங்கையில் கட்டிய தோரணமோ? நீ பேசும் மழலைச்சொல் கண்ணன் கையிலுள்ள வேயங்குழலின் இசையோ? கிளிப்பிள்ளையே! கிள்ளையே! இன்பச் சுவைக்குரிய குஞ்சே! தத்தையே! பொன்னை நிகர்த்த அழகுடையாய்! முக்தி தரும் நகர்களுள் ஒன்றின் பெயருடையாய் (அவந்திகை) வல்லினத்துள் தகரவரியமைந்த பெயருடையாய் (தத்தை). ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றின் பெயருடையாய் (வன்னி). அரசர்படை நான்கனுள் ஒன்றன் பெயருடையாய் (கிள்ளை). முதற்பொருள் மூவருள் ஒருவன் பெயருடையாய் (அரி). மக்கள் பயன் இரண்டில் ஒன்றின் பெயருடையாய் (சுகம்). கண்ணே! கண்ணின் மணியே! என்று விளக்கின்றாள்.

பாட்டுடைத் தலைவனின் (அழகர்) மாண்புகள்

நரசிங்க வடிவமாய்த் தூணில் தோன்றி, இரணியன் என்னும் அசுரனின் உடலைப் பிளந்து கொன்றவன், அவனது சேனைகளைக் கொன்று சிவனது அழித்தற் தொழிலைச் செய்தவன், அவனுடன் பகையாகி நிலங் காக்கும் தொழிலைச் செய்தவன், பூமி முழுவதையும் உண்டவன், வெண்ணெய்யுடன் பூதகி என்ற அரக்கியின் பாலையும் பருகி அதுவும் போதாது பறீராமனைப் பெற்றவன், உரலுடன் கட்டப்பட்டுச் சென்று மருத மரங்கை முறித்தவன், விளையாட்டுத் தன்மை நீங்காதவன். மங்கையர்கள் பனைமரத்தைக் குதிரையாக்கி மடலேறுவதற்குத் தக்க அழகு வாய்ந்த சிறந்த புயங்களை உடையவன். கருங்கல்லை முன்பு அகலிகை என்னும் பெண்ணாக்கிய காலினன், 'கணிகண்ணன்' என்ற திருமழிசையார் பாடல் கேட்டுப் பாம்புப் படுக்கையைச் சுருட்டிப் பாரமாக முதுகிலிட்டுப் பின் சென்றவன், தேவர்களுக்காக அமுதம் கடைந்த அழகிய கையினன், சீதையுடன் கொடிய கானகத்திற்குச் சென்ற வருத்தத்தை உடையவன்; 'சரன்' என்னும் வேடனுக்குத் தன் மெல்லிய கால் நகங்களைக் காட்டி அவன் அம்பெய்யும்படி செய்து பின் வீடு

கொடுத்தவன். எனது காதல் வெள்ளத்துள் முழுகியவன், கடலின்மேல் மிதந்து வருபவன், ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் இருப்பவன், இவ்வுலகத்திற்கு அப்பாலும் இருப்பவன், தெளிவாக வெட்ட வெளியிடத்திலே நின்றாலும் ஒருவருக்கும் தோன்றாதவன், அருகில் இருந்தாலும் அடைய முடியாதவன்; மாயன் என்னும் பெயர்ப் பொருளுக்கேற்ப எல்லோருக்கும் மறைந்து நிற்பவன். கண்ணன் என்னும் பெயர்ப் பொருளுக்கேற்ப என் கண்களிலிருந்து எல்லாப் பொருளையும் காட்டவல்லவன். எங்கும் இல்லையெனவும் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்றும் கூறும்படி ஒளிந்தும், வெளிப்பட்டும் உறைபவன்; என்னையே அறியாது மயங்கும் எனக்குத் தன் வடிவத்தைக் காட்டும் தம்பிரான்.

பழவினைகளைக் கொடுத்து மும்மலங்களையும் நீக்கி என்னை எப்போதும் தனியே இருக்கச் செய்தவன். பிரமனும் நான்; அவன் படைத்த உயிர்களும் நான்; இவ்விருவரையும் ஏவிப் பணி செய்விப்பவனும் நான் என்பதை யாவருக்கும் காட்டும் பொருட்டு, முற்காலத்தில் பிரமன் ஒளித்துவைத்த பசுக்களாகவும் கன்றுகளாகவும், அவற்றை மேய்க்கும் இடையனாகவும் தோன்றிநின்ற முதன்மையான ஒளிப்பொருள். நரகத்தை விட்டு நீங்குவதற்கு நீங்கள் தவஞ்செய்ய வேண்டுவதில்லை. அதுபோல் ஓர் உடம்பில் உயிரைச் சேர்ப்பதற்குப் பிரமன் வேண்டுவதில்லை; ஆராய்ந்து பாருங்கள் என்ற காட்டுவதுபோலத் தன் கையிலுள்ள சங்கின் முழக்கமும், வேயங்குழலின் ஓசையும் தோன்றும்படி வாயில்வைத்து ஊதிக் காட்டுபவன். பாற்கடல் அலைமோதும்படி அறிதுயில் கொள்ளும் பரம்பொருளும் இவனே. ஆதிமூலம் என்றழைத்த போதே வந்து கசேந்திரன் என்ற யானையைக் காந்தான் எனும்படி காக்கும் செயல் புரிந்தவன்; படைப்பவனும் நான், அவற்றைத் துடைப்பவனும் நான் என்று காட்டும்படி தன் உந்திக்கமலத்தில் பிரமனைத் தோற்றுவித்து உலகைப் படைப்பவன். உலக முடிவு காலத்தில் தன் வாயால் உலகம் முழுவதையும் விழுங்குவான். நான்கு வேதங்களின் பொருளையும் நாலாயிரம் கவிகளில் பாடிய ஆழ்வார் பதினொருவர் உள்ளத்திலும் அமர்ந்திருப்பவன்.

செந்தாமரை மலரிலிருந்து தேன் வடிவது போலத் திருவடியிலிருந்து கங்கையாற வழியும்படி உயர்ந்து நின்றவன்; இவ்வுலகம் அறிவும் அறியாமையும் உடையது என்பது எவர்க்கும் தோன்றும் படி உறங்கியும் உறங்காமலும் அறிதுயில் கொண்டிருப்பவன். தன்னை வளர்த்த தாயாகிய யசோதைக்குத் தன் வாயைத் திறந்து காட்டி உலகம் புறத்துள்ளது போன்றே என்னுள்ளும் உள்ளது என்பதை அறியும்படி செய்தவன். பிறவிக்கடலில் தோன்றும் அஞ்ஞானமாகிய உவர்ப்பை மாற்றுவதற்கு மேகவடிவாக விளங்குவான். பல்வேறு சமயங்களாகிய ஆறுகள் வந்து கலப்பதற்காகக் கருங்கடல் உருவுமானவன் தன் உடம்பில் சேர்க்கும் ஒளியைப் போல என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ள நீலமணி வடிவமானவன், பூமியாகிய ஊசலின் மேல் அமர்ந்து இருப்பவனும் அதனை ஆட்டுவோனும் தான் ஒருவனோயாகிய பெரியோன். வேட்கள்

பார்வை மிருகத்தைக் கட்டிப் பல மிருகங்களைப் பிடிப்பது போல எனது எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் பிறவிகளையும் தன் பத்துப் பிறவிகளினால் பிடித்துக் களைந்தோன்.

இடபகிரி என்ற பெயர் பொருந்திய சோலைமலையில் வீற்றிருப்பவன், சிலம்பாறினை உடையவன். தென்பாண்டி நாட்டை உடையவன். அழகு பொருந்திய அமராவதி போன்ற திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் ஊருடையான், பசுமையான துழாய் மாலை உடையவன், அத்துவிதானந்தம் என்னும் பெயர்கொண்ட யானையை உடையவன், வேதங்களாகிய குதிரையை உடையவன், கருடக் கொடியினை உடையவன். கோயில் முற்றத்தில் எப்போதும் முழங்கும் சிங்கம், யானை, மேகம் ஆகிய மூன்று முரசுடையவன். அவன் அசையாமல் ஓர் அணுவும் அசையாது எனக் கூறும்படி தவத்தால் நிலைபெற்ற ஆணையை உடையோன். கண்ணனாகப் பிறந்து உடம்பிலும் கையிலும் உள்ள வெண்ணெய் விண்மீன்களும் நிலவும் போலத் தோன்ற உறியிலிருந்த வெண்ணெய்யை எடுத்து உண்டவன், சூரிய சந்திரனைப் போன்று இரு விழிகளும் தோன்ற சங்குசக்கரம் தாங்கியவன், உலகத்தையே உண்ட சிவந்த வடிவுடையவன்; அவ்வுலங்கள் தங்கியிருக்கும் திருவயிற்றை உடையவன்; உலகங்களை எல்லாம் ஈன்ற திருவுந்தியை உடையவன்; உலகங்களை அளந்த திருப்பாதம் உடையவன்; 'மூவடிமண் வேண்டும்' என்று இரந்து வாங்கிய கையை உடையவன்; பூமியில் விளையும் பச்சைப் பயிர்போன்ற பசிய நிறமுடைய திருமேனியன்; பூமியைப் பெயர்த்த கொம்பினை உடையவன்; உலகத்தை ஏந்திய முதுகை உடையவன்; பாம்பின் படத்தை அழகிய பாயாகக் கொண்டவன்; தம் பெயரை நினைத்துத் திருநாமம் இட்ட அடியார்களுக்கு இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும் தருவோன்; எட்டெழுத்தைக் கூறித் துதிப்பவர்க்குப் பிரமன் படைக்கும் பிறவியில்லாமல் செய்வோன்.

ஈசன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் எங்கள் மலை இதுவென்று வந்து தங்கும் நண்புடையோன். பச்சை வாரண தாசருக்குக் கண் கொடுத்தவன்; தன்னைத் துதித்த யானைக் கன்றுக்கும் கண் கொடுத்தவன்; அஞ்சு படையுடையவன்; உத்தியோகச் சக்கரத்தை உடையவன்; முன்பு பொன்னிலங்கையை வெற்றியால் பெற்றுப் பூவுலகை மாவலிபால் இரந்து வாங்கியவன்; திருவரங்கத்தில் உறையும் பெருமாளைப் போல ஆண்டாளுக்கு அன்றிப் பிற எவர்க்கும் பூமாலை கொடுக்காதவன். சிவந்த கைத்தலத்திலும் தென் மதுரை என்ற ஊரிலும் சங்கத்து அழகன் என்ற சொல்லும் தன்மையுடைய அழகன்; திருப்பாதுகைக்கும் கருடாழ்வாருக்கும் அரசு தந்தவன். சுவந்திர வல்லியுடன் இயைந்த சுந்தரராசன் இவன் என்று சொல்லும்படி விளங்குவோன்; சுந்தரத் தோளன்; மலையலங்காரன் என்னும் பெயர் பெற்றவன். புண்ணியங்கள் வந்து பூசிக்கத் தெய்வமாய் நின்றவன். மலையத்துவச பாண்டியனது மும்மலங்களையும் நீக்கியவன்; அம்பரீடன் என்னும் அரசனுக்குத் தன் பாதமலர் தந்தவன் என்ற அழகரைப் புகழ்ந்து கூறினாள் தலைவி.

கோடைத் திருவிழா

சித்திரைத் திங்கள் நிறைவிலா நாளில் கோடைத் திருவிழா நடைபெறும். சோலைமலையில் பெருகிய வெள்ளமெல்லாம் விரைந்து சென்று வையை ஆற்றில் சென்று தேங்கியது போல அத்தலத்து மக்கள் யாவரும் வையை ஆற்றங்கரை வந்தெய்தினர். தல்லாகுளம் வந்து சேர்ந்த அழகர் பின்னர் சோமச்சந்திர விமானத்தல் ஏறி வையைக்கு வந்து சேர்ந்தார். மண்ணுலகின் மேல் விண்ணுலகம் வருகின்றதோ? இந்திரவிமானமோ? அட்டாங்க விமானமோ என ஐயுற்றுப் பின் அவருக்குரிய சோமச்சந்திர விமானமே இதுவென்று கண்டோர் கூறும்படி இருந்தது அக்காட்சி. அப்போது சூரியன் உதித்தான். அத்தோற்றம் அவ்விமானம் தாங்குவோர் பலமாகத் தூக்கும் போது பாரம் சேடன் முடியை அழுத்த, அதனால் அவன் முடியிலிருந்து ஒரு நாமமணி தெறித்து மேலெழுந்தது போல் இருந்தது. குதிரை நம்பிரான் மீது அழகர் ஏறிச்சென்று, கோடி சூரியனும் கோடி சந்திரனும் விரைவாக எழுந்தனபோல, ஒளிபொருந்திய கொடிகளும் உயர்ந்துநிற்க, மேகமும் இடியும்போல யானையும் அதில் ஏறி அடிக்கப்படும் முரசமும் முழங்கின. நீர் வீசும் துத்தி, மழையைப் போல் நீரைச் சொரியவும், கேட்ட வரத்தை எல்லாம் கிணற்றில் வரும் ஊற்றுப் போலத் தருவார் என்ற விருப்பத்தால் அன்பர்களின் கோடிக்கணக்கான கைகள் காணிக்கையிடும் ஆணிப்பொன்னால் செய்த கொப்பரை அழகருக்கு முன்னே செல்லவும், வையை ஆற்றுள் வெள்ளங் கரை கடந்தது போல மக்கட் கூட்டம் கரையேறி நெருக்கமாக நிற்கவும், அக்கரையிலுள்ள ஓராயிரக் கணக்கான மண்டபங்களில் சென்று தங்கிப் பின் அழகர் வண்டியூர் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார். பகல் மறைந்து இரவாயிற்று. முன்பு அழகர் பகலை இரவாக்கினார்; இப்போது இரவைப் பகலாக்கினார் என்று கூறும்படியும் தீக்கடவுள் வந்து சேர்ந்தது போன்றும், சந்திரன் வந்து சார்ந்து பணிவது போலவும் இரவில் கைத்தீவட்டிகளும் வானக் காட்சிகளும் இருளைப் போக்கி ஒளியாக்கின. அச்சமயம் அழகர் ஆதிசேடனாகிய வாகனத்தில் ஒளிமயமாகப் பவனிவரக் கண்டேன் என்றாள்.

தலைவி தன் நிலையைக் கிளிக்குணர்த்துதல்

திருமாலைக் கண்டவுடன் அவனை வணங்கினேன். அவன் பேரழகு முழுவதையும் காண்பதற்கு முன்னே அவனின் முன்னழகை மட்டும் கண்டு காதல் கொண்டேன். பின்னழகைப் பார்த்தாலும் துன்பம் மிக உண்டாகும் என்று கருதி மற்றவர்களைப் பார்த்து எழுந்து வருவதற்காக அவனின் தூய முகத்தையும், அவன் மார்பில் பொருந்திய திருமகளின் முகத்தையும் பார்த்தேன். அருகிலிருந்த மாதரை நோக்கி இவனை அரவணையான் என்று கூறுவர். அன்றியும், சிவனைப் போல இரத்தலாகிய தொழிலைப், பொருந்தாதவன் என்ற சொல்வதும் உண்டு. 'பரவைத் திரு வணையான்' (பாற்கடலில் பிறந்த திருமகளைச் சேராதவன்) என்று சொல்வது மட்டும்

பொய் என்று கூறினேன். பின்பு அழகரை நோக்கி, வெண்ணெய் திருடியது போல வளையலையும் களவு செய்தீர்? மங்கையாராகிய எங்கள் கொங்கை மலைமீது விழும் கண்ணீர் அருவி சோலைமலை அருவி போலக் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறதா? விலைமதிக்கமுடியாத பொன்னாடை ஒன்று மட்டும் உமக்குப் போதாதா? மரவுரி தரித்திருந்தீர் அதிலும் வெறுப்பு வந்ததேன்? முன்பு பாஞ்சாலிக்குச் சேலைகளைக் கொடுத்ததை மறந்து விட்டீரோ? எங்களின் சேலைகளை ஏன் திருடினீர்? பழைய திருட்டுத் தொழிலைத் தொடங்கினீரோ. சொல்வீர். நாங்கள் கூறுகின்ற மொழி தங்களின் செவியில் ஏறவில்லையா? பாற்கடலில் துயின்றது போல வையை ஆற்றிலும் துயில்கின்றீரோ நிலா வெள்ளமாகியதோ? திருப்பாற்கடல் உங்களுடனே வந்துவிட்டதோ? இரவு எனும் யானை கசேந்திரன். ஆனால் அதன்மேல் வரும் விண்மீனையும் நீங்கள் விட்டுவிடலாமா? பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே? நீர் ஏன் இரங்காது செல்கின்றீர்? எம்மை அணைந்து இன்பம் தந்து செல்வீர் எனக் காம மயக்கத்தால் புலம்பினேன். என் வேண்டுகோளையும் புலம்பலையும் ஏற்காத அழகர் தேனூர் மண்டபம் சென்று தங்கி அங்குச் செய்த வரிசையையும் உபசாரத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு பல்லக்கில் எழுந்தருளிச் சோலைமலையை அடைந்தார். அன்று முதல் நான் யானை உண்ட விளங்கனி போல மெலிந்தேன். இள மதியமும், அலைகடலும், அயன் மகளிரும், அனங்கனும், விடைமணியும், வேயங்குழலும் எனக்குப் பகையாகி என்னுயிரைக் கவர சமயம் பார்த்து நிற்கின்றன. நான் என்ன செய்வேன். பசலை நிறம் பாய்ந்ததனால் என் கூடு உன் கூடு போலானது. ஆகையால் இருவரும் ஒத்திருக்கின்றோம். என் கூட்டில் மா, கோவை, பலா ஆகிய கனிகளெல்லாம் உள்ளன. உனது விருப்பம் அறிந்து உனக்கு வேண்டியதை ஊட்டுவேன்; நீராட்டுவேன்; பட்டாடையால் துடைப்பேன்; உன்னைக் கூட்டில் அரசியைப் போல அமர்த்தி ஆரத்தியெடுத்து, அகில் புகையும் காட்டுவேன், இளவெயிலில் உன் சிறகினை உலர்த்தி, முத்தங்கொடுத்து என் கையில் வைத்து அழகரின் திருப்பெயர்கள் அனைத்தும் கற்பிப்பேன் எனக்கு நீ ஒரு உதவி புரிவாய்” என்றாள்.

‘தூதுக்குத் தகுதியுடைய நீ’ எனல்

வலிமை அழிந்த வெள்ளை அன்னத்தைத் தூதுவிட்டால் அது துணிந்து செல்லுமோ? அது சூடுபட்டது எனத் தெரிகிறது. குயில் தாய்க்கு உதவாத பிள்ளை. அஃது எனக்கு உதவி புரியுமோ? வண்டு மதுவில் மயங்கி அரி என்று சொன்னால் அளி என்று சொல்லும். தெற்கு எமன் திசை அத்திசையிலிருந்து வரும் தென்றல் காற்று என் காதலை அழகருக்குக் கூறுமோ? மேகத்தைத் தூது விடலாமோ? அது மாதரைத் தூற்றும் தன்மை ஊடையது. காக்கைக்குக் கொடி எனப் பெயர். கொடியார் எனக் காக்கையாரைக் கூறலாம். ஏழுலகையும் காக்கும் பெருங்கருணையாளரான அழகர் முன் காக்கையார் (கொடியார்) சென்று தூதுரைப்பாரா? போகார். எனவே நீதான் தூதுரைக்கும் தகுதியுடைய, அழகர் அடியார்களுடன் இருந்தால் அவர்களைப் போல

நீயும் கீர்த்தனம் பாடுவாய். நாய்ச்சியார் பக்கத்திலிருந்தால் அவர் கையில் பறந்து சென்று அமர்ந்து கொள்வாய். எங்கிருந்து வந்தாய்? என்ற கேட்டால், 'திருமாலிருஞ் சோலையிலிருந்து உனைத் தொழுவதற்காக வந்தேன்' என்று சொல். சவுந்திர வல்லிக்கும் சூடிக்கொடுத்தாளுக்கும் தோன்றாத படியும் கடுகளவு கோபம் எழாத வண்ணமும் என் காதலைத் தெலுங்கிலே அழகருக்கு மட்டும வகையாகச் சொல்வாய். என் கவலையையும் நீக்குவாய். அழகர் அணிந்துள்ள துளசி மாலையை வாங்கிக் கொண்டு வருவாய். இத்தனைத் தகுதியுடைய பறவை வேறு எங்கேனும் உள்ளதா? இல்லை, என்று கிளியிடம் கூறிய தலைவி இடமும் அமையமும் எடுத்துரைக்கிறாள்.

கிளியிடம் இடத்தை எடுத்துரைத்தல்

அழகர் இருக்கும் இடம் சோலைமலை. அங்கே நீ செல்வதற்கு அடையாளம் கூறுகிறேன் கேள். அத்தலத்தில் முதல் யுகத்தில் ஆலமரமாகவும், இரண்டில் அரசமரமாகவும் முன்றில் வில்வமரமாகவும், நான்காகிய இக்கலியுகத்தில் புத்திரதீபம் என்ற மரமாகவும் தோன்றித் தேவர்கட்கு ஆறாவது மரமாகித் தெய்வத்தின் ஆற்றலைத் தருகின்ற ஒரு மரம் அங்குண்டு. மேலும் நெருங்கிய கோடிக்கணக்கான சோலைகளும் ஆறுகளும் அழகிய சனைகளும் உள்ளன. யோகியர்களைப் போல இரவும் பகலும் உறங்காத புளியமரமும் ஒன்றுண்டு. மகன் தன் தந்தையைக் காண வருவதுபோல பிரமன் வந்து தந்தையாகிய அழகருடன் பேசித் தங்கியிருப்பான். இந்திரன் தன் துணைவனாகிய உபேந்திரன் (திருமால்) இல்லையே என்று கருதி வந்து வணங்கி நிற்பான். பரதன், சக்கிரீவன், விபீடணன் ஆகிய பின் வந்த தம்பியர்க்கு அரசு கொடுத்த அழகர் அவர்களுடன் அங்கிருப்பார். சீரங்கராச பட்டர் என்ற அர்ச்சகரும், திருமாலிருஞ்சோலைச் சீயரும், திருமலையாண்டானும், தோழப்பையங்கார் என்ற ஆசிரியரும் நாள்தோறும் பணியும் பட்டர்கள் ஆகிய வேதபாரகரும், அமுதார் என்பவரும், திருமலைநம்பிகளும், சோலைமலை நம்பிகளும், சடகோப நம்பி என்பவரும், திருமாலிருஞ்சோலைப் பிரியர் என்ற புகழ்பெற்ற கணக்கரும் அம்மலையிலிருந்து ஆளுந்திருமாலாகிய அத்தெய்வத்தின் அருளையே துணையாகக் கொண்டு எந்நாளும் வாழும் கோயிற்பணியாளர் பலரும் கூடிப் பாதத்தை வணங்கும்படி ஆரவாரமுடைய திருவோலக்க மண்டபத்தில் அமர்ந்திருப்பார் அழகர். அப்போது நீ சென்று என் காதலைக் கூறுவாயாயின் அம்மொழி செவியில் ஏறாது.

பள்ளியறையுள் அவர் எழுந்தருளும் வேளை பார்த்து, ஒருவரும் எழுந்து ஒன்றும் சொல்லாத சமயம் பார்த்து நீ சொல்லுக. மன்மதன் லரம்பு தொடுக்கும் முன்பும் அயலார் பழிகூறித் தூற்றம் முன்பும், அகத்திய முனிவனின் வாயிலடங்கி வெளிவந்த கடலின் ஒலி அடங்கவும் செவிலித் தாயின் அதட்டும் சொற்கள் அடங்கவும் கிளியே நீ துது கூறுவாய். சகாவதம் என்பது உன்பெயர். அதன் பொருள் நல்வரவு. எனவே உன் வரவை நல்வரவாகவே எல்லோரும் கொள்வர். முன்பொரு

சமயம் இராமனே உன்னைப் புகழ்ந்தான் என்றால் யார்தான் உன்னைப் புகழ்ந்து பேசாமலிப்பர்? எல்லோரும் புகழ்ந்து பேசுவர். என் அன்புக்குரிய திருமாலை நோக்கி ‘உங்களது இருதோளிலுள்ள மாலையே உதவும்’ எனக்கேள். அவர் உதவாது மறுப்பார் எனில், நாச்சியார் சூடிக்கொடுத்த மாலையையேனும் கேள். அழகர் கருணை உடையவர் ஆடித்திங்களில் வேண்டும் வரம் அருளுபவர். எவர்க்கும் இல்லை என்று சொல்லார். அதனால் அவர் புயத்து மணமாலையை நீ வாங்கி வருவாயாக என்று கூறி முடிக்கிறாள் தலைவி.

நூலின் மாண்புகள்

நடையும் அணியும்

இந்நூல் செய்யுள் நடையில் எதுமை மோனை நயத்துடன் இனிமையும் எளிமையும் கொண்டு திகழ்கிறது. ஒழுகிய ஓசையும் விழுமிய பொருளும் கெழுமியதாகப் படிக்கப் படிக்க இன்பம் தருவதாக அமைந்துள்ளது. தன்மை முதலிய பொருளணிகளும் மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளும் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.

தன்மையணி

கிளியின் இயற்கைப் பண்பினை எடுத்துரைக்கும்,

“தூரி சற்றோர்,

இன் சொல்லைக் கற்பா ரெவர்சொல்லும் நீ கற்பாய்

உன் சொல்லைக் கற்கவல்லா ருண்டோகாண்” (16,17)

ஆகிய இடங்களிலும், அழகர் தெய்வப் பண்பினைக் கூறும் இடங்களிலும் இவ்வணி அமைந்துள்ளது.

உவமையணி

“இந்தரன் போலு மிடபாசலம் அவன்மேல்

வந்தவிழி போலும் வளச்சனைகள் - முந்து திரு

மாலுடைய தோளின் மணிமார்பின் முத்தாரம்

போல வருநா புரந்தியான்” (102,103)

“இயலுங் கரியுமதி லெற்று முரசும்

புயலு முருமேறும் போல” (155)

உருவக அணி

“உண்ணின் றுருக்கும்

அத்த விதானந்தமென்ற களி யானையினான்” (112-116)

இவற்றில் அத்துவிதானத்தை யானையாகவும் வேதத்தைப் புரவியாகவும் உருவகம் செய்துள்ளார்.

சொல்லணி

“குருகூரத் தானேசங் கூர்கமுகி லேறும்

குருகூரத் தானேசங் கூர்” (காப்பு)

“அரணாம் புயங்க ளுறும்ப ரீடற்கும்

சரணாம் புயங்க டருவோன்”

இவற்றில் யமகம், திரிபு ஆகிய சொல்லணிகள் வந்துள்ளன.

புராணக் கதைகள்

இந்நூலில் இராமாயணம், பாகவதம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் ஆகிய புராணங்களில் கூறப்படும் கதைகள் பல வரக் காணலாம்.

“தம்பியர் மூவருக்கும் தானே யரசீந்த நம்பி” (216)

இந்த அடியின் வழி, பரதனுக்கு அயோத்தி அரசினையும் சுக்கிரீவனுக்குக் கிட்கிந்தை அரசினையும் வீபீடணனுக்கு இலங்கை அரசினையும் ஈந்த இராமாயணச் செய்தி புலப்படுகிறது.

“கும்பமுனி வாயி னுரையடங்க வந்த கடல்” (232-233)

இந்த அடியின் வழி, “இந்திரன் தன் பகைவனான விருத்தி ராகுரனோடு போர்புரிந்த போது அவன் கடலின் உள்ளே மறைந்துகொண்டான். இந்திரன் உள்ளே மூழ்கித் தேடியும் கண்டிலன். பிரமனிடம் இச்செய்தியைக் கூறவும், பிரமன் அகத்திய முனிவரிடம் சென்று கூறும்படி பணித்தான். இந்திரனும் அவ்வாறே செய்தான். அகத்தியர் கடல்நீர் முழுவதையும் உள்ளங்கையில் வரச்செய்து உண்டனர். இந்திரனும் அசுரனருக்கும் இடம் அறிந்து அவனைக் கொன்றான். கொன்றபின் அகத்தியர் உண்ட கடல்நீரை உமிழ்த்து முன்புபோலப் பெருகச் செய்தார்” எனும் திருவிளையாடற் புராணச் செய்தி புலப்படுகிறது. இவை மட்டுன்றி,

“அரவணையா னென்பதுமுண்ட டண்ணல் அரன்போல

இரவணையா னென்பதுமுண்டு” (170-171)

“மேவுஞ் சிவன் விழியால் வேள்கருகி நாண்கருகி” (40)

என்றவாறு புராணக்கதைகள் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.

பழமொழிகள்

இந்நூலில் ஆங்காங்கே பல பழமொழிகள் அமைந்து நூலுக்கு அணிசேர்க்கின்றன. சான்றாக,

“பால் குடிக்கும் பச்சைக் குழந்தை” (48)

“கிளிப்பிள்ளை சொன்னதைச் சொல்லும்” (46-47)

“அவனசையாமல் அணுவசையாது” (1ஈ 3)

“இபமுண்ட வெள்ளிற்கனி யானேன்” (187, 118)

ஆகிய பழமொழிகளைக் கூறலாம்.

மரபும், நாட்டு வழக்கமும்

இந்நூலாசிரியர் நூலில் வைணவ மரபும், நாட்டு வழக்கமும் சிதையாது அமைத்துள்ளார். நம்மாழ்வார் காப்பு முன் அமைந்துள்ளதும், கருடனைப் ‘பெரிய திருவடிகள்’ (230) என்றும் அழகர் வாகனம் ஆகிய குதிரையைக் ‘குதிரை நம்பிரான்’ (152) என்றும் பள்ளியறையைச் ‘சேர்த்தி’ என்றும் செய்யுளில் அமைத்துச் சென்றுள்ளது வைணவ மரபு குறித்தவையே.

புதுமனை புகுவோரும் பகைவர் நாட்டை வென்று தமக்குரியதாக்கி அந்நாட்டில் புகுவோரும் அவற்றைப் புதுக்கி மாவிலைத் தோரணம், கட்டி, வாழை, கழகு நாட்டிப் புகுவது நாட்டு வழக்கமாகும். இப்பண்பு குறித்தே, “வீடணைன் போய்த் தொல்லிலங்கை கட்டு புதுத் தோரணமோ?” என்று நூலாசிரியர் கூறிச் செல்கின்றார்.

இருபொருள்படும் சொற்றொடர்

இருபொருள்படச் சொற்றொடர் அமைப்பதே இக்கவிஞர்க்கு இயற்கை என்பதை இந்நூலின் பல இடங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ‘கிள்ளை அடையாத பெரிய தனம் வீணன்றோ பேசாய்’ (34-35) என்ற தொடரில் கிளியில்லாத பெருஞ்செல்வம் பயனற்றது. அனதால்தான் செல்வந்தர்கள் கிளியை வளர்க்கின்றனர் என்பது வெளிப்பொருள். கிளை என்பது கிள்ளையெனச் செய்யுளில் விரித்தல் விகரமாக வந்தது எனக்கொண்டு சுற்றத்தார் சேராத பெரிய செல்வம் வீணானது என்றும், கிள் என்ற முதனிலை ஐயுருபு ஏற்றுநின்றதெனக் கொண்டு கிள்ளுதலைச் சேராத பெரிய கொங்கை பயனற்றது என்றும் வேறு இரு உட்பொருளும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு வந்துள்ள இடங்கள் பல.

வேறு நூல்கள் கூறும் சிறப்பு

திருமாலிருஞ் சோலை என்பது அழகர் என்னும் தெய்வம் கோயில் கொண்டுள்ள திருத்தலமாகும். திருமாலிருஞ் சோலை அழகர் வீற்றுள்ள பெரிய சோலையை உடைய மலை இம்மலை பழமையும் பெருமையும் பெற்றது என்பதற்குப் பல சான்றகள் உள்ளன. எட்டுத்தொகையான பரிபாடலின் 15 ஆம் படலிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் (11:87 - 138) இம்மலையின் சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. திருமுருகாற்றுப்படையில் இம்மலையின் பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. பிற்காலத்துப் பூதத் தாழ்வார், பேயாழ்வார், நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், ஆண்டாள் இவர்களும் இத்தலத்தைக் குறித்துப் பாடியுள்ளனர். அழகர் அந்தாதி, அழகர் கலம்பகம், அழகர் பிள்ளைத்தமிழ், அழகர் குறவஞ்சி என்பன இத்தலத்தைக் குறித்த சிற்றிலக்கிய நூல்களாம்.

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றிய திரு.வி.வேங்கடசுப்பு ஐயர் என்பவர் 'அழகர்மலையும் கல்வெட்டுக்களும்' என்ற தம்முடைய நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“இப்போது பதினெட்டாம்படிக்க கறுப்பன் இருக்கும் இடத்தில் 'முருகன் கோவில்' இருந்திருத்தல் வேண்டும். 'வேலும் சேவலும்' இன்றைக்கும் இங்கே காணிக்கையாகக் குவிகின்றன. வேல்கள் இங்கே நடப்பெற்றுள்ளன. பழைய கல்வெட்டுக்கள் இங்குள்ள ஆண்டவன் 'பரமகாமி' என்றே குறிக்கின்றன. யானைமுகக கடவுள் கோவிலும் சேத்திரபாலகர் கோவிலும் இன்னும் பெருமாள் திரு முன்னர் மாமண்டபத்திலிருக்கின்றன. அங்கே திருநீறும் வழங்கப்படுகின்றது. ஆதலால், இஃது ஒரு காலத்தில் சைவத் திருக்கோயிலாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும். இந்தத் தலத்தில் ஒரே பீடத்தில் மூல உருவமும், அதற்கு இருபுறத்திலும் இரு தேவிமாரின் திருவுருவங்களும் நின்ற திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருப்பது போல் வேறு எந்தத் திருமால் கோவிலும் காணப்படவில்லை. திருமுருகனாருடைய படைத்தலைவராகிய 'வீரவாகு வேரே' இம்மலையைக் காத்து வருகின்றனர். இக்கோவிலின் முகப்பில் உள்ள 'கருப்பண்ண சாமி' கோவிலுக்கும் இக்கோவிலுக்கும் எந்தக் காலத்திலும் எவ்வகைத் தொடர்புங் கிடையாது. இந்தக் கோவிலின் விமானம் 'சோமசுந்தர விமானம்' என்றும் மலையின் பெயர் 'இடபகிரி' என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. மலைநாட்டுத் தெய்வம் முருகனே; ஆதலால் இது திருமுருகன் தலமே என்பது நிலை பெறுகின்றது. சித்திரைப் பெருவிழாவில் 'திரு அழகர்' மதுரைத் திருநகருக்கு எழுந்தருளி வரும்போது வழியிலெல்லாம் செய்யப்படும் வழிபாடுகள் அனைத்தும் நக்கீர தேவரால் திருமுருகாற்றுப் படையில் கூறப்பெற்றுள்ள வழிபாடுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே இருக்கின்றன.

‘திருஅழகர்’ என்ற பெயர் திருமுருகனுக்கு மறுபெயரே, திருமால் என்ற சொற்பொருளோடு இது பொருந்தாது. கள்ளர் என்னும் மலைநாட்டு மக்களுக்கு உரியவர் கள்ளழகப் பெருமான் என்பதே.

அழகர் கிள்ளைவிடு தாது எனும் இந்நூலுக்கு முதன் முதலில் சூலை 1960 -ல் விளக்கவுரை வரைந்த பண்டித வித்துவான் தி.சங்குப் புலவர் தமது ஆராய்ச்சி உரையில் தலப்பெயர், அழகர், நாச்சியார் பெயர், தீர்த்தம், கோயின் மரம், மண்டபம், அழகரை வணங்கிப் பேறுபெற்றோர், வேறு கோயில்கள், விழா குறித்து ஆராய்ந்து கூறியுள்ள செய்திகளைக் காணலாம்.

கோயிலின் அமைப்பு

தலப்பெயர்

அலங்காரன்மலை, அழகர்கோயில், அழகர் மலை, இருங்குன்றம், குலமலை, குளிர்மாமலை, கொற்றமலை, கோலமலை, சிங்காத்திரி, சீர்பதி, சோலைமலை, திருமலை, திருமால்குன்றம், தென் திருப்பதி, நிலமலை, நீண்டமலை, பழமுதிர் சோலை, பழமுதிர் சோலைமலை, மாலிருங்குன்றம், வனகிரி ஆகியன இத்தலத்திற்குச் சிறப்பாக வழங்கப்படும் பெயர்கள்.

அழகர், நாச்சியார் பெயர்

அலங்காரர், கள்ளழகர், சங்கத்தழகர், சுந்தரத்தோளர், சோலைமலைக்கரசு, தெய்வசிகாமணி, மலையலங்கார், மாலலங்காரர், பரமசுவாமி ஆகிய பெயர்கள் அழகரைக் குறித்து வழங்கப்படுகின்றன. நாச்சியார் பெயர் செளந்தரவல்லி, கல்யாணசுந்தரவல்லி என்று வழங்கப்படுகிறது.

தீர்த்தம்

இத்தலத்தின் முதன்மையாகிய தீர்த்தம் சிலம்பாறு என்பது. அது தேனாறு, நூபுரகங்கை, பகவன்பாத தீர்த்தம், மஞ்சீரநதி எனவும் பெயர் பெறும். இது திருக்கோயிலுக்கு வடக்கே நான்கு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது. அக்கினிவாவி, அனுமதீர்த்தம் இட்டசித்தி, உத்தமநாராயணவாவி, கதலிவாவி, கருடதீர்த்தம், பண்டாரிவாவி, பவகாரணி பாண்டவ தீர்த்தம், புண்ணிய சரவணம், பெரிய அருவி, வேணு தீர்த்தம் முதலிய பல தீர்த்தங்களும் உள்ளன.

கோயில்மரம்

கோயில்மரம் முதல் யுகத்தில் ஆலமரமாகியும், இரண்டாவது யுகத்தில் அரசமரமாகியும், மூன்றாவது யுகத்தில் வில்வமரமாகியும் நான்காம் யுகமாகிய இக்கலியுகத்தில் புத்திரதீபம் என்ற பெயருடையதாகியும் நிற்கும் ஓர் மரம் உண்டு என்று இந்நூல் கூறுகின்றது. சிலம்பாற்றுத் தொடக்கத்தில் ஆலமரம் இருந்தது என்றும்

சந்தனமரம்தான் கோயிலின் மரமாக முன் இருந்தது என்றும் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறிய கோங்க மரமே இருந்தது என்றும் உறங்காப்புளியே இருந்தது என்றும் சோதிமரம் என்று ஒன்று இருந்தது என்றுங் கூறுவர். உண்மையை ஆய்ந்து அறிக.

மண்டபம்

இக்கோயிலுக்குரிய மண்டபங்கள் பல உள்ளன. சிலம்பாற்றங்கரையில் மாதவி மண்டபம், சாம்பல் போடும் மண்டபாகிய பதினாறு கால்களையுடைய சோலைமலை மண்டபம், கல்யாண சுந்தரவல்லி நாச்சியாருக்குக் கனுத்திருவிழா நடைபெறும் கனு மண்டபம், அழகர் எழுந்தருளி வந்தமரும் வண்டியூர் மண்டபம், தேனூர் வாழ்வோர்களால் கட்டப்பட்ட தேனூர் மண்டபம் ஆகிவை சிறந்தன.

அழகரை வணங்கிப் பேறுபெற்றோர்

அம்பரீடன், அருச்சுனன், அனுமன், இந்திரன், கருடன், கந்தருவன் ஒருவன், சந்திரகேது, தருமதேவர், தாலப்பயிர் பச்சைவாரணதாசர், பராசரர், பாண்டவர், பிரகலாதன், பிரமன், புருவசு, மலையத்துவசன், மார்க்கண்டன், மாவலி, கௌதமன், செளனகன், மரீசி, மைத்திரேயர், சதிரிளமடவார், முதலிய பல மன்னரும் முனிவரும் வந்து வணங்கிப் பேறுபெற்றனர் என்ற தலபுராணங்கள் கூறுகின்றன.

வேறு கோயில்கள்

அழகர் கோயிலை அடுத்து, நாகநாதர் கோயில், இராக்காயி அம்மன் கோயில், அனுமன் கோயில், கருடன் கோயில், பாண்டவர் கோயில், சதிரிளமடவார் கோயில், சக்கரத் தாழ்வார் கோயில், தண்டலைக் கோயில், வெள்ளிமலைக் கோயில் எனப் பல கோயில்கள் உள்ளன.

விழாக்கள்

இந்நூலில் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் கோடை விழாவே தலைமையான விழாவாம். இது சித்திரைத் திங்கள் நிறைமதி நாளில் நிகழ்வது. இவ்விழாவில் அழகர் கோயிலை விட்டு எழுந்தருளும் போது ஆண்டாள் சூடிக்கொடுத்து விடுத்த பூங்கோதையைப் புனைந்து செல்வது வழக்கம். வைகாசித் திங்களில் வசந்த விழா நடைபெறும். பத்து நாள் வரை நிகழ்ந்து பின் முடிவுறும் அவ்விழா. அனித்திங்கள் நிகழும் விழாவிற்கு முப்பழவிழா என்று பெயர். முக்கனிகளும் அழகருக்குப் படைத்து வழிபடுவர். நிறைமதி நாளில்தான் இதுவும் நடைபெறும். ஆடித்திங்கள் அமாவாசை நாளில் கருடசேவை என்ற விழா நிகழும். ஆவணியில் திருப்பவுத்திர விழா ஐந்துநாள் நிகழும். புரட்டாசியில் ஒன்பதிரவு விழாவுண்டு. எண்ணெய்க் காப்பு விழா ஐப்பசி வளர்பிறை பன்னிரண்டில் தொடங்கி நிகழும். திருக்கார்த்திகை விழா, அத்தியயன விழா, சட்டத் தேர் விழா, திருக்கல்யாண விழா இவை முறையே கார்த்தி முதற் பங்குனி

இறுதியாகிய திங்களில் நடைபெறவன. குறிப்பிடத்தக்க விழாக்களே இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

இவ்வாறு பல செய்திகளைத் தம் ஆய்வுரையில் கூறியுள்ளார். மேற்கூறிய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்குங்கால் கிளிக்குரிய அரி, சும், தத்தை, வன்னி, குருகு, கிள்ளை, அவந்திகை ஆகிய பெயர்களைக் கூறி அவற்றுக்கான காரணங்களோடு அழகர்க்கும், கிளிக்கும் பெருமை சேர்ப்பதாய் விளங்கும், 'அழகர் கிள்ளை விடு' தூது என்னும் நூல் தூது நூல்களில் சிறப்புற்றுத் திகழ்வதைக் காண முடிகிறது.

வினாக்கள்

I) சிறிய வினாக்கள்

1. அழகர் கிள்ளை விடுதூது - விளக்கம் தருக.
2. அழகர் பவனி வரும் சிறப்பை எடுத்துரைக்க.
3. பாட்டுடைத் தலைவன் அழகரின் மாண்புகளைக் கூறுக.
4. தலைவி கிளியிடம் யாது கூறினாள்?
5. அழகர்மலையில் அழகருக்கு நடைபெறும் திருவிழாக்கள் எவை?

II) பெரிய வினாக்கள்

1. அழகர் கோயிலின் அமைப்பை விவரி?
2. அழகர் கிள்ளை விடுதூது நூலின் மாண்புகளை விவரி?
3. தூதுக்கு தகுதியுடையானவை எவை? பட்டியலிடுக.
4. தலைவி தன் காதலை கிளியிடம் எவ்வாறு கூறுகிறாள்? விளக்குக.
5. அழகர் கிள்ளை விடுதூது குறிப்பிடும் கோடை திருவிழா குறித்து எழுதுக?

அற்புதத் திருவந்தாதி

நூல் குறிப்பு

அற்புதத் திருவந்தாதி என்னும் நூல் சைவத்திருமுறைகளில் பதினோராம் திருமுறைத் தொகுதியில் அமைந்துள்ளது. இந்நூலை அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரான காரைக்கால் அம்மையார் எழுதியுள்ளார். இந்நூல் அந்தாதி முறையில் பாடப்பெற்ற முதல் நூல் என்பதால் ஆதி அந்தாதி என்றும், இறைவனின் மீது பாடப்பெற்றதால் திருவந்தாதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நூல் வெண்பா யாப்பில் அமைந்துள்ளது. இதன் காலம் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு. இந்நூல் 101 வெண்பாப் பாடல்களைக் கொண்டது. இவ் அந்தாதி சைவ நெறி குறித்தும், சிவபெருமானை முழுமையாகச் சரணடைவதைக் குறித்தும் கூறுகின்றது. சிவபெருமானின் திருஉருவச் சிறப்பினையும், திருவருட் சிறப்பினையும், இறைவனின் குணத்தையும் விரிவாக இந்நூல் பாடுகிறது.

காரைக்காலம்மையார்

காரைக்கால் அம்மையார் நாயன்மார்களில் ஒருவர். சிவபெருமானால் அம்மையே என்று அழைக்கப்பட்டவர். காரைக்கால் மாநகரில் பிறந்தவர் என்பதால் காரைக்கால் அம்மையார் என்று வழங்கப் பெறுகிறார். பரமதத்தன் என்பவரை மணந்து இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டிருந்த இவர், ஒரு நாள் தன் கணவன் கொடுத்தனுப்பிய இரு மாம்பழங்களில் ஒன்றினைச் சிவனடியாருக்குப் படைத்துவிட்டார். உணவு உண்ண வீட்டிற்கு வந்த பரமதத்தன் ஒரு மாம்பழத்தை உண்டுவிட்டு, இன்னொரு மாம்பழத்தினைக் கேட்க, செய்வதறியாது திகைத்த அம்மையார் இறைவனிடம் வேண்டி ஒரு மாம்பழத்தினைப் பெற்றார். அந்நிகழ்வை நேரில் பார்த்த பரமதத்தன் இவர் இறைவன் அருள் பெற்றவர் என்பதை உணர்ந்து அம்மையாரை விட்டு இல்லற வாழ்விலிருந்து நீங்கினார். வேறு நாட்டிற்குச் சென்று மறு திருமணம் செய்து கொண்டு, ஒரு பெண் குழந்தையும் பெற்றார். இதனால் மனமுடைந்த அம்மையார் கணவனுக்காகத் தாங்கிய அழகு உருவம் நீங்கிப் பேய் வடிவத்தைத் தர வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டினார். அதுமுதற்கொண்டு இறைவனைப் பாடுதல் ஒன்றேயே தன் தொழிலாகக் கொண்டார். முதன்முதலாக இசைத்தமிழால் இறைவனைப் பாடிய பெருமை இவருக்கு உண்டு. அந்தாதி எனும் இலக்கண முறையை தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்தார். அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், திருஇரட்டை மணிமாலை போன்ற நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

திருவந்தாதியின் தொகைக் குறிப்பு

இறைவரைச் சூழ்ந்த போற்றி நிற்கும் பூதணங்களின் வடிவம் வேண்டியபடியே தமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றமைக்கு மகிழ்ந்தும் அப்பேய் வடிவோடு கண்டுகொண்ட இறைவரது அருட் கோலங்களின் காட்சிகளில் திளைத்தும் வியந்தும் பாடியது.

“பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்

சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன் - நிறந்திகழும்

மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே

எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப(து) இடர்”

ஒளியுடன் விளங்கும் கரியநஞ்சு தங்கிய கழுத்தையுடைய விண்ணவர் தலைவனே! பிறந்து பேச்சுப் பழகிய காலம் முதல், நான் பேரன்பு கொண்டு எக்காலமும் உன் திருவடியையே சேர்ந்தேன் எனது துன்பம் தீர்ப்பதுதான் எப்போது? கருவாய்க்கிடந்த போதே கழலடியை நினைந்தவர் அப்பர் சுவாமிகள் இவ்வாறு துணிந்து சொல்லுதல் வேறு யாவார்க்கும் அரிது இது முன்னைத்தவத்தால் ஆவது

“இடர்களையா ரேனும் எமத்திரங்கா ரேனும்

படரும் நெறிபணியா ரேனும் - சுடருருவில்

என்பறாக் கோலத் தெரியாடும் எம்மானார்க்கு)

அன்பறா(து) என்நெஞ் சவர்க்கு”

எமது பெருமான் எனக்குப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்காவிட்டாலும், என்மேல் இரக்கம் கொள்ளாவிட்டாலும், நான் செல்லுவதற்குரிய நல்வழியைக் காட்டாவிட்டாலும், பேரொளி வடிவமாய் நின்று எலும்பு மாலைகளை நீங்காமல் அணிந்த திருக்கோலத்துடன் சுடுகாட்டில் கூத்தாடுகின்ற அப்பெருமான்மேல் என் மனமானது கொண்டுள்ள அன்பு சிறிதும் நீங்காது.

“அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆளாவோம் என்றும்

அவர்க்கேநாம் அன்பாவ தன்றிப் - பவர்ச்சடைமேற்

பாகாப்போழ் சூடும் அவர்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்கு)

ஆகாப்போம் எஞ்ஞான்றும் ஆள்”

சிவபெருமானுக்கே நாம் எழுவகைப் பிறப்பிலும் அடிமையாவோம், எப்பொழுதும் அவருக்கே நாம் அன்பு செலுத்துவோம் அல்லாமல் அடர்ந்த சடையின் மீது பிறைத்திங்களைச் சூடும் அப்பெருமானுக்கு அன்றி, வேறொருவருக்கும் எக்காலத்திலும் அடிமையாக மாட்டோம்.

“ஆளானோம் அல்லல் அறிய முறையிட்டாற்
கேளாத(து) என்கொலோ கேள்ஆமை - நீள் ஆகம்
செம்மையான் ஆகித் திருமிடறு மற்றொன்றாம்
எம்மையாட் கொண்ட இறை”

அடிமைப்பட்ட நாங்கள் எங்கள் துன்பத்தை அவர் அறியுமபடி முறையிட்டால் அவர் அதைக் கேளாமல் இருத்தல் என்ன காரணமமோ? எங்களை ஆட்கொண்ட பெருமான் இப்படிக்கேளாமலிருத்ததற்கு காரணம் நீண்ட திருமேனி முழுதும் சிறப்பு நிறமாயிருந்தாலும் அழகிய கழுத்து மட்டும் கறுப்பு நிறமாயிருக்கும் தன்மை போன்றதாகும்.

“இறைவனே எவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான், தோற்றி
இறைவனே ஈண்டிறக்கஞ் செய்வான், இறைவனே
‘எந்தாய்’ என இரங்கும், எங்கள்மேல் வெந்துயரம்
வந்தால் அதுமாற்று வான்”

சிவபெருமானே எல்லா உயிர்களையும் பிறவியில் சேர்த்துவான். அவ்வாறு தோற்றுவித்த உயிர்களை அப்பெருமானே இவ்வுலகினின்று ஒடுங்கும்படி செய்வான். எமது தந்தையே என்று நாங்கள் அவரை துதிக்க, எங்களுக்குத் திருவுளம் இரங்குவான். எங்களுக்குக் கொடிய துன்பம் நேர்ந்தால் உடனே அதை நீக்கியருளுவான்.

“வானத்தான் என்பாரும் என்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தான் என்பாரும் தாமென்க - ஞானத்தான்
முன்நஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்யொளிர் கண்டத்தான்
என்றெஞ்சத் தானென்பன் யான்”

அறவே உருவானவனும், முற்காலத்தில் நஞ்சு உண்டதனால் கறுத்த மிகுந்த ஒளிபொருந்திய திருக்கழுத்தையுடையவனுமாகிய சிவபெருமானை ‘விண்ணுலகத்தில் உள்ளான் என்று சொல்லுவார் சொல்லுக அத்தேவதேவன் இம்மண்ணுலத்தில் தான் உள்ளான் என்று சொல்வாரும் சொல்க! நான் என் நெஞ்சில் வீற்றிருக்கின்றான் என்றே கூறுவேன்.

“யானே தவமுடையேன் என்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம்
யானே பிறப்பறுப்பான் எண்ணினேன் - யானே அக்

கைம்மா வரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்ற

அம்மானுக் காளாயி னேன்”

நானே தவத்தை உடையேன், என் மனமும் நல்லமனம். நானே பிறவியை அறுக்கமுடியுமா என எண்ணினேன் இயலாது என்ற எண்ணிக் கொண்டே யானையை உரித்துத் தோலைப் போர்த்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய திருவெண்ணீற்றை அணிந்த சிவபெருமானுக்கு அடிமையாகிவிட்டேன்.

“ஆயினேன் ஆள்வானுக்கு அன்றே பெறற்கரியன்

ஆயினேன் அ.தன்றே ஆமாறு - தூய

புனற்கங்கை ஏற்றானோர் பொன்வரையே போல்வான்

அனற்கங்கை ஏற்றான் அருள்”

உலகெலாம் ஆள்வானாகிய சிவபெருமானுக்கு நான் அடிமை ஆயினேன், அடிமையான அன்றைக்கே பெறுதற்கரிய பெரும்பேறாகிய சிவமாம் தன்மையைப் பெற்றேன். அதுவன்றோ அவன் அருள் மாசற்ற நீராகிய கங்கையைச் சடையில் தாங்கியருளியவனும் ஒப்பற்ற மேரு மலையைப் போன்றவனும், தீயைத் தன்கையில் ஏந்தியருளியவனுமாகிய எம்பெருமானது திருவருள் இதுவன்றோ?

“அருளே, உலகெலாம் ஆய்விப்பது ஈசன்

அருளே, பிறப்பறுப்ப தானால், - அருளாலே

மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுமையேன், எஞ்ஞான்றும்

எப்பொருளும் ஆவ தெனக்கு”

சிவபெருமானது திருவருளாகிய சிவசக்தியே உலகுயிர்களை ஆளச் செய்வது அவ்விறைவன் திருவருளே உயிர்களின் பிறவியை ஒழியச் செய்வது திருவருட் கண்கொண்டு இவ்உண்மைப் பொருளை உற்று நோக்கும் விதியுடையேனானால் எனக்கு எக்காலத்தும் எல்லாப் பொருளும் இனிது எய்துவதாகும்.

“என்கினிய எம்மாணை, ஈசனையான் என்றம்

மனத்தினிய வைப்பாக வைத்தேன், - எனக்கவனைக்

கொண்டேன் பிரானாகக் கொள்வதுமே இன்புற்றேன்

உண்டே எனக்கரிய தொன்று”

எனக்கு இனியவனான எம்பெருமாணை எல்லாவுயிர்க்கும் தலைவனை எக்காலத்திலும், மனதுக்கு இனிய வைப்பு நிதியாக வைத்தேன். அவனை எனது

தலைவனாகவும் கொண்டேன். அவ்விதமாகக் கொண்ட அவ்வளவிலே பேரின்பத்தை அடைந்தேன். இனி எனக்கு அரியதொரு பொருளும் உண்டோ? இல்லை.

“ஒன்றே நினைந்திருந்தேன், ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்;

ஒன்றேயென் உள்ளத்தின் உள்ளடைத்தேன் - ஒன்றேகாண்

கங்கையான் திங்கட் கதிர்முடியான் பொங்கொளிசேர்

அங்கையாற்(கு) ஆளாம் அது”

அடியேன் ஒரேயொரு பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்தேன். அவ் ஒரே பொருளைத் தீரத் தெளிந்தேன். அவ்வொன்றையே என் உள்ளத்தில் அடக்கி நிட்டை கூடியிருந்தேன். அந்த ஒரு பொருள் யாதென்றால், கங்கையைத் தாங்கியருளியவனும், சந்திரனாகிய தன்கதிரைத் தலையில் சூடியருளியவனும், பொங்கி எரியும் நெருப்பைத் திருக்கையில் ஏந்தியருளியனுமாகிய சிவபிரானுக்கு அடிமையாகும். அஃது ஒன்றேயாகும்.

“அதுவே பிரான் ஆமா(று) ஆட்கொள்ள மாறும்

அதுவே; யினியறிந்தோ மானால் - அதுவே

பனிக்கணங்கு கண்ணியார் ஒண்ணுதலின் மேலோர்

தனிக்கணங்கு வைத்தார் தகவு”

அதுவே தலைவன் என்று சொல்லுவதற்குரிய இலக்கணம் ஆகும். தாமே வலியத் திருவருளைப் புரிந்து உயிர்களையெல்லாம் தமக்கு ஆளாக்கிக்கொள்ளும் தன்மையும் ஆகும். அஃது இன்னதென்று நாம் அறிவோமானால், அது காரகாலத்தில் மலர்கின்ற கொன்றை மலர் மாலையைத் தலையில் அணிந்தருளி, ஒளிபொருந்திய நெற்றியின்மேல் ஓர் ஒப்பற்ற திருக் கண்ணைப் பொருந்தவைத்தருளிய சிவபிரானுடைய தனிப்பெருஞ்சிறப்பு ஆகும்.

“தகவுடையார் தாமுளரேல் தாரகலஞ் சாரப்

புகவிடுதல் பொல்லாது கண்டீர் - மிகவடர

ஊர்ந்திடுமா நாகம் ஒருநாள் மலைமகளைச்

சார்ந்திடுமேலே! பாவந் தான்”

பெருமானே! நீர் பெருந்தன்மையுடையீர் ஆனால் மா நாகத்தை மார்பிலே மாலையாகப் புரளவிடுதல் கொடியது ஆகும். கொடிய கொலையைச் செய்தற்காக நெருங்கி ஊர்ந்து செல்லும் அந்நாகம், ஒரு நாள் மார்பிலே பங்கு கொண்ட பார்வதி

அம்மையைக் கிட்டி விடுமானால், அந்தோ! பாவம் (கடித்துவிடுமே! என, ஐயனுக்கு அம்மையாதலால் இரங்குகின்றார்).

**“தானே தனிநெஞ்சந், தன்னையுயக் கொள்வான்,
தானே பெருஞ்சேமஞ் செய்யுமால், - தானேயோர்
பூணாகத் தாற்பொலிந்து, பொங்கழல்சேர் நஞ்சுமிழும்
நீணாகத் தானை நினைந்து”**

நிகரற்ற என் நெஞ்சமானது பொங்குகின்ற தீப் போன்ற நஞ்சைச் சொரியுமாயினும் தன் வளைந்த உடம்பினால் ஓர் அணியாக விளங்குகின்ற நீண்ட பாம்பையுடைய பரமசிவனைத் தியானித்துத் தன்னைத்தானே உய்யச் செய்து கொள்ளும் வண்ணம் தனக்குப் பெரிய பாதுகாவலைத் தானாகவே செய்து கொள்ளும்.

**“நினைந்திருந்து வானவர்கள் நீள்மலராற் பாதம்
புனைந்தும் அடிபொருந்த மாட்டார் - நினைந்திருந்து
மின்செய்வான் செஞ்சடையாய், வேதியனே என்கின்றேற்கு)
என்செய்வான் கொல்லோ இனி”**

வானவர்கள் தியானம் செய்தும், மணம் கமழ்கிற மிகுதியான மலர்களால் அலங்கரித்தும் திருவடிகளைச் சேர மாட்டாமல் அலைகின்றார்கள். ஆதலால், அவ்வாறே தியானித்தும் , ‘மின்னலைப் போன்ற பெரிய சிவந்த சடையையுடைய பெருமானே! வேதத்தின் பொருளாயிருப்பவனே’ என்று துதித்தும் நிற்கும் எனக்குச் சிவபிரான் இனி என்ன செய்வானோ? அறியேன்.

**“இனியோநாம் உய்ந்தோம் இறைவன் அருள்சேர்ந்தோம்,
இனியோநாம் உய்ந்தோம் இறைவன் அருள்சேர்ந்தோம்;
இனியோர் இடரில்லோம், நெஞ்சே, - இனியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கும் மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோம் காண்”**

நெஞ்சமே! நாம் இறைவன் திருவடிகளைச் சேர்ந்தோம்; அவருக்கு இனியவர் ஆயினோம். உய்தியும் பெற்றோம் இனி ஒரு சிறுதுன்பமும் நமக்கு இல்லை. இனிமேலும் ஒப்பற்ற இரு வினைகளுக்கும் வலிமையை ஏற்படுத்துகிற மீளாப்பிறவி என்னும் ஒலிக்கின்ற கடலினின்றும் நீந்திக் கரையேறிவிட்டோம்.

“காண்பார்க்குங் காணலாந் தன்மையனே; கைதொழுது
காண்பார்க்குங் காணலாங்; காதலாற் - காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே; தொல்லுலகுக்
காதியாய் நின்ற அரன்”

பழமையான உலகத்திற்கு மூலகாரணமாக என்றும் நிலைத்து நின்ற சிவபெருமான், (குருவையே சிவமாகக்) காண்பவருக்கும் காணப்படும் இயல்புள்ளவன். (இலிங்கத்தை வழிபட்டுக்) கையால் வணங்கிக் காண்பவருக்கும் காணப்படும் இயல்புள்ளவன், மேலும் பேரன்புடன் (அடியார்களின் திருவேடத்தில்)காண்பவருக்கும் அவருடைய உள்ளத்தில் ஒளியுரவாய்க் காட்சியளிக்கும் இயல்புள்ளவனும் ஆவான்.

“அரனென்கோ! நான்முகன் என்கோ! அரிய
பரனென்கோ! பண்புணர மாட்டேன்; - முரண் அழியத்
தானவனைப் பாதத் தனிவிரலாற் செற்றானை,
யானவனை, எம்மாணை இன்று”

இராவணனைத் தன் காலின் பெருவிரலால் செருக்கு அடங்க அழுத்தியருளிய எம்பெருமானை, அடியேன் உருத்திரன் என்று கூறுவேனோ? பிரமன் என்று கூறுவேனோ? பிரமனுக்கு மேலானவனான திருமால் என்று கூறுவேனோ? அப்பெருமானின் பண்பு இன்னதென்று உணரவியலாது இருக்கின்றேன். (மூவருமாகி, மூவர்க்குள் நிறைந்து அவரவர் தொழிலைச் செய்வித்தும் அதற்கு அப்பாற்பட்டும் அறிய முடியாமல் நிற்பவர் சிவபெருமான்).

“இன்று நமக்கெளிதே! மாலுக்கும் நான்முகற்கும்
அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை - என்றும்ஓர்
மூவா மதியானை மூவே மூலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு”

எக்காலத்திலும் முதுமை அடையாத ஒரு பிறைமதியைச் சூடியவனும் மூவகையான ஏழு உலகங்கள் எங்கும் நிறைந்து நிற்பவனும், திருமாலுக்கும், பிரமனுக்கும் முற்காலத்தில் ஆராய்ந்தறிதற்கு அரியவனுமாகிய சிவபெருமானை எளிதிலே காண்கின்ற அறிவு இன்றைக்கு நமக்கு எளிதிலே கிடைத்திருக்கிறது. இது நாம் பெற்ற பேறல்லவா?

“அறிவானுந் தானே; அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே - அறிகின்ற

மெய்ப்பொருளுந், தானே, விரிசுடர், பார், ஆகாயம்

அப்பொருளுந் தானே, அவன்”

இறைவன் எல்லாவற்றையும் தானே அறிவான் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவிப்பவனும் அவனே ஆவான், அறிவோடு கூடிநின்று அறிகின்றவனும் அவனே ஆவான். (ஆன்மாவால்) அறியப்படுகின்ற உண்மைப் பொருளும் அவனே ஆவான். விரிந்து பரந்த ஒளிச் சுடர்களாகிய ஞாயிறும் திங்களும் மண் முதல் ஆகாயம் வரை உள்ள எல்லாப் பூதங்களும் அவனே ஆவான்.

“அவனே இருசுடர், தீ, ஆகாசம் ஆவான்

அவனே புவிபுனல், காற்று) ஆவான் - அவனே

இயமான னாய்அட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான

மயனாகி நின்றானும் வந்து”

அந்த இறைவனே ஞாயிறு, திங்கள், நிலம், நீர், நெருப்பு. காற்று, ஆகாயம் என்னும் இவற்றுடன் ஆன்மாவும் ஆகி, இங்ஙனம் எட்டு மூர்த்திகளாகி இவற்றிற்கு வேறாய் அடியார்கள் காணுமாறு அவர் உள்ளத்தில் அறிவு வடிவமாக வந்து நின்றவனும் அவனே ஆவான்.

“வந்திதனைக் கொள்வதே யொக்குமிவ் வாளரவின்

சிந்தை யதுதெரிந்து காண்மினோ! - வந்தோர்

இராநீர் இருண்டனைய கண்டத்தீர் எங்கள்

பிரானீஉம் செனிப் பிறை”

மேகம் திரண்டு இரவுபோல் இருண்டு காணப்படும் கழுத்தை உடையவரே! எங்கள் பெருமானே! உம்முடைய சடை முடிமேல் உள்ள பிறைச்சந்திரனைப் பற்றி விழுங்கி விடும் போலக் காணப்படுகிற இந்தக் கொடிய பாம்பின் நினைப்பை நீரே அறிந்து கொள்வீராக

“பிறையும், புனலும், அனலாவுங் குடும்

இறைவர் எமக்கிரங்கள் ரேணுங் - கறைமிடற்ற

எந்தையார்க்கு) ஆட்பட்டேம் என்றென் றிருக்குமே

எந்தையா உள்ள மிது”

எம்முடைய தண்ணளி மிகுந்த இந்த உள்ளமானது “பிறைச் சந்திரனையும் கங்கையாற்றையும், நெருப்புப்போல் நஞ்சைக் கக்கும் பாம்பையும் விரும்பி

அணிந்தருளும் பெருமான், எமக்கு இரங்கியருளா விட்டாலும், நச்சுக் கறை பொருந்திய திருநீல கண்டத்தையுடையவராகிய எம் தந்தையார்க்கு அடிமையாகி விட்டோம்” என்றெண்ணிக் கொண்டு எந்நாளும் இன்புற்றிருக்கும்.

“இதுவன்றே ஈசன் திருவுருவம் ஆமா(று)

இதுவன்றே என்றனக்(கு)ஓர் சேமம் - இதுவன்றே

மின்னுஞ் சுடருருவாய் மீண்டாயென் சிந்தனைக்கே

இன்னுஞ் சுழல்கின்ற(து) இங்கு”

(என்னுடைய உட்பூசையில் கோடி சூரியப் பிரகாசமுள்ள) மின்னல் போன்ற சுடர் வடிவத்தில் மனத்திலே தோன்றி மறைந்தருளினாய்! அந்தச் சுடர் வடிவம் இப்பொழுதும் என் உள்ளத்திலே சுழன்று கொண்டிருக்கின்றது. ஆகா, இ.:தல்லவா ஈசனாகிய உன் உண்மைத் திருவுருவம் இ.:தன்றோ எனக்குக் கிடைத்தற்கரிய பெரிய சேமநிதி!

“இங்கிருந்து சொல்லுவதென்! எம்பெருமான் எண்ணாதே

எங்கும் பலிதிரியம் எத்திறமும் - பொந்திரவில்

ஈமவனத் தாடுவதும் என்னுக்கென் றாராய்வோம்

நாமவனைக் காணலுற்ற ஞான்று”

(நம் தவக்குறையால் அவன் தன்னைக் காட்டப் பெறாத பெத்த நிலையில்) இங்கு இருந்து கொண்டு நாம் பலவாறு சொல்வதால் பயன் உண்டோ? எம்பெருமான் (தன் பெருமையையும் உயிர்களின் சிறுமையையும்) சிறிதும் கருதாமல் எல்லாவிடத்திலும் சென்று பிச்சையேற்றுத் திரியும் பெருமைகளையும், சுடுகாட்டில் ஆடுகின்றதையும் பற்றி நாம் அவனைத் தரிசிக்கும் பேறு கிட்டும் முத்தி நிலையிலே ஆராய்வோம்.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்

தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்களிலே தலையாயது பிள்ளைத் தமிழ் என்பர். பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியம் தமிழுக்கே உரியதென்றும், இது பிறமொழிகளில் காணப்படாத ஓர் இலக்கியவகை என்றும் இதன் தனிப்பெருமையை எடுத்துரைப்பார் அறிஞர் மு. வரதராசனார். பிற சிற்றிலக்கிய வகைகளைவிட எண்ணிக்கையிலும் இப்பிரபந்தம் மிகுதியாகவே காணப்படுகிறது. இன்று கிடைக்கக்கூடிய பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கணக்கிட்டால் ஐநூறுக்கும் மேல் இருக்கலாம்.

பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்கமும் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது என்பர். தொல்காப்பியத்தில் ‘குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்’ என்னும் நூற்பா இடம்பெற்றுள்ளது. இதற்குச் “சிறுபிள்ளைகளும் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைவர்” என்பது பொருள்.

‘கடவுளரையேனும் ஆசிரியரையேனும் உபகாரிகளையேனும்’ குழந்தையாக வைத்துக் காப்பு முதலிய பத்துப்பருவங்கள் அமைத்து ஆசிரிய விருத்தம் என்னும் பாவகையால் பாடுவது பிள்ளைத் தமிழ் ஆகும். அது ஆண்பால் பிள்ளைத் தமிழ், பெண்பால் பிள்ளைத் தமிழ் என இருவகைப்படுகிறது. பிள்ளைத் தமிழில் காப்பு, தால், செங்கீரை, சப்பாணி, முத்தம், வருகை அல்லது வாராணை, அம்புலி ஆகிய பருவங்கள் இரு பாலாருக்கும் பொதுவானவை. ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் இறுதியாக, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்னும் பருவங்கள் காணப்படும். பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழாயின், கழங்கு, அம்மாணை, ஊசல் என்னும் பருவங்கள் காணப்படும். செங்கீரை, சப்பாணி போன்ற சொற்களுக்குப் பலவித அர்த்தங்கள் தரப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு பருவமும் குழந்தையின் எந்தக் காலப்பகுதியில் அல்லது வயதில் அமைவது என்பதற்கும் விதிகள் பலவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பொதுவாகக் காப்பு என்பது பிறந்தவுடனும், தால், சப்பாணி போன்று அடுத்துவரும் பருவங்கள், 3, 5, 7, 9, 11, 13 போன்ற மாதங்களுக்கும் இறுதிப்பருவங்கள் மூன்றாம், ஐந்தாம், ஏழாம் ஆண்டிற்கும் உரியவை எனக் கருதப்படுகிறது. மூன்றாம் மாதம்முதல் 21ஆம் மாதம்வரை பாடப்படுவது என்ற கருத்தும் உண்டு. குழந்தை ஆணாயின் திருமணமுடியும் வரையிலும், பெண்ணாயின் பூப்பெய்தும் வரையிலும் பாடலாம் என்றும் விதிகள் சொல்கின்றன.

ஒரு பருவத்திற்குப் பத்துப்பாட்டுகளாக நூற்பாக்கள் கொண்டதாக அமைப்பது மரபு. ஆனால் இந்த மரபைப் பிற்காலத்தில் எழுந்த பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பின்பற்றவில்லை.

செங்கீரைப் பருவம்

பிள்ளைத் தமிழாகிய பிரபந்தத்துள் ஆண்பால், பெண்பால் ஆகிய இருபாலுக்கும் பொதுவான பருவங்கள் ஏழனுள்ளும் இரண்டாவது பருவம். குழந்தை பிறந்து ஐந்தாம் திங்களில் தன் தலையை நிமிர்த்தி முகத்தை இங்கும் அங்கும் அசைந்தாடுவதைச் சிறப்பித்தும் பாடும் பகுதி ஆசிரியச் சந்த விருத்தம் பத்தும் அமையும்.

“நீராட்டி ஆடேடுபொன் கண்ணம் திமிர்ந்து அள்ளி

நெற்றியில் தொட்டிட வெண்” (1)

அம்மையே! உடை நீராட்டி மணப்பொருள்களை மேனியில் பூசப்பட்டு நடுவில் பூசி புண்டரமாக இருவர். நீற்றனை முத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு நெற்றிச் சுட்டியும் அணிவிப்பர்.

“தாராட்டு சூழியக் கொண்டையும் முடித்துத்

தலைப்பணி திருத்தி முத்தின்” (2)

உச்சிக் கொண்டை முடித்து அதில் மாலை ஆடும் வகையில் சூடி அணிய வேண்டிய அணிகலன்களும் சூட்டுவர். ஒளி வீசக் கூடிய குதம்பை என்னும் காதணியுடன் தமனியம் என்னும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கொம்புக் குச்சியும் காதுக்கு அணிவிப்பர்.

“பாராட்டுப் பாண்டிப் பெருந்தேவி, திருமுலைப்

பாலமுதம் ஊட்டி யொரு நின்” (3)

போற்றிப் பாராட்டப்படும் பாண்டிய மாதேவி செங்கீரைப் பருவக் குழந்தையாகிய உனக்குத் தன் திருமுலைப் பாலை அமுதமாக ஊட்டுகிறாள். செவ்வல்லி போன்ற உன் திருவாயிலிருந்து பாலும் உமிழ்நீரும் தேனாகப் பெருகி அணிந்துள்ள பட்டாடையை நனைக்கின்றது.

“சீராட்டி வைத்து முத்தாடும் பசுங்கிள்ளை

செங்கீரை ஆடி அருளே” (4)

சீராட்டிப் போற்றிப் பாராட்டப்படும் முத்தமழை பொழிகின்ற பசுங்கிளியே கையூன்றி மண்டியிட்டு, தலைதூக்கி, ஆடும் அந்தச் செங்கீரை ஆட்டத்தை ஆடிக்காட்டி அருள்வாயாக தென்னனாகிய மலையத்துவச பாண்டியனுக்கும் வடக்கின் இமவானுக்கும் ஒப்பற்ற ஒரே மகளாக வாழ்பவளே செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக.

“உண்ணிலா உவகைப் பெருங்களி துளும்ப நின்

உன்திருத் தாதை நின்னை” (5)

உள்ளத்துள் மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து உன்னை இங்கே வருக என உன்னுடைய தந்தை அழைப்பதற்கு முன்பே தவழ்ந்து செல்கின்றாய்!

“தண்உலா மழலைப் பசுங்குதலை அமுதினிய

தாய்வயிறு குளிரஊட்டித்” (6)

செவியில் இனிக்கும் படியான அமுதம் போன்ற மழலை மொழியைக் குழைந்து குழைந்து பேசித் தாயின் மனதை நிறைக்கின்றாய். அழகிய மார்பில் பூசப்பட்டுள்ள

மணப் பொருள்கள் கலந்துள்ள குங்குமச் சேறு உன் உடலெங்கும் ஒட்டிக் கொள்கிறது. முழங்கால் வரை நீண்டுள்ள கைகளைக் கோர்த்துக் கொள்கிறாய்.

“பண்ணுலாம் வடிதமிழ்ப் பைந்தாமம் விரியும்

பணைத்தோள் எருத்தம் ஏறிப்” (7)

இசையால் அமைத்து, தமிழ்ப் பாமாலை எனும் புகழ் படர்ந்து பரந்து விரிந்துள்ள தோளின் வழியாக பிடரியில் ஏறிக்கொள்கிறாய். பசுமை மிக்க மரகத மணி போன்ற உன் திருமேனி மேலும் பசுமையாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

“தெண்ணிலா விரிய நின்றாடும் பசுந்தோகை

செங்கீரை ஆடி அருளே” (8)

முத்துகளைப் போன்ற ஒளிரும் பற்களை உடைய வாயிலிருந்து தெளிந்த பால் நிலா போன்ற புன்னகை பரவ ஆடுகின்ற பசுமையான மயிலே! தென்னவனாகிய பாண்டியனுக்கும் வடக்கிலுள்ள இமயமலை மன்னனுக்கு ஒப்பில்லா மகளே! மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக.

“சுற்று நெடுநேமிச் சுவர்க்கு இசைய எட்டுச்

சுவர்க்கால் நிறுத்தி மேருத்” (9)

சிற்றில் அமைக்க நேமி எனப்படும் சக்கரவாள மலையை இணைப்பதற்காக எட்டு மலைகளைப் பொருத்தி இருக்கின்றாய். மேரு என்னும் மலையை நடுத்தூணாக நிறுத்தி மேற்பகுதியை மூடி உள்ளாய். சூரியனையும் நிலவையும் சிற்றில்லுக்குச் சுடர் விளக்காகப் பொருத்தி வைத்துள்ளாய்.

“எற்று புனலில் கழுவு புவனப் பழங்கலம்

எடுத்து அடுக்கிப் புதுக்கூழ்” (10)

ஊழிக்காலப் பெருவெள்ளத்தால் கழுவித் தூய்மைப்படுத்தப்படும் புவனம் எனப்படும் பெரும் பாண்டத்தை எடுத்து வைத்திருக்கிறாய். உலகுக்கு உணவூட்டும் அன்னையாகிய மீனாட்சியாகிய நீ, அமுதம் போன்ற புதிய கூழைச் சமைக்க முனைகின்றாய். அவ்வாறு சமைக்கத் தடை ஏற்படுகின்றது.

“முற்ற வெளியில் திரியம் அத்தப் பெரும்பித்தன்

முன்னின்று தொந்தம் இடவும்” (11)

பித்தா! என்று விளிக்கப்பட்ட சிவபெருமான் நீ சமைப்பதை அழித்து ஆடுகின்றார். நீ அவர்மேல் சினம் கொள்ளாமல் மறுபடியும் சீர்செய்து கூழ் சமைக்கின்றாய்.

“சிற்றில் விளையாடும் ஒரு பச்சிளம் பெண்பிள்ளை

செங்கீரை ஆடி அருளே” (12)

சிற்றில் அமைத்துச் கூழ் சமைத்து விளையாடும் மீனாட்சி அம்மையாகிய பெண்மகளே! மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக தென்னவனாகிய பாண்டியனுக்கும் இமயமலை மன்னவனுக்கும் ஒப்பில்லா மகளே! செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக!

“மங்குல்படு சந்தர சுந்தரக் கடவுட்கு

மழகதிரக் கற்றை சுற்றும்” (13)

கருமையாக இருள் படர்ந்ததைப் போன்ற கழுத்தினை உடைய சோமசுந்தரருக்கு இளமையான ஒளிக்கற்றை சூழ்ந்துள்ள மூன்று கண்கள் உள்ளன. குளிர்ச்சி பொருந்திய தண்ணொளியைப் பரப்பும் அமுத கலசமாகிய பிறை நிலவு ஈசனின் தலையில் சூடப்பட்டுள்ளது.

“பொங்கும்மதர் நோக்கில் பிறந்த ஆனந்தப்

புதுப் புணரி நீத்தம் ஐயன்” (14)

நின் கடைக்கண் பார்வையின் இன்பம் மிகுவதோடு பேரின்ப வெள்ளமும் புதுக் கடலாக உருவெடுக்கும். ஈசனின் மனத்திலுள்ள ஞானமாகிய குளத்தில் சிவனடியார்கள் இன்பக் கடலாகிச் சார்வார்கள்.

“அங்கண் நெடு ஞாலத்து வித்தின்றி வித்திய

அனைத்து உயிர்களும் தளிர்ப்ப” (15)

அழகிய இப்பேரண்டத்தில் நின் அருளால் விதை இல்லாமல் தோன்றிய, உயிர்த்துத் தோன்றிய உயிர்கள் யாவும் தழைத்துச் செழித்துள்ளன. அருள் வெள்ளம் ஊழிக்காலப் பெருவெள்ளம்போல் அலை எழுந்து பாய்கின்றது.

“செங்கயல் கிடக்கும் கருங்கண் பசுந்தோகை

செங்கீரை ஆடி அருளே” (16)

செம்மீனைப் போன்ற கண்ணில் கரிய வழிகளை உடைய பசிய தோகையை உடைய மயிலே! செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக தென்னவனாகிய பாண்டியனுக்கும்

இமயமலை மன்னவனுக்கும் ஒப்பில்லா மகளே! மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக!

“பண்ணறா வரிமிடற்று அறுகால் மடுப்பப்

பசுந்தேறல் ஆறலைக்கும்” (17)

எப்போதுமே இசைப்பதை நிறுத்தாத கழுத்தில் வரிகளை உடைய அறுகால் பறவை எனப் போற்றப்படும் வண்டுகள் செந்தாமரை மலரில் பெருக்கெடுக்கும் தேனை உறிஞ்சும். அச்செந்தாமரைப் பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவள் திருமகளாகிய இலக்குமி. தொன்மை மிக்க நான்மறையின் ஒளிநிறைந்தது நான்முகனின் செவ்விய நாக்கு. அதில் வீற்றிருப்பவள் கலைமகள்.

“கண்ணறா மரகதக் கற்றை கலாமஞ்சை

கணமுகில் ததும்ப ஏங்கும்” (18)

இமைக்காத கண்ணைப் போன்று மரகத வண்ணத்தில் பசுமையான தோகையை உடைய மயில் கூட்டம் மேகத்தைக் கண்டு ஏக்கப்படும் கரிய இமயமலை. தாமரையும், பிரமன் நாவும் இமயமலையும் வெறுமையானது போலக் கன்னிமாடத்தில் வளரும் கருப்பூரவல்லி.

“விண்ணறா மதிமுயல் கலைகிழிந்திழி அமுத

வெள்ளருவி பாயவெடிபோய்” (19)

வானத்தை விட்டு நீங்காத நிலவு, அதன் முயல் கறையைக் கிழித்துக் கொண்டு இறங்குவது போல அமுதமென வெள்ளம் பாய்கிறது. அச்சங் கொண்ட தகடு போன்ற வயிற்றை உடைய மீன்கள் மோதுவதால் மொட்டாகிய தாமரை மலர்கின்றது.

“தெண்ணறா அருவிபாய் மதுரை மரகதவல்லி

செங்கீரை ஆடி அருளே” (20)

அத்தாமரையிலிருந்து தேன் அருவியாகப் பாயும் மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மரகதவல்லியே, செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக பாண்டியனாகிய தென்னவனுக்கும் இமயமலை மன்னவனுக்கும் ஒப்பில்லா மகளே! மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக

“முகமதி ஊடுஎழு நகை நிலவாட

முடிச் சூழியம் ஆட” (21)

அம்மையே! நின் முகமாகிய மதியின் அருகே தோன்றும் இளநகையில் பற்கள் நிலவொளியை உமிழ்கின்றன. கொண்டையில் சூடப்பட்டுள்ள மணி அசைந்தாடுகின்றது. விளைந்த புருவத்தோடு கூடிய நெற்றியில் அணியப்பட்டுள்ள நெற்றிச் சுட்டியும் ஆடுகின்றது.

“இகல் விழி மகரமும் அம்மகரம் பொரும்

இரு மகரமும் ஆட” (22)

போரிடும் ஆற்றலைப் பெற்ற கண்களாகிய மகர மீன்களும் இவற்றோடு போர் புரிபவை போலக் காதில் அணியப்பட்டுள்ள மகரமீன் வடிவிலுள்ள காதணிகளும் ஆடுகின்றன. இரண்டு பாதங்களிலும் சிலம்பணிந்து அடி பெயர்த்து வைக்கும் போது கிண்கிணி ஒலிக்கின்றது.

“துகிலொடு சோர்தரு கொடிநுண் மருங்குல்

துவண்டு துவண்டாடத்” (23)

ஆடையோடு கூடிய சிற்றிடை துவண்டு அசைந்து ஆடுகின்றது. கொப்பூழ் மறைந்து சரிந்த ஆலிலை போலும் வயிறு அசைகின்றது.

“அகில சராசரம் நிகிலமொடு ஆடிட

ஆடுக செங்கீரை” (24)

ஆலிலை போலும் திருவயிற்றில் அண்டத்திலுள்ள இயங்கும் இயங்காப் பொருட்கள் அனைத்தும் ஆடும் வகையில் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக உலகம் தழைக்க முடிசூடி ஆளும் மீனாட்சி அம்மையே மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக.

“தசைந்திடு கொங்கை இரண்டல எனஉரை

தருதிரு மார்பாடத்” (25)

தாயே தசையால் தோன்றியுள்ள கொங்கைகள் இரண்டு அல்ல மூன்று எனக் கூறப்படும் நிலையில் செழுமை மிக்க மார்பு ஆடுகின்றது. அன்னையே வருவாய் என விளிப்போரின் அறியாமை கண்டு பொங்கி வழிந்திடும் புன்னகை அசைகின்றது.

“பசைந்திடு ஞாலம் மலர்ந்தமை வெளிறியொர்

பச்சுடல் சொல்லவும் ஓர்” (26)

செழிப்பான இவ்வுலகத்தை ஈன்றதால் அம்மையுன் பச்சை உடம்பு வெளுத்துப் போய் இருக்கின்றது. ஒப்புமை இல்லாப் பசுங்கொடி போன்ற இடை தளர்ச்சி அடைந்ததால் வயிறும் தளர்ச்சி அடைந்து ஆடுகின்றது.

“இசைந்திடு தேவை நினைந்தன என்ன

இரங்கிடு மேகலையோடு” (27)

விரும்பம் ஈசனை நினைந்திடும் வகையில் மேகலை பொருந்திய சிற்றிடை அசைந்தாடுகின்றது. இயற்கை மணம் பொருந்திய இதழ் வழி வழிந்த எச்சிலாகிய தேன்.

“அசைந்து ஓசிகின்ற பசுங்கொடி என இனிது

ஆடுக செங்கீரை” (28)

அசைந்து வளையும் பசுங்கொடி போன்றவளே! செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக உலகம் தழைக்க முடி சூடி ஆளும் மீனாட்சி அம்மையே! மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக!

“பரிமளம் ஊறிய உச்சியின்முச்சி

பதிந்தாடச் சுடர்பொன்” (29)

நல்ல மணம் பெருகிப் பரவும் அழகுடன் வாரி முடிக்கப்பட்ட தலையின் உச்சிக் கொண்டை ஆடுகின்றது. பொன்னால் அமைந்த பட்டமும் நெற்றிச் சுட்டியும் கதிரவனின் இளவெயில் போலவும் சந்திரனின் தண்ணொளி போலவும் ஒளிர்கின்றன.

“திருநுதல் மீதெழு குறுவெயர் வாடத்

தெய்வ மணம் கமழும்” (30)

அழகிய நெற்றியில் சிறு சிறு வியர்வை துளிகள் அரும்பிப் படர்ந்துள்ளன. தெய்வீக மணம் கமழும் அழகிய திருமேனியிலிருந்து ஒளிரும் மரகதம் போன்ற பச்சை ஒளி எட்டுத் திசைகளிலும் படர்ந்து வீசுகின்றது.

“கருவிளை நாறு குதம்பை ததும்பிய

காது தழைந்து ஆடக்” (31)

நீலோற்பல மலரின் மணம் கமழும் காதுகளில் அணியப்பட்டுள்ள குதம்பை என்னும் காதணி அசைந்தாடுகின்றது. ஒளி நிறைந்த இளநகையுடன் தாமரையாகிய திருமுகம் பொலிவு பெற்று விளங்குகிறது.

“அருள் விழியொடும் வளர் கருணை பொழிந்திட

ஆடுக செங்கீரை” (32)

இத்தகு பொலிவோடு அருள்பொழியும் விழியுடைய மீனாட்சி அம்மையே கருணை மழை பொழிந்து செங்கீரை ஆடி அருள்வாய் உலகம் அழைக்க முடி சூடி ஆளும் நீ, மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக.

“குருமணி வெயில்விட மரகத நிழல்விரி

குன்றே நின்றாதும்” (33)

பல்வகை மணிகள் ஒளியைப் பரப்புகிள் மரகதத்தின் ஒளி விளங்கும் பச்சை மலையே குழலிசையை எழுப்பும் கார்மேக வண்ணனாகிய திருமாலுக்குப் பின் பிறந்த பூங்கொடியே

“மருவிய பிணிகெட மலைதரும் அருமை

மருந்தே சந்தானம்”

பிறப்பின் காரணமாகத் தோன்றும் பாச நோயைப் போக்க மாமலையில் தோன்றிய மாமருந்தே! அரிசந்தானம் என்னும் கற்பகத்தரு வளரும் மேலுலகத் தேவராலும் உணரமுடியாத அருமறைப் பொருளே!

“கருணையில் முழுகிய கயல்திரி பசிய

கரும்பே வெண்சோதிக்”

கருணையின் ஒளியாகச் செம்முக மலரில் கயல்மீன் என விளங்கும் வளமிக்க கரும்பே ஒளியை உமிழும் சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய இளநிலா போல வளரும் இளமையான மான்குட்டியே

“திருமகள் கலைமகள் தலைமகள் மலைமகள்

செங்கோ செங்கீரை”

“இவ்வாறு திருமாலின் தேவியாகிய திருமகளும் நான்முகனின் தேவியாகிய கலைமகளும் போற்றிப் புகழும் ஈசனின் தேவியாகிய மலைமகளே செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக தெளிவான செந்தமிழ் வளரும் மதுரையில் வாழும் இளமயிலே மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாயாக.

“சங்கு கிடந்த தடங்கை நெடும் புயல்

தங்காய் பங்காய் ஓர்”

பாஞ்ச சன்யம் என்னும் ஒப்பற்ற சங்கைத் தன் நீண்ட நெடிய திருக்கரத்தில் தாங்கி இருக்கும் திருமாலின் தங்கையே ஈசனாகிய பொன்மலையில் ஒரு பாகமெனப் படர்ந்து தழைத்துள்ள பசங்கொடியே

“அங்கண் நெடும் புவனங்கள் தொழுந்தொறும்

அஞ்சேல் என்றோதும்”

எம்மைக் காக்கும் தாயே என்ற பரந்து விரந்துள்ள இந்தப் பாரிலுள்ளோர் வணங்கும்போது அஞ்சேல் என்று அபயம் அளித்து வரம் தந்து நன்மை பயக்கும் ஆரணங்கே.

“செங்கயல்தங்கு பொலன்கொடி மீன்கொடி

செங்கோ செங்கீரை”

கடுமையான கிரணத்துடன் இரவுப் பொழுதாகிய யானையை வானவீதி எங்கும் ஏவி விடுபவன் காமனாகிய மன்மதனின் செங்கயல்மீன் குடியிருக்கும் பொன் கொடி அனைய மீன்கொடியே செங்கீரை ஆடி அருள்வாய் தெளிவான செந்தமிழ் வளரும் மதுரையில் வாழும் இளமயிலே மண்டியிட்டுச் செங்கீரை ஆடி அருள்வாய்

தாலப்பருவம் (ஏழாம் மாதம்)

பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவதாக வரும் பருவம். பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லது தலைவியாகிய குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாய் நாவினை அசைத்தும் பாடிப் பாராட்டுவது பத்து ஆசிரிய விருத்ததின் சந்தவின்பம் தோன்றப் பாடப் பெறும்.

“தென்னன் தமிழினுடன் பிறந்த சிறுகால்

அரும்பத் தீ அரும்பும்”

தென்னவன் என்று போற்றிப் புகழப்படும் பாண்டிய குலம் வளர்க்கும் தமிழோடு பொதிகை மலையில் பிறக்கும் தென்றல் இனிமையாக வீசுகின்றது. தீப்போலும் கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் தளிர்ந்துள்ள மாமரத்தின் நிழலில் சிவந்த கண்ணினையும் பெரிய வாயினையும் கொண்டு கன்றை ஈன்ற எருமைபடுத்திருக்கிறது.

“இன்னம் பசும்புல் கறிக்கல்லா இளங்கன்று

உள்ளி மடித் தலநின்று”

பசிய புல்லை மேயத் தெரியாத இளங்கன்றை நினைத்த உடனேயே தாய் எருமையின் மடியிலிருந்து தானாகவே பால் பெருக்கெடுத்துப் பாய்வதால் பால் வண்ணத்தில் பொய்கை விளங்குகின்றது.

“பொன்னம் கமலப் பசுந் தோட்டும் பொன்

தாதுஆடிக் கற்றைநிலாப்”

அலைகளை உடைய அப்பொய்கையில் பொன்னிறம் தோன்றப் பூத்துள்ள தாமரையின் மகரந்தப் பொடிகளில் நிலவு ஒளிக்கற்றைகளைப் பொழிவதால்.

“அன்னம் பொலியும் தமிழ் மதுரைக்கு அரசே

தாலோ தாலேலோ”

திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய இலக்குமியாகிய திருமகள் போலப் பொன்னிறத்துடன் உச்சிக் கொண்டையை உடைய அன்னப் பறவைகள் வலம் வரும் மதுரைக்கு அரசியே தாலோ தாலேலோ அருளைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள அங்கயற் கண்ணியே தாலோ தாலேலோ.

“விக்கும் சிறுபைந்துகில் தோகை விரியும்

கலாபம் மருங்கு அலைப்ப”

இறுகக் கட்டிய ஆடையின் முந்தானையுடன் கலயமாகிய அணிகலனும் பெண்களின் இடையை வருத்தும் விளையாட்டாகக் கூட்டிய சிற்றிலில் அப்பெண்கள் புகுந்து கொள்வர். அங்குள்ள இருளைப் போக்கும் வகையில் மாணிக்கங்கள் அடுப்பின் சுடராக ஒளிர்கின்றன.

“சீக்கும் சுடர் தூங்கு அழல் மணியின் செந்தீ

மடுத்த சூட்டடுப்பில்”

செழுமையான பவளக் கொடியே அடுப்புக்கு விறகாக வைக்கப்படுகின்றது. இனிமை மிக்க தேனே உலை நீராகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

“வாக்கும் குடக் கூன் குழிசியில் அம் மதுவார்த்

தரித்த நித்திலத்தின்”

குடல் போன்ற வடிவிலுள்ள ஈத்தாங்கூட்டில் உலை நீராகிய தேன் ஊற்றப்படுகின்றது. சுத்தமாகத் தாற்றி எடுக்கப்பட்ட முத்துகளே சமைக்க அரிசியாகப் பயன்படுகின்றன.

“ஆக்கும் பெருந்தண் பணை மதுரைக்கு அரசே

தாலோ தாலேலோ”

மருத நிலத்தில் வேலை செய்யும் உழத்தியர் இவ்வாறு சமைக்கும் பண்ணைகள் நிறைந்த மதுரைக்கு அரசியே! தாலோ தாலேலோ அருளைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள அங்கயற் கண்ணியே தாலோ தாலேலோ!

“ஓடும் படலை முகில் படலம் உவர் நீத்து

உவரி மேய்ந்து கரு”

ஓடும் மாலை போன்ற மேகக் கூட்டம் கடலின் உப்பை நீக்கி நீரைப் பருகிக் கருப்பமுடைய நீர் நிறைந்த மேகமாக உலவும்.

“காடும் தரங்கக் கங்கைநெடும் கழியும்

நீந்தி அமுதுஇறைக்கும்”

சினங்கொண்ட வாளை மீன் அம்மேகத்தின் கருப்பம் சிதைய மோதித்தாவும். தெய்வத் தன்மையுடைய கற்பகச் சோலையும் அலையுடைய கங்கையின் கழிமுகப் பகுதியும் நீந்தும். அமுதவொளி பரவும் நிலவின் முயலாகிய களங்கத்தைத் துளைக்கும் ஒளியுடைய நட்சத்திரத் திரளும் சிதையும்படி மோதும் ககன் வெளியின் புறம் சென்று உச்சியைத் திறக்கும். புறத்தேயுள்ள கடலைக் கலக்கி வலிமையான சுறா மீன்களுடன் விளையாடும்.

“யாடும் பழனத் தமிழ் மதுரைக்கு அரசே

தாலே தாலேலோ”

இத்தகு வாளை மீன்களை உடைய மருத நில வளமிக்கக் மாமதுரைக்கு அரசியே, உனக்குத் தாலோ தாலேலோ! அருளைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள அங்கயற்கண்ணியே உனக்குத் தாலோ தாலேலோ!

“ஊறும் கரடக் கடத்து முகந்து ஊற்று

மதமா மடவியர் நின்று’

குடத்தால் மொண்டு கொட்டுவது போல மதநீர் வழிகின்ற யானையின் ஓட்டத்தை மகளிர் தங்கள் கூந்தலை அவிழ்த்து உதறுவதால் வாடிய பூந்துகள்களும் குங்குமமும் கலந்து உருவான செம்மை நிறச் சேறு வழக்குவதால் தடுக்கும்.

“சேறு வழுக்கி ஓட்டறுக்கும் திருமா

மறுகில் அரசர் பெரும்”

சேறு நிறைந்த இராச வீதியில் அரசரின் பவனிவரம் தேர்கள் சேற்றில் படாமல் இருக்கப் பெருவீதியில் ஒதங்குகின்றன. சிறிய தேர்களும் உருண்டு வருகின்றன.

“ஏறுபொருவேல் இளைஞர் கடவு இவளி

கடைவாய் குதட்ட வழிந்து”

சிங்கம் போன்ற போர் ஆற்றல் வாய்ந்த சிவந்த கண்களை உடைய வேல் ஏந்திய இளைஞர்கள் ஏறிவரம் குதிரைகளின் வாயிலிருந்து ஒழுக்கும் நுரை கலந்த எச்சில் வழிந்து ஆறுபோல் ஓடுகின்றது.

“ஆறுமடுக்கும் தமிழ் மதுரைக்கு அரசே

தாலோ தாலேலோ”

இத்தகு வளமிக்க மதுரை மாநகருக்கு அரசியே உனக்குத் தாலோ தாலேலோ! அருளைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள அங்கயற்கண்ணியே! தாலே தாலேலோ!

“வார் குன்று இரண்டு சுமந்துஒசியும் மலர்க்கொம்பு

அனையார் குழல்துஞ்சும்”

மலைக்குன்று இரண்டினைச் சுமந்து வளரும் மலர்க்கொடி போன்ற மகளிர் கூந்தலில் மழழையிசை ஒலிக்க வண்டுகள் புகுந்த மகரந்தத் தாதுகளை உதிர்க்கும். அந்த மகரந்தங்கள் கங்கையைத் தூர்க்கும். இத்தகைய பூஞ்சோலையில் முயலுடைய சந்திரன் மீது ஆண் குரங்கு தாவிக் குதிக்கும். குரங்கின் ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சிய நெற்குவியலில் வைக்கோல் போர்க்குன்றின் மேல் ஏறும் கரிய மேகங்களைக் கள்ளுண்டு வெளுத்த வாயுடைய உழவர்கள் பிணைந்த கொம்புடைய எருதுகளுடன் சேர்த்துப் பூட்டி அடிப்பர். அதனால் இடிக்குரல் முழங்குகின்ற இடமான வயல்கள் நிறைந்த வளமிக்க மாமதுரைக்கு அரசியே! தாலோ தாலேலோ! அருளைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள அங்கயற் கண்ணியே தாலோ! தாலேலோ!

“காரில் பொழி மழை நீரில் சுழிஎறி

சுழியில் சிறுகுழியில்”

கார் மேகம் பொழியும் மழை நீரிலும் கழி முகம் பகுதியிலுள்ள குழிகளிலும் நீர்க்கரைப் பகுதிகளிலும் கரையை மோதும் அலை உள்ள இடத்திலும் மடல் விரியும் தாழையின் அருகிலும் மகளிர் ஆடும் இடத்திலும்.

“போரில் களநிறை சேரில் குளநிறை

புனலில் பொருகயலில்”

நெற்பயிர்களிலும் களத்திலும் உழவர்களின் நெற்களஞ்சியங்களிலும் நீர் நிலைகளிலும் கயல் மீன்கள் மகிழ்ந்து துள்ளி விளையாடும்.

“தேரில் குமர்கள் மார்பில் பொலிதரு

திருவில் பொருவில்வரிச்”

அக்கயல் மீன்களைப் போன்றவர் சுருண்ட கூந்தலிகை உடைய கணிகையர் என்னும் பரத்தையர். கயலாகிய அவர்களுடைய கண்கள், தேரோடும் இளைஞர் நெஞ்சிலம் செல்வத்திலும் வில்லாற்றலிலும் தோளிலும் ஊடல் தீர்க்கும் முயற்சியில் உதிர்ந்த மாலையிலும் பாயும்.

“தாரில் பொருதிடு மதுரைத் துரைமகள்

தாலோ தாலேலோ”

இவ்வளவு சிறப்புமிக்க மதுரையின் செல்வ மகளே! தாலோ தாலேலோ! மதுரையில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த பொற்கொடியே உனக்குத் தாலோ தாலேலோ!

“சேனைத் தலைவர்கள் திசையின் தலைவர்கள்

செருவில் தலைவர்களால்”

மீனாட்சி அம்மையின் படையுடன் போரிடப் பல திசைகளிலிருந்தும் படைத் தலைவர்கள் போரிட வந்தனர். அவர்களுடைய விற்கள் எல்லாம் முறிந்து சின்னா பின்னமாகின. தேரில் கட்டியிருந்த கொடிகள் எல்லாம் கழிந்து சிதைந்தன.

“சோனைக் கணைமழை சொரியப் பெருகிய

குருதிக் கடலிடையே”

பொழிந்த அம்பு மழையில் மாற்றாரின் உடல்கள் சிதைந்தன. தலைகள் அறுபட்டு வீழ்ந்தன. ஆறாக ஓடிய குருதி வெள்ளத்தில் சிதைந்த உடல்கள் சுற்றிச் சுழன்று கூத்தாடின.

“ஆனைத் திரளொடு குதிரைத் திரளையும்

அப்பெயர் மீனைமுகந்து”

குருதி வெள்ளத்தில் யானைக் கூட்டமும் குதிரைக் கூட்டமும் தூக்கி எறியப்பட்டன. அக்காட்சி யானை மீன்களையும் குதிரை மீன்களையும் அலைவள் துள்ளி அம்மாணை ஆடுவது போல இருந்தது.

“தானைக் கடலொடு பொலியும் திருமகள்

தாலோ தாலேலோ”

சேனைக் கடலின் நடுவே சிறந்து விளங்குகின்ற வீரத்திருமகளே இத்தகைய தாலோ தாலேலோ! மதுரையில் சங்கம் வைத்ததமிழ் வளர்த்த பொற்கொடியே உனக்குத் தாலோ தாலேலோ!

“அமராக்கு அதிபதி வெளிறக் களிற்றெதிர்

பிளிறக் குளிறியிடா”

தேவேந்திரனின் வெண்மையான ஐராவதம் எனும் யானையின் பிளிறலுக்கு எதிர்முழக்கம் செய்கின்ற அண்டத்து உச்சியில் உள்ள மேகங்களைச் செலுத்தி இந்திரன் போர் செய்தான்.

“கமரிற் கவிழ்தரு திசையில் தலைவர்கள்

மலையில் சிறகரியும்”

அப்போரில் இந்திரனும் அவனை யொத்த திசை நாயகத் தேவர்களும் வெடிப்புகளில் கவிழ்கிறார்கள். மலைச் சிறகுகளை அரியும் வச்சிரப்படையுடன் அவர்கள் தோற்று ஓடுவது கண்டு முகம் மலர்கின்ற அம்மையே!

“பமரத் தருமலர் மிலையப் படுமுடி

தொலையக் கொடுமுடி தாழ்”

வண்டுகள் மொய்க்கும் கற்பக மாலை சூடப்பட்டுள்ள முடி கெட்டு அழிகிறது. பொன்னாலான உயர்ந்த மலையும் நிலை குலைந்து அழிகின்றது. விடுத்த வேற்படையால் கடல் நீரும் வற்றி வறண்டது.

“சமரில் பொருதிரு மகனைத் தருமயில்

தாலோ தாலேலோ”

இவ்வாறு அமரருலகில் நடந்த போரில் உக்கிர குமார பாண்டியனுக்கு வெற்றி வாகை சூட்டியவளே! அப்பாண்டியனைப் பெற்ற மயில் அனையளே தாலோ தாலேலோ! மதுரையில் சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த பொற்கொடியே! தாலோ! தாலேலோ!

“முதுசொல் புலவர் தெளித்த பசுந்தமிழ்

நூல்பாழ் போகாமே”

காலங்காலமாகத் தோன்றிய தமிழ் நூல்கள் பாழாகி அழிந்து போகாமல் இருக்கவும் தாமரை மலரில் எழுந்தருளி இருக்கும் நான்முகனாகிய படைப்புக் கடவுள் படைத்த இவ்வுலகம் கீழ் மேலாக மாறாமல் இருக்கவும்.

“அதிரப் பொருது கலிப் பகைஞன் தமிழ்

நீர்நாடு ஆளாமே”

வாழ்க்கையே அதிரச் செய்திடும் கலிப் பகையாகிய வறுமை தமிழ் ஆளம் பாண்டிய நாட்டைப் பற்றிக் கொள்ளாதிருக்கவும் உலகத்து உயிரினங்கள் மறந்தும் தீவினை என்னும் அறமல்லாக் காரியங்களைச் செய்து பாவக்கடலில் விழாமல் இருக்கவும்.

“சிதைவுற்று அரசியல் நல் தருமம் குடி

போய் மாய்வு ஆகாமே”

அரசியல் நெறி முறைகளும் அறச் செயல்களும் அழிவுபடாமல் இரக்கவும் பாண்டியர்க்கு இணையானவர் அபயர் எனப்படும் சோழர் எனக் கூறாது இருக்கவும்.

“மதுரைப் பதி தழையத் தழையும் கொடி

தாலோ தாலேலோ”

மாமதுரை செழித்து விளங்கத் தழைத்திருக்கும் கொடியே தாலோ தாலேலோ! மலையத்துவச பாண்டியன் வளர்த்த பசங்கிளியே தாலோ தாலேலோ!

“தகரக் கரிய குழல் சிறு பெண்பிளை

நீயோ தூயோன் வாழ்”

நறுமணப் பொருள்கள் கலந்த வாசனைத் தைலம் பூசிய சிறு பெண்பிள்ளையே! நீ தூயவராம் கைலாய மலையில் வாழும் ஈசனுடன் போரிடுவேன் என்ற சீற்றமுடன் எழுந்தாய்.

“நிகரட்டு அம்செய் கணத்தவர் நந்தி

பிரானோடே ஓடா”

உன்னுடன் போரிடுவதற்காக எதிரே வந்த பூத கணங்களும் நந்தி தேவரும் போரிட்டு நிலை தடுமாறி வருந்தினர். அதனால் இடபக் கொடி முறிந்தது.

“சிகரப் பொதியதிசைத் தவமும் சிறு

தேர்மேலே போய் ஓர்”

அவ்வாறு அழிந்திடாத மீன் கொடி உனது கொடி பொதிகை மலையில் தோன்றும் தென்றலைத் தேராகக் கொண்டிருப்பவன் மன்மதன். உயிர்களிடத்துக் காதலை ஊற்றெடுக்க வைக்கும் அவனுடைய மீன் கொடியும் அழிந்தது.

“மகரத் துவசம் உயர்த்த பொலன் கொடி

தாலோ தாலேலோ”

ஆயினும் உன் மகரமீன் கொடி அவ்வாறு அழியாமல் எப்போதும் உயர்ந்திருக்க வெற்றி கொண்ட மீனாட்சியே! தாலோ தாலேலோ! மலையத்துவச பாண்டியன் வளர்த்த பசங்கிளியே! தாலோ! தாலேலோ!

வருகைப் பருவம்

பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்துள் ஆறாவது பருவமாகிய வருகை, பாட்டுடைத் தலைமகன் அல்லது தலைமகளாகிய குழந்தையைத் தன்னிடம் வருமாறு தாய் முதலியோர் அழைப்பதாகப் பாடும் பருவம் பாடல் தோறும் ஈற்றடியில் வருகவே, வருக வருகவே என்று முதல் மரபு.

“அஞ்சிலம்பு ஒலிட அரிக்குரல் கிண்கிணி

அரற்றுசெஞ் சீறடி பெயர்த்து”

உன்னுடைய அழகிய காற் சிலம்பு மென்மையாக ஒலிக்க அணிந்துள்ள கிண்கிணியும் ஓசையிட உன் சிறிய அடிகளை எடுத்து வைத்து நடக்கின்றாய். அப்போது அவற்றில் பூசப்பட்டுள்ள செம்பஞ்சுக்குழம்பு பூமிக்கு வந்துள்ள தேவமாதர்களாகிய அரம்பையரின் கார்மேகம் போன்ற கூந்தலில் அணிந்துள்ள இளம்பிறை என்னும் அணியிலும்,

“மஞ்சதுஞ்ச அளகத்து இளம்பிறையும் எந்தைமுடி

வளர்இளம் பிறையும் நாற”

நமக்கெல்லாம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் தலையில் அணிந்துள்ள இளம் பிறையிலும் அடையாளமாகப் படிகின்றது.. நீ அணிந்துள்ள சிலம்பின் இனிய ஒலி கேட்டோ அல்லது மென்மையான தளர் நடையைக் கண்டோ அழகிய தெய்வ மகளிர் கூட்டத்தோடு அழகிய சிறகுகளை உடைய அன்னப் பறவைகளும் பின் தொடர்ந்து வரும்.

“செஞ்சிலம்படி பற்று தெய்வக் குழாத்தினொடு

சிறை ஒதிமம் பின்செலச்”

உன்னுடைய தளர்நடையில் சிற்றிடை வருந்துவது அறிந்து இடையில் அணியப்பட்டுள்ள மேகலை ஒலிக்கும். உன்னுடைய திருக்கோயிலாக என்னுடைய

மனம் என்னும் தாமரையையும் செழுமையான தமிழ் பொருந்திய கூடலாகிய மதுரையையும் கொண்டவளே.

“கஞ்சமும் செஞ்சொல் தமிழ்க் கூடலும்கொண்ட

காமர்பூங் கொடி வருகவே”

அழகிய பூங்கொடி போன்ற மீனாட்சி அம்மையே வருக! கற்பகச் சோலையாகிய கடம்பவனத்தில் நிறைந்துள்ள கயற்கண் நாயகியே வருக, வருகவே!

“குண்டுபடு பேரகழி வயிறு உளைந்த ஈன்ற பைங்

கோதையும் மதுரம் ஒழுகும்”

ஆழம் மிக்க திருப்பாற் கடலின் வயிறு வலிக்க அதிலிருந்து கடைந்து எடுக்கப்பட்டவள் கரிய கூந்தலை உடைய திருமகளாகிய இலக்குமி, இனிமை பொங்கும் தமிழ்மொழிக் கடலாகிய நூல்களில் மூழ்கி எழுந்தவன் மெல்லிய நடையையும் கூந்தலையும் உடைய இளம் பெண்ணாகிய கலைமகள்.

“வண்டுபடும் முண்டக மனைக் குடிபுகச் சிவ

மணம் கமழ விண்ட தொண்டர்”

அறுகால் பறவைகளாகிய வண்டுகள் தேனை விரும்பித் தாமரை மலரில் இவர்கள் குடிகொண்டனர். ஆகவே சிவ மணம் கமழக்கூடிய மெய்யடியார்களின் மணம் என்னும் தாமரை மலர்த் திருக்கோயிலில் நீ புகுந்தாய் மாணிக்கவல்லி எனப் போற்றப்படும் மீனாட்சி அம்மையே.

“துண்டுபடு மதிநுதல் தோகையொடும்அளவில் பல

தொல்உரு எடுத்து அமர்செயும்”

பிறை நிலா போன்ற நெற்றியை உடைய தன் துணைவி இரத்தேவியுடன் எண்ணற்ற பலவாகிய உருவத்துடையவனாய் மன்மதன் கரும்பு வில்லுடன் போர் செய்வது போல வான்முட்டப் பூந்தாதுடன் வளர்ந்து நிற்கும் கரும்புத் தோட்டங்கள்.

“கண்டு படு கன்னல் பைங் காடுபடு கூடல்

கலாப மயில் வருகவே”

கற்கண்டு கட்டியைத் தரும் கரும்புத் தோட்டம் நிறைந்துள்ள நான்மாடக் கூடலில் குடிகொண்டிருக்கும் தோகை மயிலே வருக! கற்பகச் சோலையாகிய கடம்பவனத்தில் நிறைந்துள்ள கயற்கண் நாயகியே வருக! வருகவே!

“முயல்பாய் மதிக் குழவி தவழ்கூல் அடிப் பலவின்

முள்பொதி குடக் கனியொடு”

முயலின் வடிவம் போன்ற களங்கத்தைக் கொண்டுள்ள பிறை நிலா தவழ்கின்ற உயரத்துடன் உள்ள பலாவின் முட்கள் நிறைந்த குடம் போன்ற கனிகளும் வளைந்துள்ள தென்னை மரத்தின் மூன்று பக்க வடிவமுள்ள தேங்காய்களும் சிதறும்படி இடிதாக்கி நீர் பருகும் மேகம்.

“புயல்பாய் படப்பைத் தடம் பொழில்கள் அன்றி ஏழ்

பொழிலையும் ஒருங்கலைத்துப்”

அம்மேகம் பெய்யும் மழையால் கெட்ட மருத நிலச் சோலைகள் மட்டுமின்றி ஏழு உலகங்களையும் வருந்திடச் செய்யும் படியும் உலகை மூடியுள்ள அண்டச் சுவரை இடித்து ஏனைய கடல் நீரையும் பருகுவது போலவும் நின் கடல் போன்ற பெரும்படை கலக்கும்.

“செயல்பாய் கடல்தாளை செங்களம் கொள அம்மை

திக்குவிசயம் கொண்டநாள்”

செங்குருதியால் சிவந்திருக்கும் போர்க் களத்தைப் போல மீனாட்சி அம்மையே! நீ திசை எங்கும் வெற்றி பெற்று மீன் கொடியை எட்டுத் திசைகளிலும் பறக்க விட்டாய்.

“கயல்பாய் குரம்பணை பெரும்பணைத் தமிழ்மதுரை

காவலன் மகள் வருகவே”

நீ பறக்க விட்ட கயல்மீன் கொடிகளைப் போல நீநிலைகளில் கயல்மீன்கள் பாய்கின்றன. வரப்புகளைக் கொண்ட வயல்கள் நிறைந்த தமிழ் காக்கும் பாண்டியர் மகளே வருக கற்பகச் சோலையாகிய கடம்பவனத்தில் நிறைந்துள்ள கயற்கண் நாயகியே வருக வருகவே!

“வடம்பட்ட நிந்துணைக் கொங்கைக் குடங்கொட்டு

மதுர அமுதுஉண்டு கடைவாய்”

மணிமாலை அணிந்த உன்னுடைய இரண்டு கொங்கைகளாகிய குடங்கள் பொழியும் இனிய அமுதாகிய பாலைக் குடித்து கடை வாயில் ஒழுகும் பால் வெள்ளை அருவி போலுள்ளது. தந்தங்களில் கிம்புரிப் பூண் அணியப்பட்டுள்ளது.

“தடம்பட்ட பொன்தாது சிந்தாரம் கும்பத்

தலத் தணிவது ஒப்ப அப்பிச்”

மலையை இடித்துத் தகர்த்து அதிலுள்ள பொன்னாகிய செந்தூளை நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு ஏழுகடலையும் துதிக்கையால் உறிஞ்சிக் குடித்துப் பிறகு பொழியும் மத நீரைக் கொண்டு வற்றிய கடல்களை நிரப்புகின்றது.

“முடம்பட்ட மதி அங்குசப் படை எனக் ககன

முகடு கைதடவி உடுமீன்”

வானத்தில் உள்ள பிறைநிலா தன்னைத் தாக்கும் அங்குசம் என்று எண்ணித் துதிக்கையால் வானத்து உச்சியைத் தடவிப் பார்க்கிறது. வானத்தில் ஒளிவிடும் விண்மீன்களை முத்துகள் பதித்த முகபடாம் என்று எண்ணி மேகமாகிய ஆடையை இழுத்து நெற்றியில் சுற்றிக் கொள்கிறது.

“கடம்பட்ட சிறுகண் பெருங்கொலையை மழஇயங்

களிறுஈன்ற பிடி வருகவே”

மதம் பொருந்திய சிறிய கண்களை உடைய பெரிய கொலைத் தொழிலையும் செய்ய வல்ல யானைமுக விநாயகரை என்ற இளம் பெண் யானையே! வருக! கற்பகச் சோலையாகிய கடம்பவனத்தில் நிறைத்துள்ள கயற்களை நாயகியே வருக! வருகவே!

“தேனொழுக் கஞ்சப் பொலன் சீறடிக் கூட்டு

செம்பஞ்சியின் குழம்பால்”

தேன் பொழிகின்ற தாமரை மலரைப் போன்ற உன்னுடைய பொன் நிற திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமானின் சடாமுடியில் நின் பாதச் சுவடுபட அழுந்தும் போது தெள்ளமுதைப் போன்று ஒளி வீசும் பிறை நிலாவில் வெண்ணிலா அக்குழம்பின் செவ்வொளியால் செந்நிலாவாகத் தெரிகின்றது.

“வானொழுகு துங்கத் தரங்கப் பெருங்கங்கை

வாணி நதியாய்ச் சிவபிரான்”

ஆகாயத்தில் ஒழுகின்ற அலைகளை உடைய கங்கை நதியானது செம்பஞ்சுக் குழம்பின் செவ்வொளியால் செந்நிறமுள்ள சோனை நதி போல மாறிவிட்டது. பச்சை நிறமுள்ள மரகதக் கொடியே!

“மீனெழுது மாயிரு விசும்பில் செலும் கடவுள்

வேழத்தின் மத்தகத்து”

ஒளி வீசும் விண்மீன்கள் நிறைந்துள்ள வானத்தில் இந்திரனின் ஐராவதம் என்னும் யானையின் மேல் வீற்றிருக்கும் இந்திராணிக்கு. பூவுலகில் வானளவு வளர்ந்திருக்கும் பாக்கு மரங்கள் வெண் சாமரம் வீசுவது போலத் தோன்றும் மதுரை.

“கானொழுது தடமலர்க் கடிபொழில் கூடல் வளர்

கவுரியன் மகள் வருகவே”

இத்தகு மணமுள்ள மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் கூடல்மா நகரில் வளர்கின்ற பாண்டியர் மகளே வருக கற்பகச் சோலையாகிய கடம்வனத்தில் நிறைந்துள கயற்கண் நாயகியே வருக வருகவே!

“வடக் குங்குமக் குன்று இரண்டேந்தும்

வண்டல் மகளிர் சிறுமுற்றில்”

மாலை அணிந்து குங்குமத்தைப் பூசியுள்ள மலையாகிய கொங்கைகளை உடைய மகளிர் சிறுவீடு கட்டி விளையாடுகின்றனர். அச்சிறு வீட்டு முற்றத்தில் இரத்தினக் கற்களைக் குவியலாக வைத்துள்ளனர். அக்குவியல் சூரியத் தேர் செல்லும் ஆகாய வழியை அடைக்கிறது.

“நடக்கும் கதிர்பொன் பரிசிலா

நகுவெண் பிறை கைத் தோணிதா”

வழி மாறிச் செல்லும் சூரியன் வெள்ளத்தில் மிதக்கும் அழகிய தோணியாகத் தெரிகின்றது. வெண்மை மிக்க பிறை நிலவு சிறு தோணியாகவும் விண்மீன்கள் சிறு மிதப்புகள் போலவும் காட்சி தரும்படி வையை நீர் மிகுந்து ஓடும்.

“கடக் குஞ்சாரத்தின் மத நதியும்

கங்கா நதியும் எதிர்கொள்ளக்”

நான்கு தந்தங்களையும் நெற்றியையும் உடைய ஐராவதம் பொழியும் மதநீரும் ஆகாய கங்கையின் வெள்ளமும் சேர்ந்து வையை நீரை எதிர்கொள்கின்றன. இவ்வெள்ளம் ஆகாய வெளியையும் கற்பகச் சோலையையும் கடந்து செல்கின்றது.

“மடுக்கும் திரைத் தண்துறை வைகை

வள நாட்டரசே வருகவே”

இதனால் கடலும் குறைந்துள்ளது போலக் காட்சிதர, பெரு வெள்ளத்தையும் குளிர்ச்சியையும் கொண்ட வைகை பாயும் வளநாட்டுக்கு அரசே வருக! மலையத்துவச பாண்டியன் பெற்ற பெருவாழ்வே வருக! வருகவே!

“கண்ணத்திமிர்ந்து தேனருவி

துளைந்தாடு அறுகால் தும்பி பசுந்”

பூக்களின் மகரந்தப் பொடி உடல் முழுவதும் நிறைந்திருக்கு, தேனாற்றில் குடித்து மூழ்கி ஆறுகால் பறவைகளாகிய வண்டுகள் விளையாடும். பிறகு மென்மை மாறாத தாமரை மலர்களின் வாசலாக உள்ள இதழ்களைத் திறக்கும். அங்கு மலர் மகளாகிய இலக்குமி விரும்பிக் குடி இருப்பாள்.

“தண்ணம் கமலக் கோயில் பல

சமைத்த மருதத் தச்சன் முழுத்”

அழகிய தாமரை மலராகிய கோயிலை அமைத்திருக்கும் மருதநிலம் எனப்படும் தச்சன், குலைகளுடன் கூடிய பாக்கு மரங்களை நட்டு அழகுப்படுத்தவும்,

“விண்ணம் பொதிந்த மேகபடாம்

மிசைத் தூக்கிய பல்மணிக் கொத்து”

மிகப் பெரிதான சோலைப்பந்தலுக்கு மேகமாகிய துகிலை மூடவும் மணிகளைக் கொத்துக் கொத்தாகக் கோர்த்து போல நெற்கதிர்கள் எங்கும் நிறைக்கவும்.

“வண்ணம் பொலியும் பண்ணை வயல்

மதுரைக்கு அரசே வருகவே”

பல்வேறு வண்ணத்தில் நெற்பயிர்கள் பண்ணை பன்னையாகக் காட்சி தரும் வயல்கள் நிறைந்த மதுரைக்கு அரசியே! வருக! மலையத்துவச பாண்டியன் பெற்ற பெருவாழ்வே வருக! வருகவே!

“தகரக் குழலின் நறையும் நறை

தருதீம் புகையும் திசைக்களிற்றின்”

நின் கூந்தலுக்குத் தேய்க்கும் தகரமாகிய மணச் சாந்தின் மணமும் சேர்ந்து திக்கு யானைகளின் துதிகைத் துவாரங்களில் புகும்.

“சிகரக் களபப் பொம்மல் முலைத்

தெய்வ மகளிர் புடை இரட்டும்”

நறுமணச் சாந்து பூசப்பட்ட பருத்த கொங்கைகளை உடைய மகளிர் வெண் சாமரம் வீசும்போது எழும் சிறு காற்றால் உன்னுடைய சிற்றிடை தள்ளாடும்.

“முகரக் களி வண்டு அடை கிடக்கும்

முளரிக் கொடிக்கும் கலைக் கொடிக்கும்”

ஒலியை எழுப்பும் வண்டுகள் அடை கிடக்கின்ற தாமரையில் வாழும் கொடி அனைய திருமகளுக்கும் கலையை ஆராயும் கலை வாணிக்கும் மயில் இறகின் அடியை ஒத்த பற்களிலிருந்து நீ சிறு நகையாகிய ஒளியை வீசுகிறாய்.

“மகரக் கருங்கண் செங்கனிவாய்

மடமான் கன்று வருகவே”

மகரமீன் போன்ற கரிய கண்களையும் கோவைப் பழம் போன்ற சிவந்த வாயினையும் உடைய இளம் மான் கன்றே வருக! மலையத்துவச் பாண்டியன் பெற்ற பொருவாழ்வே வருக வருகவே

“தொடுக்கும் கடவுள் பழம் பாடல்

தொடையின் பயனெ நறை பழுத்த”

தொடுக்கப்படும் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பழம் பாமாலை ஆகிய வேதத்தின் பொருள் ஆனவளே! மணம் மிக்க இனிய துறைகள் உள்ள தமிழின் ஒழுகும் இனிய சுவை ஆனவளே!

“எடுக்கும் தொழும்பர் உளக் கோயிற்கு

ஏற்றும் விளக்கெ வளர் சிமய”

ஆணவம் என்னும் கிழங்கைத் தோண்டி எறிந்த அடியவரின் மனம் என்னும் கோயிலில் ஏற்றப்படும் விளக்கே வளரும் சிகரங்களைப் பெற்றுள்ள இமயமலையில் விளையாடும் இளமை பொருந்திய பெண் யானையே!

“உடுக்கும் புவனம் கடந்து நின்ற

ஒருவன் திரு உள்ளத்தில் அழகு”

அலைகள் வீசும் கடலை ஆடையாகக் கொண்ட பூமிக்கு அப்பாற்பட்டு ஒப்பற்று விளங்கும் சிவபெருமான் தம் உள்ளத்தில் அழகு பொங்க எழுதிப் பார்க்கும் உயிர் ஒவியமே!

“மடுக்கும் குழல் காடேந்தும் இள

வஞ்சிக் கொடியே வருகவே”

வண்டுகள் தேன் உண்ணும் மலர்களைச் சூடிய கூந்தற் காட்டுக்கு உரிய இளவஞ்சிக் கொடியே! வருக. மலையத்துவச பாண்டியன் பெற்ற பெருவாழ்வே வருக! வருகவே!

“பெருந்தேன் இறைக்கும் நறைக் கூந்தல்

பிடியே வருக முழுஞானப்”

தேன் நிறைந்த மணமிக்க மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை உடைய பெண் யானையே வருகவே! முழுமை பெற்ற அறிவின் பெருக்கமே வருகவே பிறைநிலவைச் சூடிய பரம்பொருளின் மூன்று கண்களுக்கும் விருந்தானவளே வருகவே!

“விருந்தே வருக மும்முதற்கும்

வித்தேவருக வித்தின்றி”

அரன், அரி, அயன் என்னும் அழித்தல், காத்தல், ஆக்கல் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முத்தானவளே வருகவே! வித்தில்லாமல் விளைந்த பரமானந்த விளைவே வருகவே!

“குருந்தே வருக அருள் பழுத்த

கொம்பே வருக திருக் கடைக்கண்”

பழமையான வேதங்களின் தோற்றமே வருகவே! அருள் கனிந்த கொடியே வருகவே! அடியவரின் பிறவித் துன்பத்தைக் கடைக் கண்பார்வையால் போக்கும் மாமருந்தே வருகவே!

“மருந்தே வருக பசுங் குதலை

மழலைக் கிளியே வருகவே”

இளங்குழவியாக மழலை பேசும் இளங்கிளியே வருகவே! மலையத்துவச பாண்டியன் பெற்ற பெருவாழ்வே வருக! வருகவே!

வினாக்கள்

I) சிறிய வினாக்கள்

1. அற்புத் திருவந்தாதி - குறிப்புத் தருக.
2. காரைக்கால் அம்மையார் சிவபெருமானை எவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்?
3. இறைவனின் அருட்கோலங்களை எடுத்துரைக்க.
4. சிவபெருமானின் வருணனை விளக்குக.

5. மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் - விளக்கம் தருக.

II) பெரிய வினாக்கள்

1. சிவபெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பை எடுத்துரைக்க.
2. சிவபெருமானின் திருவருட் பிறப்பை எடுத்துரைக்க.
3. சிவபெருமானின் குணநலனை ஆசிரியர் எவ்வாறு விளக்குகிறார்.
4. பிள்ளைத்தமிழின் - வருகை பருவத்தை விளக்குக.
5. பிள்ளைத்தமிழின் - செங்கீரை பருவத்தை தொகுத்துரைக்க.

கலிங்கத்துப் பரணி

கலிங்கத்துப்பரணி என்ற நூல் பரணி வகையைச் சார்ந்த சிற்றிலக்கியம் ஆகும். இந்நூல் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் கலிங்கப் போர் வெற்றி குறித்துப் பாடப்பட்ட நூல் ஆகும். குலோத்துங்கனைப் பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கொண்டது. அனந்தவர்மன் என்னும் வட கலிங்க மன்னன் திறை கொடாமலிருந்த பிழையின் காரணமாக முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் படைத்தலைவனும் அமைச்சனுமாயிருந்த கருணாகரத் தொண்டைமான் கி.பி. 1112-ஆம் ஆண்டில் போரில் வென்ற செய்தியே நூற்பொருள். இது செயங்கொண்டார் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் தீபங்குடியைச் சேர்ந்த அருகர் ஆவார். இந்நூலின் காப்புச் செய்யுளால் இவர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என அறியலாம். இதற்கு முன் ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணி

பெயர் முறை

பரணி நூல்களுக்குத் தோற்றவர் பெயரிலேயே தலைப்புத் தரும் வளமைக்கு ஏற்ப தோல்வியடைந்த கலிங்கத்தின் பெயரை வைத்து, இந்த நூல் “கலிங்கத்துப் பரணி” என அழைக்கப்படுவதாயிற்று. தமிழில் முதன் முதலில் எழுந்த பரணி நூல் கலிங்கத்துப் பரணியே ஆகும். இதுவே பிற்காலப் பரணி நூல்களுக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்த நூலாகும். இது கலித் தாழிசையாற் பாடப்பெற்றது. 599 தாழிசைகளை உடையது. காலம் (1078- 1118-குலோத்துங்க சோழன் காலம்) பதினோராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. சமகாலப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தர் இந்நூலைத் தென்தமிழ்த் தெய்வப்பரணி எனப் புகழ்ந்துள்ளார்.

பரணி

ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற மானவனுக்கு வகுப்பது பரணி .(இலக்.வி. 839) (அமர் - போர் மானவன் - படைவீரன்.) பரணி என்பது போரில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரனைப் பாடும் சிற்றிலக்கிய வகை ஆகும். போரிலிருந்து மீண்ட தலைமகன் பால் புலவியுற்ற தலைமகளது ஊடலைத் தீர்க்க புலவர்கள் வாயிலாவதும், புலவியாற்றிய பின்னர், தலைவன் சென்ற காட்டின் கொடுமையையும் தலைவனின் வீரத்தையும், அக்காட்டிலுள்ள பேய்கள் காளிக்குச் சொல்லுவதையும், காளி பேய்களுக்கு உரைப்பதையும் எடுத்துச் சொல்லும் வடிவுடன் பரணி நூலானது அமையும். பரணி நாளில் பேய்கள் கூடி நிணச்சோறு (இரத்தமும் இறைச்சியும் கலந்த உணவு) அட்டு (சமைத்து) உண்டு மகிழ்ந்து ஆடிப்பாடிக் களித்துப் போரில் வென்ற மன்னரைப் புகழும் புகழ்ச்சியைக் கூறுவது. காளிக்குக் கூளிகள் கூறுவதாக அமைவது.

நூலாசிரியர்

கவிகள் என்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கவிகளைச் சொல்பவர்கள் ஆவார்கள். அத்தகையவர்களுள் செயங்கொண்டார் மிகவும் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். இவர் முதற்குலோத்துங்க சோழனுடைய அவைக்களப் புலவராகத் திகழ்ந்தவர். குலோத்துங்க சோழனுடைய புகழையும் அவனின் தலைமைப் படைத்தலைவனான கருணாகரத்தொண்டைமானின் சிறப்பையும் கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூலைப் பாடி நிலை நிறுத்தியவர்.

இவருடைய ஊர், இயற்பெயர், பிறப்பு, வளர்ப்பு இதுவரைத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. தீபங்குடிப்பத்து என்னும் நூலில் உள்ள மூன்றாவது பாடலிலும், தமிழ் நாவலர் சரிதையின் 117-ஆவது பாடலாலும் இவருடைய ஊர் தீபங்குடி அறியமுடிகிறது. இவர் எந்தத் தீபங்குடி என்பதைக் கூற முடியவில்லை. இருப்பினும் சோழநாட்டில் கொராடாச் சேரிக்கு அருகில் உள்ள தீபங்குடி என்பதாகும். இவருடைய காலம் 11-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியாகவோ 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகவோ இருக்கலாம். இவரைப் பிற்கால புலவரான பலபட்டைச்சொக்கநாதர், பரணிக்கோர் செயங்கொண்டார் எனச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

இவர் கலிங்கத்துப்பரணி தவிர புகார் நகர வணிகர் பெருமக்களைச் சிறப்பித்து இசையாயிரம் என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார். உலா மடல் என்ற பிறிதொரு நூலும் விழுப்பரையர் என்ற தலைவர் மீது பாடியுள்ளார்.

இந்திர சாலம்

பார்த்தவர் வியப்புறும்படியாகச் செய்யும் ஒரு வகை மாயவித்தை இது. ஏதும்ற்ற வெளியிலே பார்ப்பவர் பற்பல காட்சியையும் நடப்பவை போன்று கண்டு மயங்கும் வண்ணம் உருவாக்கும் திறன் கொண்டவர் இதைச் செய்வார். இதனைக் காட்டுதலைப் பற்றிக் கூறுவது இந்தப் பகுதி.

தீபக்கால் கட்டில்

மேற்கூறிய இயல்பினவாகிய பேய்கள், காளியின் இரண்டு பக்கங்களிலும், அம்மையை வணங்கியவாக நின்றிருந்தன. எலும்பு, குடல், இரத்தம், குறும்பூதம் ஆகியவை கட்டிலின் உறுப்புக்களாக அமைந்திருந்தன. எலும்புக் குவியலின் மேல் மென்மையான குடல்களாகிய கயிற்றினால், சிவந்த இரத்தம் படிந்த சிறு பூதமாகிய தீபக்கால் கட்டில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

“இவ் வண்ணத்த இரு புறமும் தொழுதிருப்ப

எலும்பின் மிசைக் குடர்மென் கச்சில்

செவ் வண்ணக் குருதி நோய் சிறுபூதத்

தீபக் கால் கட்டில் இட்டே” (154)

பிணமெத்தை

அந்தத் தீபக்கால் கட்டிலின் மேல் ஐந்து பிணங்களை மெத்தையாக ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி, பேய்களை முறித்துத் தலையணைகளாக வைத்து, வெண்ணிறமுள்ள கொழுப்பாகிய விரிப்பைப் பிண மெத்தையின் மேல் விரித்து, மென்மையான நிலாவொளி படும்படி பஞ்சசயனம் (ஐந்து வகைப்படுக்கை) அமைக்கப்பட்டு இருந்தது.

“பிண மெத்தை அஞ்ச அடுக்கிப் பேய் அணையை

முறித்திட்டுத், தூய வெள்ளை

நிண மெத்தை விரித்து, உயர்ந்த நிலாத் திகழும்

பஞ்ச சயனத்தின் மேலே” (155)

கொலு வீற்றிருத்தல்

மேல் வரும் தீமையை உணராமல் தமக்குத் தாமே அழிவைத் தேடிக்கொள்ளும் பாண்டியர்கள் அழிவடையும் காலத்தில் சோழர்களின் நல்ல சகுணமாகவும், பாண்டியரின் தீய சகுணமாகவும் தேவி பிண்டி பாலம் என்னும் கருவியைக் கையிலே பிடித்திருந்தாள், அவளுடைய இருபக்கங்களிலும் இடாகினிப் பேய்கள் ஈச்சோப்பி என்னும் கருவியால் கவரி வீசிக் கொண்டிருந்தன. தேவி சிறப்பாகக் கொலு வீற்றிருந்தாள்.

“கெடாதபடி கெடும்செழியர் கெடும்பொழுதின்

இடும் பிண்டி பாலம் ஏந்தி

இடாகினிகள் இரு மருங்கும் ஈச்சோப்பிப்

பணிமாற, இருந்த போழ்தின்” (156)

கோயில் நாயகியைக் கும்பிடுதல்

தலைமைப் பேய், போரில் இறந்தொழிந்த வீரர்களின் கொழுப்பைச் சட்டையாகத் தரித்து, அந்தச் சட்டையின் மேல் அவர்தம் குடலை மாலையாகப் போட்டுக் கொண்டது. போரிலே இறந்து போன யானைகளின் எலும்புகளைப் பிரித்து எடுத்து, அதை யானைகளின் நரம்பாகிய கயிற்றால் ஒன்றாகக் கட்டியது. அப்படிக்கட்டிய எலும்புக் கட்டை அடிமைத் தொழில் புரியும் தலைமைக் கட்டியக்காரப் பேய் என்பதன் அடையாளமாக, ஒரு கைத்தடியாகத் தன் கையிலே பிடித்துக் கொண்டது.

இப்படியாகக் கோயில் நாயகமான அந்தப் பேய் வந்து தேவியைக் கும்பிட்டுச் செல்லத் தொடங்கியது.

“அடல் நாக எலும்பு எடுத்து நரம்பில் கட்டி
அடித் தடியும் பிடித்து, அமரின் மடிந்த வீரர்
குடர் சூடி, நிணச் சட்டைஇட்டு, நின்ற
கோயில் நாயக நெடும்பேய் கும்பிட்டு ஆங்கே” (157)

காளியிடம் நெடும்பேய் கூறல்

“தேவி! சுரகுரு என்னும் சோழன் ஒருவன், பேய்மகன் ஒருவனை யமனிடம் தூதாக அனுப்பினான். அவன் தலையை அரிந்து நின்முன் வைத்துவிட்டுச் சென்றான். அதனை ஒரு பேய் எடுத்துத் தின்று விட்டது. அத்தலையைக் களவாடித் தின்ற பேயின் தலையை நீ அறுத்து விட்டாய். அதற்கு உறவாக இருந்த வேறு சில பேய்கள், உனக்கும் சோழனுக்குமாகப் பயந்து பதுங்கி ஓடிப் போய்விட்டன. இவ்வாறு சென்ற பேய்களுள் சிலவற்றை நின் திருவுள்ளத்திலே அறிவாய் அன்றே!

“சுர குருவின் தூதாகி, யமன்பால் செல்வோன்
துணித்து வைத்த சிரம் அன்ற தின்ற பேயைச்
சிரம் அரிய. அதற்கு உறவாய் ஒளித்துப் பொந்த
சில பேயைத் திருவுள்ளத்து அறிதி அன்றோ” (158)

முதுபேயின் வருகை கூறல்

“அவ்வாறு பயந்து ஓடிச் சென்ற, பேய்களுள் ஒன்றான முதுபேய், இன்று என்னிடம் வந்து, நான் காளிதேவியை காணல் வேண்டும். என வரவு கூறுக” என்று வேண்டிற்று, அந்த முதுபேய், இந்தச் சந்நிதானத்தில் இது வரை எவ்விதக் குற்றமும் செய்யவில்லை. உனது திருவுள்ளக் கருத்து யாதோ?” என்று கேட்டது.

“அப்பேயின் ஒரு முதுபேய் வந்து நின்று, இங்கு
அடியேனை விண்ணப்பம் செய்க, என்றது.
இப்பேய் இங்கு ஒரு தீங்கும் செய்ததில்லை
என்கொலோ திருவுள்ளம்?” என்னக் கேட்டே” (159)

முதுபேய் மன்னிப்புக் கேட்டல்

‘முதுபேயை அழைத்து வருக’ எனக் காளி கட்டளை இட்டாள். நெடும்பேய் தேவியிடம் முதுபேயை அழைத்துச் சென்றது. காளிதேவியின் அருகே அஞ்சி அஞ்சி வந்து நின்ற முதுபேய், விழுந்து வணங்கிப் ‘பெண் தெய்வமே! உன் கட்டளைக்கு மிகவும் பயந்து மீண்டும் உன்னை அணுகிப் பிழைக்க வந்துள்ளோம். எங்கள் பிழைகளைப் பொறுத்து எங்களுக்கு அருள் புரிக’ என்று வேண்டிற்று.

“அழைக்க என்றலும் அழைக்க வந்து அணுகி,

அஞ்சி அஞ்சி, ‘னஉது ஆணையில்

பிழைக்க வந்தனம், பொறுத்து எமக்கு அருள்செய்

பெண் அணங்கு! என வணங்கவே” (160)

காளியின் அருள்மொழி

‘பிணந்தின்னும் விருப்பத்தினால் பிழைச் செயலை நினைத்த பேயின் தலையை அறுத்துவிட்டேன். அப்படி அறுத்த வலிய தலையை, சுரகுருவின், தூதாகச் சென்றவனுக்குப் பொருத்தி உயிர் அளித்தேன். அத்துடன் அந்தப் பிழையையும் பொறுத்தாகிவிட்டது. நாம் பிழை பொறாதவர் அல்லர். இனி என்ன செய்தி?’ என்றனள் தேவி.

“அருந்தியின் விழை நினைத்த கூளியை

அறுத்து, அவன் தலை அவன் பெறப்

பொருத்தி, அப்பிழை பொறுத்தனம், பிழை

பொறாத தில்லை, ‘இனி என்னவே” (161)

முது பேய் வேண்டல்

“தேவி! நீ மகிழ்ந்து அருள் புரிந்ததால் நாங்கள் பிழைத்தோம். ஒன்று போலவே வியப்படையக்கூடிய ஓராயிரம் இந்திரசால வித்தைகள் உள்ளன. அவற்றை நான் இமயமலைச் சாரலில் கற்று வந்திருக்கின்றேன். நீ அவற்றை அமர்ந்திருந்து காண வேண்டும்” என்று முதுபேய் தேவியை வணங்கி வேண்டிக் கொண்டது.

“உய்ந்து போயினம், உவந்து எமக்கு அருள,

ஒன்றொரு ஒப்பன ஓராயிரம்

இந்திர சாலம் உள! கற்று வந்தனென்

இருந்து காண்' என இறைஞ்சியே” (162)

கண்கட்டு வித்தைகள்

‘தேவி! நாங்கள் கடைத்தேறும்படி உனது கண் பார்வையைச் செலுத்தி, நான் செய்து காட்டும் இந்திரசாலத்தைப் பார்த்து அருள்புரிக! என்று கூறிவிட்டு, முதுபேய் வித்தைகளைச் சொல்லிய வண்ணம் செய்து காட்டியது. இதோ, இந்த வலக்கையில் சில துதிகைகளைப் பார்! அவற்றை இடக்கையில் வரவழைத்தவுடன் உருவம் மாறி, மதம் பொழியும் யானைத் தலைகளாயின. அதனையும் பார்!

“ஏறநின் இரு திருக்கண் வைத்து அருள்செய்

இக் கையில் சில துதிகை பார்!

மாறி இக் கையில் அழைக்க மற்றவை

மதகரித் தலைகள் ஆன பார்” (163)

‘தேவி! இதோ, இந்த இடக்கையில் உள்ள யானைத் தலைகளின் வாயிலிருந்து இரத்த வெள்ளம் பெருகி வடிவதையும், அதைப் பேய்கள் குடித்து இடி இடித்தாற் போலப் பெருங்கூச்சல் போட்டுச் சுற்றுவதையும் யானைத் தலைகளையும் அவை அல்லாத பிற பிணங்களும் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதப்பதையும் பார்!”

“இக் கரித் தலையின் வாயினின்று உதிர

நீர் குடித்து உரும் இடித்தெனக்

கொக்கரித்து அலகை சுற்ற, மற்று இவை

குறைத் தலைப் பிணம் மிதப்ப பார்!” (164)

‘தாயே! நீ வாழ்க! இந்தக் கண்கட்டு வித்தை முழுவதும் செய்து காட்டக் கூடியதன்று. அது இருக்கட்டும்! இதோ இதைப் பாருங்கள்! முதற் குலோத்துங்க சோழன், வங்காள நாட்டிலுள்ள கடக்கம் என்ற ஊரை வெற்றி கொண்ட அன்று போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்த பெரும் பரணியை இப்போது பார்!

“அடக்கம் அன்று; இது கிடக்க, எம்முடைய

அம்மை வாழ்க! என வெம்மை யார்!

கடக்கம் அன்று அபயன் வென்று வென்றிகொள்

களப் பெரும் பரணி இன்ற பார்” (165)

‘தேவி’ போர்க்களத்தில் குதிரைகள் இறந்து விழுதலையும், வீர்தம் தலைகள் அறுபட்டு முண்டங்கள் துடித்தலையும், மத யானைகள் அவற்றைப் பார்த்துப் பயந்து ஓடுதலையும், இரத்த ஆறுகள் விரைந்தோடுதலையும் பார்!

“துஞ்சிவீழ் துரக ராசி பார்! உடல்

துணிந்து வீழ் குறை அடிப்ப பார்!

அஞ்சி யோடும் மத யானை பார்! உதிர

ஆறு ஓடுவன நூறு பார்” (166)

‘தேவி! போரில் வெட்டுப்பட்டு அற்ற தோள்களை இரத்த வெள்ளம் அலைத்துச் செல்லுதலையும், யானை குதிரைகளின் வயிறுகள் கிழிக்கப்பட்டு அவற்றினின்றும் ஆறாத நீண்ட குடல்கள் சரிந்து இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்லுதலையும், களத்தில் முறிந்து விழுந்த கால்களை நரிகள் வாயினால் கௌவிச் செல்லுதலையும், மூளைச் சேற்றில் வீரர்கள் கால் வழக்கி விழுதலையும் பார்!’

“அற்ற தோள் இவை அலைப்ப பார்! உவை;

அறாத நீள்குடர் மிதப்ப பார்!

இற்ற தாள் நரி இழுப்ப பார்! அடி

இழுக்கும் மூளையில் வழக்கல் பார்” (167)

‘தேவி! கொழுப்புக்களையும், நிண மணம் நிறைந்த இடங்களையும், களம் முழுமையும் பிணங்களையும் பார்! இவை கிடக்கட்டும். இந்த மாய வித்தையில் சேராத வேறு சில பேய்களின் செயல்களையும் பார்! இவ்வாறெல்லாம் சொல்லிய வண்ணம், முதுபேய் காளிதேவியின் எதிரே கண் கட்டு வித்தைகளை அனைவரும் விருப்பறும்படி செய்து காட்டிற்று.

“நிணங்கள் பார்! நிண மணம் கனிந்தன

நிலங்கள் பார்! நிலம் அடங்கலும்

பிணங்கள் பார்! இவை கிடக்க நம்முடைய

பேய் அல்லாத சில பேய்கள் பார்!” (168)

விந்தை கண்ட பேய்களின் மயக்கம்

இவ்வாறு முதுபேய் தேவிக்குச் சொல்லியும், சொல்லிய வண்ணம் செய்தும் மாய வித்தைகளைக் காட்டி வரும்போது, காளிதேவியைச் சுற்றியிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பேய்கள், முதுபேய் செய்து காட்டிய இந்திரசாலம்

அனைத்தையும் உண்மை என உறுதியாக நம்பி, பிணக்குவியலை உண்ண நினைத்து, ஒன்றுமே இல்லாத வெறுந்தரையில், ஒரு பேயின் மேல் மற்றொரு பேய் கால் முறிந்து விழும் படியாகப் பதற்றமுற்று ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக விழுந்தன!

“என்ற போதில், ‘இவை, மெய் எனா, உட
னிருந்த பேய் பதறி, ஒன்றன்மேல்
ஒன்று கால் முறிய மேல் விழுந்து, அடிசில்
உண்ண எண்ணி, வெறும் மண்ணின் மேல்” (169)

விழுந்தவை, முதுபேய் மாய் வித்தை மூலம் காட்டிய போரில், வெட்டுண்டு வீழ்ந்த பிணங்களின் இரத்தத்தை உண்மையான ரத்தம் என்று வெறுங்கையால் பலமுறை மொண்டு மொண்டு, அங்கே ஒன்றுமின்றி ஏமாந்து விழுந்தன. இந்திரசாலத்தால் வீழ்ந்த பிணங்களை உண்மையானவை என்று கருதி, வெறும் நிலத்தை விட்ட காலால் இருந்து கிண்டிக் கிளறித் தடவிப் பார்த்து ஏமாந்தன!

“விழுந்து, ‘கொழுங் குருதிப் புனல்’ என்று
வெறுங்கை முகந்து முகந்து,
எழுந்து, ‘விழும் தசை’ என்று நிலத்தை
இருந்து துழாவிடுமே” (170)

சில பேய்கள், முதுபேய் செய்து காட்டிய இந்திரசாலத்தல் தோன்றிய இறைச்சியை உண்மையான இறைச்சி என்ற நினைத்து, ‘உடம்பில் சுற்றிக் கொள்ள கொழுப்புத் துணி கிடைக்கப் பெற்றோம்’ என்று மகிழ்ந்த வெறுங்கையையே துணியாக உடுத்திக் கொண்டன. வேறு சில பேய்கள், தலை அறுக்கப்பட்ட பிணம் என்று எண்ணி, ஒன்றுமில்லாத வானத்தைப் பற்களால் கடித்தன!

“சுற்ற நிணத் துகில் பெற்றனம்!” என்று
சுலாவு வெறுங் கையவே;
‘அற்ற குறைத்தலை! என்ற விசம்பை
அதுக்கும எயிற் றினவெ” (171)

உறிக்கயிறு போன்ற நரம்புகளையுடைய ஒரு பேய், பிணத்தின் உடலை வாயில் கவ்விக் கொண்டது போல, விரைந்து தன் பற்களை வீணாகக் கடித்தது! அதைப் பார்த்து, மற்றைப் பேய்கள் பசிக் கொடுமை தாங்க இயலாமையாலும்,

உணவு வேட்கையாலும், ஒன்றன் மேல் ஒன்று மோதிக் கூட்டமாக நிலத்தில் விழுந்தன.

“கயிற்று உறி ஒப்பதோர் பேய், வறிதே உடல்

கௌவினது ஒக்க விரைந்து

எயிற்றை அதுக்கி நிலத்திடை பேய்கள்

நிறைந்தன, மேல் விழவே!” (172)

உணவின் பொருட்டு அவை நிலத்தில் வீழ்ந்தமையால் அவற்றின் முறம் போன்ற நகங்கள் முறிந்தன. முகங்கள் சிதறிப் போயின. முதுகு வளைதல் இல்லாதவரான, ஆற்றல் மிகுந்த காளிதேவியின், பரிவாரப் பெண்களான யோகினி மாதர்கள், பேய்களின் அறியாமையைக் கண்டு விலா எலும்புகள் முறிந்து போகும்படியாக விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர்.

“முறம் பல போல நகங்கள் முறிந்து

முகம் சிதறா, முதுகும்

திறம்பல் இலா விறல் யோகினி மாதர்

சிரித்து விலா இறவே” (173)

பேய்கள் வேண்டுகல்

முதுபேயின் மாயவித்தைகளினால் ஏமாற்றம் அடைந்து துன்பப்பட்ட பேய்க்கூட்டங்கள், காளி தேவியைப் பார்த்து வணங்கி, தாயே! இந்த நொடியிலேயே நம்முடைய பேய்க்கூட்டங்கள் எல்லாம் அழிந்து ஒழிந்து போகும். ஆதலால் இப்பொழுதே இந்த வித்தையை நிறுத்தும்படி ஆணை இடுவாயாக என்று வேண்டிக் கைகால் நடுங்க நின்றன.

“அக் கணம், ஆளும் அணங்கினை வந்தனை

செய்து கணங்களெலாம்

இக் கணம் மாளும் இனித் தவிர் விச்சை’

எனக் கை விதிர்த்தலுமே” (174)

முதுபேயின் வேண்டுகேள்

‘தேவி! அரசாக்கரசனும், வாட்படையை உடையவனும் ஆன முதற் குலோத்துங்க சோழன், கலைகளின் இயல்புகளை நன்கு அறிவான் என்று கருதி, அறிஞர், ஆய கலைகள் அனைத்தையும் அவனெதிரில் எடுத்தியம்புவார். அவனோ,

வந்தவர் கற்றவற்றின் அளவுகளை முற்றவும் கண்டு அருள் செய்வான். அதுபோல, நீ என்னுடைய இந்திர சால வித்தையை முழுவதுமாகக் காண வேண்டும் என்று முதுபேய் காளியிடம் கூறி வணங்கிற்று.

“கொற்றவர் கோன வாள் அபயன் அறிய. வாழும்
குவலயத் தேர் கலை அனைத்தும் கூற, ஆங்கே
கற்று வந்தார் கற்ற அவன் காணுமாபோல்
கடை போகக் கண்டருள் என் கல்வி’ என்றே” (175)

தாயின் மேல் ஆணை

இவ்வாறு முதுபேய் வணங்கி வேண்டிக் கொண்டபோது பேய்க்கூட்டங்கள் எல்லாம், மாயா வித்தை கற்று வந்த மாபாவியே! மறுபடியும் அந்த ‘மாய வித்தையைக் காட்டி எங்களைத் துன்பப்படுத்துவதனால், காளித்தாயின் மேல் ஆணை’ என்று கூறித் தடுத்தன, தேவியும், ‘இனி இந்திரசால வித்தையை நிறுத்திவிடு’ என்று கட்டளையிட்டாள். பின்னர், ‘நீ இந்த வித்தைகளை எல்லாம் எங்கே கற்றாய்?’ என்று முதுபேயிடம் கேட்டாள்.

“வணங்குதலும், கணங்கள் எலாம், ‘மாயப் பாவி!
மறித்து எம்மை மறுகூடு சுடுவை யானால்
அணங்கரசின் ஆணை, என அணங்கும், ‘இப்போது
அவை தவவிர், எங்கு இவை கற்றாய்? என்ன ஆங்கே” (176)

முதுபேய் வரலாறு

‘தேவி! நான், உனது கோபத்திற்கும் , சுரகுரு என்னும் சோழனின் கோபத்திற்கும் அஞ்சி, ‘இனி இங்கு இருக்க முடியாது.’ என்று கருதி, இமயமலைச் சாரலுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு உருத்திர யோகினி என்னும் தெய்வப் பெண்ணை அடைந்தேன். காரியம் சித்தியாவதற்குரிய கருவியாகிய மந்திரத்தை அவள் எனக்குக் கற்பித்தாள். இதனோடு, பல வித்தைகளையும் அவள் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

“நிண்முனிவும் சுரகுருவின் முனிவும் அஞ்சி
‘நிலை அரிது’ என்று, இமகிரிபுக்கு இருந்தேற்கு, ஓளவை
தன் முனிவும் அவன் முனிவும் தவிரக! என்று
சாதன மந்திர விச்சை பலவும் தந்தே” (177)

“அந்த உருத்திரயோகினி என்பவள், உனது தொன்று தொட்டு வரம் அடியார்க்கு அடியவள் ஆவாள். அவள் ‘நன்மை தரும் மந்திரங்கள் இன்னும் பல இருக்கின்றன. எனவே நீ இங்கேயே இரு’ என்று கூறி என்னை இருக்கச் செய்தாள். நான் அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்தேன். அவ்வாறு தங்கியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை நாரதர் கரிகாலனிடம் சோழர் பரம்பரை வரலாற்றை இமயத்தில் எழுதுமாறு கூறியது முழுவதையும் கேட்டு வந்திருந்ததைக் கூறுகிறேன் கேள்” என்ற முதுபேய் கூறிற்று.

“உன்னுடைய பழ அடியார் அடியாள், தெய்வ

உருத்திர யோகினி என்பாள். ‘ உனக்கு நன்மை

இன்னும் உள கிடைப்பன இங்கு, இருக்க! என்ன,

யான்இருந்தேன் சிலகாலம், இருந்த நாளில்” (178)

இராச பாரம்பரியம்

(தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து வரும் சோழ அரசர்களின் குலமுறையின் வரலாற்றை இதில் காணலாம். இப்பகுதி, வரலாற்றில் ‘கொடி வழி’ போன்றதாகும். ‘திருமுடி அடைபு’ எனவும் இப்பகுதி வழங்கி வந்துள்ளது.

இமயத்தில் புலிக்கொடி

ஒரு சமயம் கரிகாற் சோழன் போர் வேட்கையால் வடதிசைக்கண் படையெடுத்துச் சென்றான். அப்போது வடக்கிலுள்ள உச்சிகளையுடைய இமயமலை குறுக்கே நின்ற தடுத்தது. அதனைக் கரிகாலன் தன் போர்க்கருவியாகிய செண்டினால் தலைகீழாகத் திருப்பினான். திருப்பியவன், ‘இம்மலை முன் நின்ற நிலையிலேயே நிற்கட்டும்’ என்று எண்ணினான். தனது புலிக்கொடியாகிய அடையாளச் சின்னத்தை அம்மலையின் நடுவிடத்தில் பொறித்து இமயமலையை முன் இருந்த நிலையிலேயே திரும்பவும் இருக்கச் செய்தான்.

“செண்டு கொண்டு கரிகாலன் ஒரு காலின் இமயச்

சிமய மால்வரை திரித்தருளி, மீள அதனைப்

‘பண்டு நின்றபடி நிற்க இது.’ என்று, முதுகில்

பாய்புலிக் குறிபொறித்து, அது மறித்த பொழுதே” (179)

நாரதர் கூறல்

அவ்வேளை, மூன்று காலங்களையும் அறியக் கூடியவரும் தெய்வத்தன்மை பெற்றவரும், வேதம் உணர்ந்தவருமான நாரத முனிவர் அவன் எதிரில் வந்தார். ‘அரசே! கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தல், உன்னைப் போன்ற, கல்வி, அறிவு, ஆற்றலில் சிறந்த அரசர்கள் எவரும் இல்’ என்று வாழ்த்துரை வழங்கினார். மேலும், ‘உன்னிடம் நான் சொல்ல வேண்டிய செய்தி ஒன்ற உள்ளது. அதனைக் கேட்பாயாக! என்று கூறி விட்டு, அச்செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“காலம் மும்மையும் உணர்ந்தருளும் நாரதன் எனும்

கடவுள் வேத முனிவந்து, கடல் சூழ் புவியில் நின்

போலும் மன்னர் உளர் அல்லர் என ஆசி புகலாப்

‘புகல்வது ஒன்று உளதுகேள், அரச! என்று புகல்வான்” (180)

விநாயகர் பாரதம் எழுதினார்

பராசர முனிவர் மகன் வியாச முனிவர். அவர் முன்னொரு சமயம் பாரதக் கதையை விநாயகருக்குச் சொல்லி வந்தார். யாவரும் விரும்பும் யானைமுகக் கடவுளாகிய அவ்விநாயகர், பெரிய மேருமலையை ஏடாகவும், தமது இடதுபக்கத்துத் தந்தத்தை எழுத்தாணியாகவும் கொண்டு, ஒப்பற்ற வலக்கையால் அதனை எழுதினார். அதனால், உலகத்தினர் அளவிட்டுச் சொல்லுவதற்கும் இயலாத அளவில் தவப்பயனை அடைந்தனர்.

“பண்டு பாரதம் எனும் கதை பராசரர் மகன்

பர, வெங் கரிமுகன் பரு மருப்பை ஒருகைக்

கொண்டு, மேரு சிகரத்து ஒரு புறத்தில் எழுதக்,

குவலயம் பெறு தவப் பயன் உரைப்ப அரிதால்” (181)

நான் சொல்ல நீ எழுது!

‘பாரதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மேலான கடவுளாகிய கண்ணனின் தூய நல்ல கதைகளும், பழமையாகிய வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகளுமே, நான் இப்போதுகூறப் போகும் வரலாற்றுக்கு ஒப்பானவை ஆகும். சோழ மன்னர்தம் கொடி வழியாக அந்த வரலாற்றை நான் சொல்லுகிறேன். ‘நீ அதனை மிக உயர்ந்த இமயமலையின் உச்சியில் எழுதுக! என்று நாரதர் கரிகாலனிடம் சொல்லி விட்டு, இமயத்தில் முன்பே எழுதப்பட்டுள்ள சில கதைகளையும் கூறலானார். (வியாசர்

சொல்ல, விநாயகர் பாரத்தை மெருமலையில் எழுதியதைப் போல, ‘சோழ வரலாற்றை இமயமலையில் எழுதுக என்று கரிகாலனுக்குக் கூறினார் என்று கொள்க.)

“பாரதத்தின் உளவாகிய பவித்ர கதை, எம்

பரமன், நற்சரிதை மெய்ப்பழைய நான்மறைகளே;

நேர் அதற்கு; இதனை நான் மொழிய, நீ எழுது முன்

நெடிய குன்றின்மிசையே; இசைவதான கதை கேள்!” (182)

இதுவும் வேதம் ஆகும்

‘அந்தப் பாரதக் கதையின் முதன்மையான கடவுள் மாயங்கள் பலவும் செய்யக் கூடிய கண்ணன் ஆவார். உமது சோழர் வரலாற்றில் வரும் இந்தத் திருமால் இப்படிப்பட்ட தன்மையுடையவன் என்று அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாதவன். அவன் படைப்புத் தொழிலில் விருப்பம் கொண்டவன். அதன்படி உலகங்களையும், உலகை வகை செய்யுமாறு வரும் ஏழுவகைப் பிரிவுகளையும், அந்தப் பிரிவுகள் சிலவற்றுள் உலகத்தார் புகழ்ந்து போற்றும்படியாக வந்த பிறவிகளையும்,

‘இருக்கு வேதத்தையும், அதன் வழித் தோன்றிய வருக்கங்களையும், அதனால் ஆகிய அட்டகங்களையும், அவை பல சேர்ந்த சங்கிதைகளையும், உண்மை பேசும் வேதியர்களின் வேள்வித் தொழிலின் வகைகளையும் சொல்லி,

‘செந்தாமரை மலரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தோன்றி வரும் உங்கள் மரபில், வழி வழியாக நீதி முறை தவறாமல் உலகத்தைக் காத்து வருகின்ற, உங்கள் அரசருடைய வரலாறுகளைச் சொல்வதனால், இதுவும், குற்றமில்லாத தூய வேதமேயாகும்’.

‘பழைய வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள பொருள் திருமாலே, அந்தத் திருமாலே முதற் குலோத்துங்க சோழனாக வந்து பிறப்பான்’ என்ற நாரதர் கரிகாலனிடம் கூறினார்.

“அதன் முதற்கண் வரும் ஆதிமுதல் மாயன் இவனே”

அப்ரமேயம் எனும் மெய் ப்ரியமானதாக உடனே” (183)

“அந்தம் உட்பட இருக்கும் அவ் இருக்கின் வழியே

ஆகிவந்த அவ்வருக்கமும், வருக்கம் முழுதும்” (184)

“கமல யோனி முதலாக வரம் உங்கள்

மரபில் காவன் மன்னர்கள் ஆகி வருகின்ற முறையால்” (185)

நாரதர் இருப்பிடம் செல்லல்

தீக்கடைக் கோலில் இருந்து உண்டாகும் நெருப்பினால் வேள்வி இயற்றப்படும். அந்த வேள்வியில் எங்கும் நிறைந்த உருவமாகப் பொருந்தியிருக்கும் ஆதிசேடன் என்னும் பாம்புப் படுக்கையில் திருமால் அறிதுயில் கொள்வார். அத்தகைய திருமால் தொடக்கமாக உலகத்தில் உள்ளவர்களைக் காக்கும் தொழில் புரியும் முதற் குலோத்துங்க சோழன் வரையிலம் முறையாகத் தொடர்ந்து வரச் சீரும் சிறப்பும் அமைந்த சோழர்தம் வரலாற்றை நாரதர் கூறித் தம் இருப்பிடம் சென்றார். அதனை அவர் கூறியபடி கரிகாலன் இமயத்தில் எழுதினான். அது வருமாறு,

“அரணி வேள்வியில் அகப்படும் அகண்ட உருவாய்

அரவு அணைத் துயிலும் ஆதி முதலாக, அபயன்

தரணி காவல் அளவும் செல மொழிந்து, முனிவன்

தான் எழுந்தருள, மா முனி மொழிந்த படியே” (186)

நாரதர் கூறிய வரலாறு

எல்லா வரலாற்றுக்கும் முதன்மையானவர் திருமால். அவரது உந்தியினின்றும் தோன்றியது செந்தாமரை மலர். அதிலிருந்து நான்முகன் தோன்றினான். அவனிடமிருந்து பெருமைக்குரிய மரீசி தோன்றினான். உயிர்களிடத்தில் அன்பு மிகுந்த மரீசி காசிபனை மகனாகப் பெற்றான். அவன் ஒளிக்கதிர்களையுடைய சூரியனைப் பெற்றான்.

மனு என்பவன் சூரியனுக்கு மகனாகப் பிறந்து உலகினைக் காப்பாற்றினான். அவன் தன்னுடைய சிறந்த மகனை ஒரு பசுவின் கன்றுக்குச் சமம் என்று கருதினான். எல்லோரும் வியப்புறும்படி அவனைத் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொண்டு பசுவிற்கு நீதி வழங்கினான். இத்தனைய மனுநீதிச் சோழனுக்கு மகனாக இக்குவாகு என்பவன் பிறந்தான்.

இக்குவாகுவுக்கு மகனாக விசுவாசி பிறந்தான். இவனது மகன் கருந்தன். கருந்தன் மிகவும் வலிமையுடையவன். பகைவரை வெல்லுமளவுக்குப் போர் புரியக் கூடியவன். இவன் மிகுந்த ஆற்றலுடைய செயல் பல புரிந்து ஆயிரம் கண்களையுடைய யானையை வாகனமாகக் கொண்டான். இந்திரன் ஐராவதம் என்னும் யானையில் ஊர்ந்து வெற்றி கொண்டது போல், இவனும் ஒரு களிற்றிலே ஊர்ந்து தன்னை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த அசுரர்களை எல்லாம் வென்று வெற்றிக் கொடி நாட்டினான்.

இயல்பிலேயே கோபத்தைக் கொண்டது புலி. சாதுவான தன்மையுடையது மான். புலிக்கு விருப்பமான உணவு மானிறைச்சி. அவ்வாறு இருந்தும் அவ்இரண்டும் ஒரே

துறையில் ஒன்றாக இருந்து நீர் பருகும்படி, பசி பகை, முதலியவற்றைப் போக்கிய வலிமையுடையவன் மாந்தாதா என்னும் சோழ மன்னன். அவன் உலகத்திலுள்ள உயிர்களிடத்தில் செலுத்திய அருளின் தன்மையால் ஆட்சி புரிந்தான். முசுகுந்தன் என்ற மன்னன் போர்க்களத்தில் புகுந்து இமையவர் உலகம் முழுவதையும் எவ்விதத் தீங்குமின்றிக் காவல் புரிந்து அரசோச்சிக் காப்பற்றிய தன்மையை உடையவன்.

பிருதுலாட்சன் என்னும் சோழ மன்னன் திருப்பாற்கடலை மந்தர மலையை இட்டுக் கலக்கினான். அதிலிருந்து இனிய சாவா மருந்தாகிய அமுதம் உண்டாயிற்று. அதனைத் தேவர்கள் உண்ணுமாறு கொடுத்தான். சிபி என்ற சோழ மன்னன் ஒரு புறா அடைந்த துன்பத்தை நீக்குவதற்காக ஒப்பற்ற தராசு தட்டில் தன் உடல் சதையை அறுத்து வைத்தான். அது புறாவின் எடைக்குச் சமமாகவில்லை. அதனால் அவன் தானே அந்தத் தட்டில் ஏறி அமர்ந்தான். அப்பொழுதுதான் எடை சரியாயிற்று. தராசில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிறுக்கப்பட்டது போல் உலக மக்களின் உள்ளமாகிய தராசில் அவன் புகழ் உடம்பும அளந்து அறியப்பட்டது.

சுராதிராசன் என்பவன் முற்காலத்தில் முதல் சோழனாகப் பிறந்தான். அவனே சோழ மண்டலத்தை ஏற்படுத்தியவன். அவனது மரபிலுதித்த இராசகேசரி, பரகேசரி என்னும் இருவரும் தங்களுடைய கட்டளையால் ஏழுவகைத் தீவுகளையுடைய இந்த உலகம் முழுவதையும் காப்பாற்றிப் புலிக் கொடியினால் ஆணை செலுத்தி, ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆட்சி புரிந்தனர்.

‘இதுவே நீதியாகும்’ என்று கூற்றுவனுக்கு எடுத்துரைத்தவன் கிள்ளி வளவன் என்னும் சோழனாவான். குடகு மலையைக் குடைந்து காவிரியாற்று நீரைச் சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து ஓடச் செய்தவன் கவேரன் என்பவன் ஆவான். மிருத்யுசித் என்னும் அரசன், தன் நாட்டில் திடீர்ச்சாவு ஏற்படாமல் எமனிடத்தில் வெற்றி கொண்டவன். இம்மூவரும் பெரு வெற்றியுடன் வாழ்ந்த சோழ மன்னர்களாவார்கள்.

சித்திரன் என்னும் சோழன், தன் துகில் கொடியில் இந்திரனைப் பலிக் கொடியாகக் கொண்டான். அதனால் ‘வியாக்கி கேது’ என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றான். சமுத்திரசித் என்னும் சோழன் கப்பல் போக்குவரவுக்காகப் பூசந்தியை வெட்டி கீழ்க்கடலையும் மேல் கடலையும் ஒன்று சேர்த்து சலசந்தியாக்கினான். நீர் வேட்கையால் வருந்திய ஐந்து இயக்கர்களுக்குத் தன்னுடைய ஐந்து இரத்தக் குழாய்களையும் அறுத்துக் கொடுத்து உதவிய வலிமையுடையவன் பஞ்சபன் என்னும் சோழ மன்னன். நீர் நிறைந்த பெரிய கடலிடத்தே செலுத்திய கப்பல் போர் புரிவதற்குக் காற்றில்லாமையால் ஓடவில்லை. அப்பொழுது ஒரு சோழன் வளிச் செல்வனை வரவழைத்து, ஏவல் கொண்டான். அவ்வளவு வல்லமையுடைய சோழனை, ‘வாதராசனைப் பணிகொண்டவன்’ என்று கூறுவர்.

அசுரர்கள் வானில் உலாவும் மூன்று அச்சமுண்டாக்கும் மதில்களைக் கொண்டு பலர்க்கும் தீங்கிழைத்தனர். அவற்றை அழித்துப் பெருமை கொண்டவன் தூங்கெயில் எறிந்த சோழ மன்னன் ஆவான். இரத்தினக் கற்கள் பதித்து ஒளிவீசும் தனது விமானத்தை வானில், பறக்கும்படி செய்தவன் உபரிசரன் என்னும் சோழனாவான். பாண்டவர்கள் பாரதப் போரை முடிக்கும் வரையிலும் தளராமல் நின்று தருமனது கடல் போன்ற பெரிய படைக்கு உதவி புரிந்தான் ஒரு சோழ மன்னன்.

கிள்ளிவளவன் குகை ஒன்றின் வழியாகத் தனிமையில் நடந்து சென்றான். அங்கு ஒரு நாக கன்னிகையைக் கண்டான். அவள் முல்லை மொக்குப் போன்ற பற்களையும் வேல் போன்ற விழிகளையும் உடையவளாக விளங்கினாள். நாகர்களின் கண்மணி அனைய அந்நாகக் கன்னிகையைக் கிள்ளி வளவன் மணம் புரிந்து கொண்டான்.

சோழன் செங்கணானுக்கும், சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் போர் ஏற்பட்டது. அப்போரில் சோழன் வெற்றி பெற்றான். வென்றவன் சேரனைச் சிறைபிடித்துக் காலில் விலங்கு பூட்டி வைத்திருந்தான். சேரனின் ஆசிரியப் பெருந்தகையாகிய பொய்கையார் 'களவழி நாற்பது' என்னும் நூலைப் பாடிச் சோழனைச் சிறப்பித்தார். அதனால் சேரன் காலில் பூட்டிய விலங்கைச் சோழன் வெட்டி எறிந்து, அவனுக்குத் திரும்பவும் ஆட்சியை அளித்தான்.

- “ஆதி மால் அமல நாபி கமலத்து அயன் உதித்து” (187)
- “அவ் வருக்கன் மகன் ஆகி, மனு மேதினி புரந்து” (188)
- “இக்குவாகுவின் மகன் புதல்வன் ஆன உரவோன்” (189)
- “ஒரு துறைப் புனல் சினப் புலியும் மானும் உடனே” (190)
- “கடல் கலக்க எழும் இன்னமுது தன்னை ஒருவன்” (191)
- “சுராதிராசன் முதலாக வரு சோழன் முனம் நாள்” (192)
- “காலனுக்கு ‘இது வழக்கு’ என உரைத்த அவனும்” (193)
- “புலி எனக் கொடியில் இந்திரனை வைத்த அவனும்” (194)
- “தூங்கு மூன்று எயில் எறிந்த அவனும் திரள் மணிச்” (195)
- “தளவு அழிக்கும் நகை வேல்விழி பிலத்தின் வழியே” (196)

கரிகால் வளவன்

இவ்வாறு தனக்கு முன் விளங்கிய சோழ அரசர்களின் வரலாறுகளை எல்லாம் நாரதர் கூறக் கேட்ட கரிகாலன் அவற்றை இமயத்தில் எழுதினான். பின்னர்த் தனது புகழ்ச் சிறப்பை எழுதத் தொடங்கினான்.

கரிகாற் சோழன் முதலாம் பெருநற்கிள்ளியின் பேரனும் ‘இளஞ்சேட் சென்னியின் மகனும் ஆவான். இவன் பெருஞ்சேரலாதன், நெடுஞ்செழியன் என்னும் சேர, பாண்டியரை ஒப்பற்ற ஆண் யானையை ஊர்தியாகக் கொண்டு எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்றான். வீர மகளின் பெருந்தனங்களைத் தனது தோள்களால் தழுவினான்.

மேலும் கரிகாலன் காவிரிக்கு கரை கட்டுவித்தான். சிற்றரசர் பலரும் அவன் ஆணையை ஏற்றுக் கரை அமைத்தனர். பிரதாபருத்திரன் என்னும் மன்னன் காவிரிக்குக் கரை எடுக்க வராமல் ஆரவாரித்தான். அவனுக்கு நெற்றியிலும் ஒரு கண் இருந்ததாம்! கரிகாலன் பிரதாபருத்திரனது படத்தை எழுதி வருமாறு ஓவியனுக்குக் கட்டளை இட்டான். படம் வரையப்பட்டு வந்தது. அதில் அவனுக்கு மிகையாக நெற்றியில் இருந்த ஒரு கண்ணைக் கரிகாலன் தனது பாதத்தால் மிதித்து அழித்தான். அப்பொழுதே பிரதாபருத்திரன் நெற்றிக் கண்ணை இழந்தான். செருக்கு அழிந்த பிரதாபருத்திரன் தன் பிழையுணர்ந்து வந்து கரிகாலன் கட்டளையை நிறைவேற்றினான்.

மீன்கள் துள்ளிப் பாயும் தடாகங்களையுடைய குருமி என்னும் ஊர் சோந்த நாட்டைக் கரிகாலன் வெற்றி பெற்றான். மேலும் இனிய செந்தமிழ்ச் செய்யுள் பாடிப் புகழோடு வாழும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் கரிகாலனின் நாடு. வீரம், கொடை, நீதி ஆகியவற்றைப் பாடிப் பதினாறு இலட்சம் பொன்னைப் பரிசாகப் பெற்றார். அந்நூலை பட்டினப் பாலை ஆகும்.

எந்தக் காலத்திலும் களத்தில் முதுகு காட்டி ஓடாத சேர அரசர்களும், பாண்டிய அரசர்களும் ஆகிய இரு பெரு வேந்தர்களையும் கரிகாலன் தோல்வியுறச் செய்தான். அவர்கள் இடுப்பில் கந்தைத் துணியை அணிவித்தான். தலையில் அகல் விளக்கை எரிய வைத்துத்தன் ஆற்றலைத் தோற்றுவித்தான். இத்தகைய தனது புகழ்ச் சிறப்புக்களையும் கரிகாலன் இமய வெற்பில் பொறித்தான்.

“என்று மற்றவர்கள் தங்கள் சரிதங்கள் பலவும்

எழுதி, மீள இதன்மேல் வழிதி சேரன் மடியத்” (197)

“தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியில்

தொடர வந்திலா முகரியைப் படத்து” (198)

“தத்து நீர் வரால் குருமி வென்றதும்

தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்” (199)

“ஒருவர் முன்னொர் நாள், தந்து பின்செலா

உதிய மன்னரே, மதுரை மன்னர் என்று” (200)

முதலாம் பராந்தகன்

மழைத்துளிகளையுடைய மேகங்கள் பொருந்தி வானில் ஒப்பற்ற தனது யானையைச் செலுத்திப் பகைவரின் வேகம் முழுமையும் தொலையும்படி வென்றதோடு, இலங்கையையும் தமிழ்நாடாகிய மதுரையையும், அழித்துத் தன் பகைவரை வென்று புகழை நிலைபெறச் செய்தவன் முதலாம் பராந்தக சோழன். இவனுக்கு வீரநாராயணன் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இவன் விசயாலய சோழனுக்குப் பேரன், முதலாம் ஆதித்தனின் மகன்.

“வேழம் ஒன்று உகைத்து, ஆலி விண்ணின் வாய்

விசை அடங்கவும் அசைய வென்றதும்” (201)

முதலாம் இராசராச சோழன்

முதலாம் இராசராச சோழன் இரண்டாம் பராந்தகனின் மகன், இவன் சேர நாட்டில் சதய நட்சத்திர நாளில் விழா உள்றை ஏற்படுத்தினான். ஒப்பற்ற ஒரு யானையின் மேல் காலையில் தோன்றும் இளஞாயிற்றைப் போல் விளங்கினான். உதகை என்னும் உரினை வென்றான். ஒப்பற்ற துதிக்கையையுடைய யானைகள் பலவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்தான்.

“சதய நாள் விழா ஒதியர் மண்டலம்

தன்னில் வைத்தவன், தனியொர் மாவின்மேல்” (202)

இராசசேந்திர சோழன்

முதலாம் இராசராச சோழனின் திருமகன் இராசசேந்திரன். இவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் மிகுந்த சினமுற்றுக் கங்கையாறு வரை படை எடுத்துச் சென்று வென்றான். மண்ணை என்ற ஊரில் கங்கையின் நீரைத் தன் போர் யானைகள் குடிக்கும் படி செய்தான். மேலும், கடல் கடந்து சென்று கடாரம் என்னும் நாட்டையும் வென்று, அதனைத் தனக்கு உரிமையாகக் கொண்டு, தன் குடைக்கீழ் வைத்து ஆட்சி செலுத்தினான்.

“களிறு கங்கைநீர் உண்ண, மண்ணையில்

காய் சினத்தொடே கலவு செம்பியன்” (203)

முதலாம் இராசாதிராசன்

முதலாம் இராசாதிராசன் பூண் அணிந்த தந்தங்களையுடைய மலை போன்ற யானையைச் செலுத்திக் கம்பிலி என்னும் நகரில் தன் வெற்றித் தூணை நிலை நிறுத்தினான். காவல் மதில்களைக் கொண்ட கலியாணபுரம் என்ற நகரில் வீரா தம் வலிமை கெடும்படி எட்டு மலைகளிலும் தன் புலிக் கொடியைப் பதித்தான்.

“கம்பிலிச் சயத்தம்பம் நட்டதும்

கடிஅரண் கொள் கல்யாணர் கட்டறக்” (204)

இராசசேந்திரசோழன்

கிருட்டிணை ஆற்றுக் கரையிலுள்ள கொப்பம் என்னும் ஊரில் அண்ணானான இராசாதிராசனும் இராசேந்திர தேவனும் மேலைச் சாளுக்கியனான ஆகவமல்லனுடன் கரும்போர் புரிந்தனர். அதில் இராசாதிராசன் இறந்துபட்டான். அப்போது இராசேந்திரதேவன் ஒப்பற்ற யானையின் மேல் ஏறிவரும் மற்றொரு யானையைப் போல் வந்து, ‘அஞ்சாதீர்’ எனப் படைத்தலைவர்களை ஊக்கினான், இறுதியில் வெற்றியும் அடைந்தான். அதே இடத்தில் முடி தரித்துக் கொண்ட இராசேந்திர தேவன் உலகம் முழுவதையும் போக்கக் கூடிய ஒப்பற்ற குடையைத் தன் மேல் கவித்துக் கொண்டான்.

“ஒருகளிற்றின்மேல் வரு களிற்றை ஒத்து

உலகு உயக்கொளப் பொருது கொப்பையில்” (205)

இராச மகேந்திரன்

இராச மகேந்திரன் இராசேந்திர தேவனுக்குப் பிறகு சிறிது காலமே ஆட்சி புரிந்தான். இவன் எல்லா நூல்களுக்கும் முதன்மையாகிய நான்கு வேதங்களிலும் முன்பு சொல்லப்பட்ட நல்ல ஒழுக்கங்களைப் புதுப்பித்தான். ‘மனுநீதிச் சோழனைக் காட்டிலும் நீதியில் முன்று நான்கு மடங்கு மேம்பட்டவன்’ என்று யாவரும் சொல்லும் படி ஆட்சி நடத்தினான். இவனுடைய நிலவைப் போன்ற குடை நிழலில் அறம் எங்கணும் தழைத்து வளர்ந்தது.

“பனுவலுக்கு முதல் ஆயவேதம் நான்கில்

பண்டு உரைத்த நெறிபுதுக்கிப் பழையர் தங்கள்” (206)

முதற் குலோத்துங்கன் தோற்றம்

இராசமகேந்திரனுக்குப் பின் அவன் தம்பி வீரராசேந்திரன் அரசு எய்தினான். இவன் கூடல் சங்கமம் என்னும் ஊரில் குந்தள நாட்டு வீரரை வெற்றிக் கொண்டு நாடு

காத்து அருள் புரிந்தான். அதன் பின்னர் ‘சிறப்பு மிக்க, இந்த நில மகளானவள், இவனிடம் வந்து சேர, என்ன தவம் செய்தாளோ’ என்று யாரும் கூறும் வண்ணம், முதல் குலோத்துங்க சோழன் தோன்றினான்.

“குந்தளரைக் கூடல் சங்கமத்து வென்ற

கோன், அபயன், குவலயம் காத்து அளித்த பிள்ளை” (207)

வெற்றிச் சிறப்பு

கீழ் நடு மேல் ஆகிய மூன்று உலகங்களின் நிலப்பரப்பு எவ்வளவு தொலைவு பரவி இருக்குமோ அவ்வளவு தொலைவும், நான்கு மறைகளும் எவ்வளவு காலம் நில பெற்றிருக்குமோ, அவ்வளவு காலமும், கடல்களை வட்ட வடிவமாய்ச் சூழ்ந்துள்ள சக்கரவாள மலையளவும் தன் செங்கோல் செல்லுமாறு குடிமக்களைக் காப்பாற்றி, அருள் புரிந்தான் முதற் குலோத்துங்க சோழன். இவனே, இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் ஆவான்.

“எவ்வளவும் திரிபுவனம் உளவாய்த் தோன்றும்

எவ்வளவும் குல மறைகள் உளவாய் நிற்கும்” (208)

கரிகாலன் எழுதி முடித்தான்

மேலே கண்ட வண்ணம் சோழ அரசர்களின் வரலாற்றினை நாரதர் கூறி முடித்துத் தம் இருப்பிடம் சென்றார். அவர் கூறிய பழைய வம்சத்தில் உள்ளவர்கள் பெயர்களையும், அவர் புரிந்த புகழ்மிக்க செயல்களையும், பின் வருபவர்களின், சிறப்புக்களையும் எழுதுவதற்கு அருமையான மறையினை ஏட்டில் எழுதினாற் போல பெரிய இமய மலையின் தென் திசைப் பகுதியில் உள்ள நடுவிடத்தில், கரிகாலன் ஒன்று விடாமல் எழுதி முடித்தான்.

“இப்புறத்து இமயமால் வரையின் மார்பின் அகலத்து

எழுதினான், எழுதுதற்கு அரிய வேதம் எழுதி” (209)

காளி வியத்தல்

முன்னமே கண்டபடி தேவியின் சீற்றத்திற்கு அஞ்சி இமயமலைச் சாரலில் சென்று மறைந்து வாழ்ந்த முதுபேய் ஒன்று அங்கிருந்த உருத்திரயோகினியை வணங்கிற்று. சோழர் வரலாற்றை நாரதர் கூற இமயமலையில் எழுதிய கரிகாலன் ‘இராச பாரம்பரியத்தைப் பின்பு சொல்பவராகிய அவர்கள் செய்த குற்றங்களை எல்லாம் பொறுத்துக் கொள்வார்களாக! என்று முடித்திருந்தான். அந்த வரலாற்றை உருத்திர யோகினி தமிழ்நாட்டு முதுபேய்க்குக் கூறினாள். முதுபேய் ‘தான் செய்த

பிழையையும் சோழ மரபினர் பொறுப்பார்கள்' என்று எண்ணி, அவர்கள் வரலாற்றினைக் கற்று வந்து, காளி, தேவியை வணங்கி உரைத்தது. சோழர் வரலாற்றைச் சொன்ன முதுபேயின் முதறிவுத் திறனைக் காளி வியந்தாள்.

“எழுதி, ‘மற்று உரை செய்து அவரவர்கள் செய் பிழை எல்லாம்

எமர் பொறுக்க!, என இப்படி முடித்த இதனைத்” (210)

காளி மகிழ்தல்

நில மகளாகிய உயர்குலப் பெண்ணுக்குத் தலைமகனாக முதற் குலோத்துங்க சோழன் தோன்றினான். அவன் பிறந்த சோழர் குலப்புகழையும், நீதியையும் கேட்டு அவள் களிப்படைந்தாள். இவ்வளவு சிறப்புடைய குலத்தில் தோன்றிய முதற் குலோத்துங்க சோழனைத் தனது அருமை மகனாகவே கருதினாள். தன் மகனைச் ‘சான்றோன்’ எனக் கேட்டத்தாய் பெற்ற காலத்திலும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவது போல, ‘முதற் குலோத்துங்க சோழனை மகனாகப் பெற்றெடுத்த காலத்திற்கூட இப்பொழுது அடையும் இன்பத்தைப் போல் இருந்தது இல்லை’ என்று கூறி அவள் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்!

“வையகமாம் குலமடந்தை மன் அபயன்

தன்னுடய மரபு கேட்டே” (211)

காளி புகழ்தல்

உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒப்பற்ற குடைக்குள் போர்த்திருக்கின்ற முதற் குலோத்துங்கனுடைய பரம்பரையோர் புகழைக் கேட்ட பேய்களை எல்லாம் காப்பாற்றுகின்ற காளி, ‘இனிக் குலோத்துங்கனே உலகங்களை எல்லாம் காப்பாற்றுவான்’ என்று கூறிப் புகழ்ந்தாள்.

“உலகை எலாம் கவிக்கின்ற ஒரு கவிகைச்

சமதுங்கள் மரபின் கீர்த்தி” (212)

(இப்பகுதியில், பின்னர் நடக்கப் போகும் வரலாறுகளையும் கரிகாலன் எழுதினான் என்று கூறப்பட்டுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். இப்படிச் சொல்வது பழைய கவிமரபு. தாம் சொல்லப் போனும் வரலாற்று நாயகனுக்கு ஒரு தெய்வீகத் தன்மையை ஏற்றிப் போற்றுவதற்காக).

வினாக்கள்

I) சிறிய வினாக்கள்

1. கலிங்கத்துப்பரணி - விளக்கம் தருக.
2. முதுபேயின் செயல்களைக் கூறுக.
3. பேயின் இந்திரசாலத்தை எடுத்துரைக்க?

II) பெரிய வினாக்கள்

1. முதுபேயின் வேண்டுகோளினை தொகுத்துரைக்க.
2. முதுபேய் காளியிடம் கூறியவற்றை தொகுத்துரைக்க.
3. முதுபேயின் வரலாற்றை தொகுத்துரைக்க.
4. கரிகால் வளவனின் சிறப்புகளை கூறுக.
5. முதுபேய் சோழர்களின் வரலாற்றை எவ்வாறு எடுத்துக் கூறியது?
6. முதல் குலோதுங்க சோழனின் வெற்றிச் சிறப்பினை விளக்குக.
7. காளி தேவியின் செயல்களைத் தொகுத்து எழுதுக.

அலகு - 4

முக்கூடற்பள்ளு

தமிழ்நாட்டில் வளமான ஒரு பகுதி திருநெல்வேலி மாவட்டம். திருநெல்வேலியை “நெல்லை” என்றும் கூறுவர். திருநெல்வேலிக்கு வடகிழக்கே சித்திரா நதி, கோதண்டராம நதி ஆகிய இரு நதிகளும் தாமிரபரணி ஆற்றில் கலக்கும் இடம் முக்கூடல் என்று அழைக்கப்பட்டது. இவ்வூரில் எழுந்து அருளி இருக்கும் அழகர் என்னும் தெய்வத்தின் மீது பாடப்பட்டதே முக்கூடற் பள்ளு ஆகும். இனி முக்கூடற் பள்ளு பற்றிச் சிறப்பு நிலையில் செய்திகளை அறிய இருக்கிறோம்.

பெயர்க் காரணம்

முக்கூடற் பள்ளு என்பது இடத்தால் பெற்ற பெயர் ஆகும். முக்கூடல் இன்று சீவலப்பேரி எனக் குறிக்கப்படுகிறது. பாண்டியன் மாறவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தன் பெயரில் ஓர் ஏரி கட்டினான். அது ஸ்ரீவல்லபன் ஏரி எனப்பெயர் பெற்றது. இதனால் இவ்வூர் சீவலப்பேரி என வழங்கப்படுகிறது. இங்கு மூவேந்தர் கல்வெட்டுக்களுடன் கூடிய தொன்மையான திருமால் கோயில் உள்ளது. இங்குக் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருமாலை “அழகர்” என்றும் “செண்டு அலங்காரர்” என்றும் முக்கூடற் பள்ளு புகழ்ந்து போற்றுகின்றது.

காலம்

இந்நூலின் காலம் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு எனலாம். காலை வடமலைப் பிள்ளையன், ஆறை அழகப்ப முதலியார், திருமலைக் கொழுந்துப் பிள்ளையன் ஆகிய செல்வர்கள் முக்கூடற் பள்ளில் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்களின் காலம் கி.பி. 1676 முதல் கி.பி. 1682 வரை ஆகும். எனவே முக்கூடற் பள்ளுவின் காலத்தை 17-ஆம் நூற்றாண்டு என்று கணக்கிடலாம்.

ஆசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயரை அறிய முடியவில்லை. புலவர் பெயரை அறிய முடியாவிட்டாலும் அப்புலவர் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் ஆகிய முத்தமிழையும் நன்கறிந்த கவிஞர் என்பதைப் பாடல்கள் புலப்படுத்தி உள்ளன.

நூலின் தன்மை

பாத்திரங்கள் நாடகத் தன்மையுடன் அறிமுகப்படுத்தப் படுகின்றன. மேலும் உரையாடல் வழியே கதை நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இந்நூல் இயல், இசை, நாடகம் கலந்த முத்தமிழ் நூல் என்று கூறுவது மிகையாகாது. சிறந்த சந்த நயமும்

நாட்டுப்புறவியல் கூறுகளும் வளமான கற்பனைகளும், உவமைகளும் நிறைந்து முக்கூடற் பள்ளு விளங்குகிறது.

நூல் அமைப்பு

பள்ளு நூல்களுக்கே உரிய இலக்கணமாக ஒரு பள்ளனும் அவனது மனைவியர் இரு பள்ளியரும் முக்கியமான பாத்திரங்கள். மூத்தவள் (முக்கூடற்பள்ளிபள்ளி) முக்கூடலைச் சேர்ந்தவள், வைணவத்தைப் பின்பற்றுபவள். சைவத்தைப் பின்பற்றும் இளைய பள்ளி (மருதூர்ப் பள்ளி) திருப்புடைமருதூரைச் சேர்ந்தவள். பள்ளன் அழகக் குடும்பன்.

பள்ளியர் இருவரும் தத்தம் ஊர் வளம் பாடுதல், மழை வேண்டிதல், பெருமழை பெய்தல், மூவாற்றிலும் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தல், விளைச்சல், அறுவடை, பள்ளன் இளைய பள்ளியுடன் மோகங் கொள்ளுதல், மூத்த பள்ளி பண்ணையாரிடம் புகார் கூறல், பண்ணையார் பள்ளனை ஏசல், இரு பள்ளியர்களுக்குமான பூசல், பள்ளியர் இருவரும் தமக்குள் சமாதானமாதல், பள்ளன் உடல் தேறுதல் மற்றும் மங்கல வாழ்த்துடன் முடிகிறது இந்நூல்.

மேடையில் நடிக்க ஏற்ற வகையில் நாடகமாகப் பாடப்பட்டதால் நடிக்கப்பட்டும் வந்தது.

பொருளை வெள்ளம்

உதைத்து வேகங்கொண்டதாக எதிர்த்துச் சென்று, கடலின் வயிற்றைக் கிழித்து ஆரவாரிக்கும் நீரானது. அந்த உதயவரைக்கும் மேற்கிலே அதன் உற்பத்தித் தானமாகிய பொதிய வரைக்கும் இடையே ஒத்துப் போகும் படியாக அவற்றுக்கு இடைபட்டுக் கிடந்த நிலமெங்கணும் பரந்து போய்க்கொண்டிருக்கும்.

வெள்ளத்திலே எதிரேற முடியாமல் பதைப்பதைத்து நெளியும் துதிக்கை, மூக்கன், பண்ணை சாலை எண்ணெய் மீன், பசலி, திருக்கை, கசலி, கெளுத்தி பண்ணாங்கு பழம் பாசி ஆகிய மீன் வகைகளும்.

எதிர்ப்பட்ட மனிதரை வதைக்கும் மகர மீன்கள், குதிக்கும் சள்ளை மீன், மத்தி, உல்லம், பொத்தி, மடந்தை, கடந்தை செம்பொன் நொறுக்கி பஞ்சலைக்கெண்டை, கருங்கண்ணி ஆகிய மீன்களும் ஆகியவற்றை எல்லாம் அடி மணலிலே புதைத்தும் மணல் மேடுகளிலே ஒதுக்கியும், நிறத்தாலும், பெருங்கணைப் பெருக்கத்தாலும் கடல் போன்ற நம் முக்கூடல் அழகரின்பெருங்கருணையானது பெருக்கெடுத்து வருவது போலப் பொருளையாறு பெருகி வருகின்ற புதுமையான காட்சியைப் பாருங்கள் பள்ளியர்களே!

“உதைத்து விசைகொண் டெதிர்த்துக் கடலின்

உதரங் கீறிய திரும் நீர்

.....

புதுமை பாடும் பள்ளீரே” (51)

சித்திரா நதியில் வெள்ளம்

குற்றாலத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட திரிகூடமாகிய பெரிய மலை முகடுகளிலே மேகங்கள் சென்று படிந்து பொழிந்து, மழை நீரானது ஒன்று சேர்ந்து, பொருநை நதியோடு சேர்தலை விரும்பி, முக்கூடற் பதியை வலங் கொண்டு வரும்.

நீர் வற்றுதல் இல்லாத மடுக்களிலே, பரவை, குரவை வாளை, சோளை, தேளி, மயிந்தி, உழுவை, அயிந்தி, கூனி, மணலி ஆறால், ஓராமின், பிடிக்கவே இயலாத அயிரை, கெண்டை, கெளிறு, பெரிய வரால்கள் ஆகியவை பலவும் கிடக்கும். அவை எல்லாம் புதுவெள்ளம் வரவும் எதிரேறிச் சென்று அணையிலே பாயும். அங்கிருந்து கால்வாய்களிலே பாயும் பின்னர், குளத்திலே பாய்ந்து வயல்களில் எல்லாம் பாயும் இத்தகைய வளமுடையது சிற்றாறு.

அது சிற்றாறு என்பதொரு பெயரினைப் பெற்றிருந்தாலும்கூட, ஒப்பற்ற சிறிய உருவத்தையுடைய வாமனரின் பெருமையைப் போல்வதாகும். அந்தச் சித்திராநதி பெருகிவருகின்ற அழகினைப் பாருங்களடி பள்ளியர்களே!

“குற்றாலத் திரிகூட மால்வரை

யற்றே மேகம் பொழிந்தநீர்

.....

சித்திரம் பாடும் பள்ளீரே” (52)

பண்ணை விசாரிப்பான்

ஆறு கரைபுரண்டு பரவிச் சென்றது, அதற்கப்பாலும் பெருகி ஓடிற்று, அதனால் அந்தப் பகுதியிலே உள்ளவர்கள் இந்தப் பகுதிக்கு வரமுடியாமலும், இப்பகுதியிலே உள்ளவர்கள் அக்கரை சேரமுடியாமலும் இருந்தது. நீர் வடிந்து தாம் கரைகடக்கப் பெறுதலை நினைத்து அவர்கள் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். கரை கடந்து ஏறிய வெள்ளம் வற்றியதைக் கண்டபின் அவர்கள் தம் விருப்பப் படி ஆற்றைக் கடக்கலாயினர். எம் பெருமானாகிய முக்கூடலழகரின் சிறந்த விளைவுகளைத் தரும் பண்ணையை விசாரிப்பவனும் ஆற்றைக் கடந்து வந்து சேர்ந்தான்.

“ஆறுபரந் தப்பாலும் அந்நிலத்தார் இந்நிலத்திற்

பேறுடனே மற்றநிலப் பேறும் பெறநினைந்தே” (53)

பண்ணைக்காரன்

அவனுடைய கண்களோ மான் கண்கள். பருத்திப் பொதியைப் போலக் கூறுபாடமைந்தது. அவனுடைய தொந்தி வயிறு கீரை மத்துப் போல விளங்குவது அவனுடைய வழக்கைத் தலை. அவன் பற்களோ சுரை விதைகள் போலக் காணப்பட்டன. அவனுடைய மூக்கில் நீறுபோல வெண்மையான ஊளை வடிந்து கொண்டிருக்கும். தட்டி நெரித்த மாங்கொட்டையைப் போலத் தோன்றும் அவன் வாயிலே ஈ அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தாறுமாறாக அமைந்திருந்த அவன் மீசையிலே ஐந்தாறு மயிர்களே காணப்பட்டன. தூங்கலாகிப் போன சண்ணைக் கடாவைப்போலக் காணப்படும் அவனுடைய நடை. அவன் முகம் மயிர் அடர்த்தியில்லாமல் மொண்ணையாகவே இருக்கும். வேறாகக் கீறிப் பின் ஒட்டவைத்தாற் போன்ற ஏறுகாது உடையவன் அவன். இப்படியாகச் சக்கரப்படை வீரனாரான முக்கூடலழகரின் பண்ணைக்காரன் வந்தான்.

“மாறு கண்ணும் பருத்திப்பைக்

கூறு வயிறும் - கீரை

.....

வீரனார்முகக் கூடற்பண்ணைக் காரனார்வந் தார்” (54)

முத்தபள்ளியை ஏறிட்டுப் பார்ப்பார். என்னவோ சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுவார். அவள் ஏதோ பதில் சொல்லுவாள், அவர் பெருமூச்சு விடுவார். இளையபள்ளி ஏதேதோ பேசுவாள். அவர் எதுவும் பதில் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்.

சாத்தி என்று ஒரு பள்ளி அவளுடைய மகள் காத்தி என்பவள். அவளை, ‘என்பேத்தி’ என்று உரிமையுடையவர் போலக் கூப்பிடுவார். ‘பின்னர்க்’ களத்துமேட்டுப்பக்கமாக வா என்ற, மெள்ளக் குறிப்பாக அவளுக்குச் சைகையும் செய்வார்.

தமக்கு வாய்த்துள்ள தடிக்கம்பை ஊன்றிக்கொண்டு, கழுத்தைச் சாய்த்துச் சாய்த்து நாலாபுறமும் பார்ப்பார். அவருடைய ஊத்தை வாய்க்குப் புகை குடிக்கும் ஆசை வந்து விடும். மெல்லத் தீயைத் தேடிப் போவார்.

தாம் வருவதை எதிர்நோக்கிக் காத்திராத பள்ளனைப் ‘பரமார்த்தி’ என்று சொல்லிச் சீறுவார். சிறுபொழுது குச்சிலே சென்று கண்ணைச் சாய்ப்பார். இவர்தான் முக்கூடல் பண்ணைக்காரனார்.

“மூத்த பள்ளி முகம் பார்த்து

வார்த்தை சொல்வாராம் - பெரு

.....

கண்ணைச் சாய்ப்பாராம் முக்கூடற்

பண்ணக் காரனார்” (55)

மூத்த பள்ளி முறையிடுகிறாள்

எண்ணெய் கலந்த வாசனையுள்ள தயிலத்தைப் பூசியிருக்கின்ற கூந்தலையுடையவள் மூத்தபள்ளி. அவள், பண்ணையாரோடு பள்ளன் மனத்திலேயுள்ள கள்ளத் தனங்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னாள் வெண்ணெயுண்ட வாயினால் கண்ணன் அந்நாள் இசைத்த வேயங்குழலின் மாயம் போன்றதோ இவனுடைய மாயமும்? அழகருக்கு ஆட்பட்ட பெண் நான். என்னை ஏமாற்றிவிட்டு ஊர்ப்பெண்களுடன் திரிகிறானே இவன்? அந்தப் பெண்களின் வாழ்வு என்னவாகும்? யார்தான் அவர்களைக் கைப்பிடித்து மணந்து கொள்வார்கள்? யார் மணப்பார்கள்? நீங்களே சொல்லுங்கள் இப்படி நியாயம் பேசுகிறாள் மூத்தவள்.

“எண்ணெயார் பூந்தயிலம் ஏற்றகுழல் மூத்தபள்ளி

பண்ணையா னோடு ரைத்தாள் பள்ளன்மன்

கள்ளமெல்லாம்” (56)

மெய்தான் ஆண்டே

சின்னத் தனங்கொண்ட இந்தப் பள்ளன் எல்லோரையும் ஏய்த்து ஆடுகின்ற வெறியாட்டத்தைக் கொஞ்சங் கேளுங்கள் ஒன்றுக்கு மூன்று முறையும் சொல்லிவிட்டேன். காவல் காக்க வேண்டிய கால்வாய் அணையை இவன் பார்க்கவே போகவில்லை. காலத்தாற் செய்வதால் வரும் பயன்கள் தாம் பின் என்ன கோலங்கள் செய்தாலும் வந்து விளையுமோ? எதற்கும் ஒரு போக்கு நீக்கு இருக்கவேண்டாமோ? அதுகூட இல்லையே? எதற்கெடுத்தாலும் முக்கிலே கோபம். என் புத்திமதிகளையும் கேட்கமாட்டேன் என்கிறான். அவன் ஒரு சத்துரு நீலனைப்போல ஆகிவிட்டான். நான் உங்களிடம் சொன்னது தெரிந்தாற்கூட, ‘இவள் இப்படி வாக்குவாதம் உண்டாக்கி விட்டாளே?’ என்று என்னை வந்து திட்டினாலும் திட்டுவான். ஆனால் ஆண்டையே! இவையெல்லாம் உண்மையே தான்.

“துஸக்குணிப் பள்ளன் - ஏய்க்கிற ஆட்டத்தைத்

துக்குணிக் கேளும் - முக்காலும் சொன்னேன்’ (57)

தொழுவத்திலே, கட்டின மாட்டைத் தொட்டு அவிழ்த்துவிடக்கூட மாட்டான். ஒரு பொழுதுகூட உழக்கோலைத் தொடக் கைநீட்டமாட்டான். தொட்டியர்களுடைய பொதி மாட்டைப் போல ஊரெல்லாம் திரிவான். நான் வெந்த சோறு போட்டாலும் அதைக் கண்ணால் ஏறிட்டும் பார்க்கமாட்டான். அவன் வட்டிலிலே தன் வாயையும் வைப்பாளே அந்தமருதாராள். அவன் ஏதாவது சொன்னால் சட்டியை எடுத்து ஓங்குவாளே அவள். அவளை, இந்த வீட்டிலே அதிகாரம் பண்ண வைத்துவிட்டான். பட்டடை நெல்லை எல்லாம் பெட்டியில் வாரி வாரிக் கொண்டுபோய்ப் பெய்த தண்ணீராகிய கள்ளுத் தண்ணீருக்கு விலையாகப் போட்டு அழித்து விட்டான். ஆண்டையே!

“கட்டின மாட்டைத் - தொட்டவிழான் ஒருக்

காலுந் தானுழக் - கோலுங்கை தீண்டான்” (58)

இளைய பள்ளி கூறுகிறாள்

தன் மாற்றாள் சொன்னதைக் கேட்டாள் மருதார்ப் பள்ளி. பண்ணையார் பள்ளன் இருவருடைய தொடர்பும் இரண்டுபட யார்தான் பொறுப்பார்கள்? அப்படி நேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதற்கு ஏற்றபடி அவள் சொல்லலானாள். தம் கணவருக்கு ஒரு சிறுமை வராமல் பெருமை வரும்படி செய்யவல்ல பெண்கள், அழகரின் தோள்களிலும் மாப்பிலும் வீற்றிருக்கும் ஜயலட்சுமியையும், திருமகளையும் போன்றவர்கள் அல்லரோ? அவர்களுடைய பெருமையைத் தேவி உணர்வதும் நமக்கெல்லாம் அரிதாகும் அல்லவோ?

“மாற்றவள் தன்சொற்கேளா மருதாரிற் பள்ளியுந்தான்

ஏற்றபடி சொன்னாள் இரண்டுபடல் யார்பொறுப்பார்” (59)

அழகர் அறிவார்

என் குடிலிலே படுத்துக் கிடந்த பள்ளனை முக்கூடற் பள்ளி கூப்பிட்டு எழுப்பி. முந்தாநாள் காலையிலே ‘வேலைக் குப்போ’ என்றாள். அவனும் போனான். ஆற்றில் வெள்ளமும் மேல்வரத்தாய்விட்டது. அவனுக்கு என்ன கடுமையான வேலையோ? இன்னும் அவன் திரும்பி வரக் காணேன். இன்றோடு மூன்றாவது நாளும் ஆயிற்று. இந்த அடிமைக்கு நேற்று இரவெல்லாம் உறக்கமில்லை. இந்த உண்மையை எல்லாம் அழகர் அறிவார். ஆண்டையே!

“குடிலிற் கிடந்த பள்ளனை - முக்கூடற்பள்ளி

கூப்பிட் டெழுப்பி மந்தா நாள்” (60)

நீர் மூன்று வேளையும் சோறு உண்பதற்காக அவனை இப்படியெல்லாம் நடத்திக்கொண்டு விட்டீர். உமது பழைய அடியானும் புறப்பட்டுப் போனான். அப்பால்,

அவனுக்கு ஏதாவது ஒன்று ஆகிவிட்டால்? நாயனாரே! நீர்தான் சேதம் அடைந்தவராவீர் இந்த அடியாளுக்கு என்ன? பெரிய சுலுங்கிலே வீழ்கின்ற தண்ணீர் மறுகால் நிலையாதென்று பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள். இன்னதென்று யான் அறியேன். இனி, அழகர் திருவுள்ளம் செய்வதைக் காணலாமென்று இருக்கிறேன். நான் என்ன செய்வேன் ஆண்டையே!

“முப்பாலுஞ் சோறும் உண்ணவே - நடத்திக் கொண்டீர்

முப்படியா னும் புறப்பட்டான்” (61)

கண் சிவந்தான்

எல்லாத் திசைகளிலுமே பேர்போன சூதுகளை எல்லாம் படித்தவளே! தென் மருதூர்ப் பள்ளியே! அடிகள்ளியே! இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையாமல் பள்ளனை உன் குடிசைக்கு உள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு என்னுடன் பொருத்தமற்ற பொய்வார்த்தைகளை எல்லாம் சொன்னாய், இப்படிச் சொல்லி எழுந்து, கண்கள் சிவக்க, ‘உண்மையைச் சொல்லடி இல்லாவிட்டால் உன்னைக் கசையால் அடிப்பேன்’ என்று சீறினான் பண்ணைக்காரன்.

“திசைபோன சூதுகற்ற

தென்மருதூர்ப் பள்ளிகள்ளி” (62)

ஏனடி! முக்கூடற் பள்ளியைப் போல நீ அவனுக்கு ஒன்றும் சொந்தக்காரி இல்லையேடி! ஏன் இந்த வக்கணை எல்லாம் பேசுகிறாய்? மருதூராளே! பெரிய அக்கிரமப் பள்ளியடி நீ!

குச்சுக்குள்ளே பள்ளனையும் வைத்துக்கொண்டு அதட்டவா செய்கிறாய்! என் வாயைத் தைத்த போடு வேண்டி. மருதூர்க் கச்சற்காய்ப் பள்ளி!

“முக்கூடற் பள்ளியைப் போல்

சொக்காரி நீயல்லவே

வக்கணை ஏன்மருதூர்

அக்கிரமப் பள்ளி” (63)

“குச்சுக்குள்ளே பள்ளனையும்

வைச்சுக்கொண் டதட்டாதேவாய்

தைச்சுப்போடு வேன்மருதூர்க்

கச்சற்காய்ப் பள்ளி” (64)

பள்ளன் வந்தான்

இப்படிப் பண்ணைக்காரன் சொன்ன கடுமையான பேச்சைக் கேட்டதும் வடிவழகக் குடும்பன் குடிசைக் குள்ளேயிருந்து அரைநொடியிலே வெளியே வந்து நின்றான். பண்ணைக்காரன் கள்ளத்தனமாகப் பள்ளனைப் பார்த்தான். ‘பள்ளா! வீணாகத் துள்ளாட்டம் போடா தேடா பண்ணை பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் சொல்லடா முதலில்’ என்றான்.

“கடின உரையைக் கேட்டு

வடிவழகக் குடும்பன்

குடிலி லிருந்தேயரை

நொடியில் வந்தான்” (65)

“பள்ளனைப் பண்ணைக் காரன்

கள்ளமாய்ப் பார்த்துப் பள்ளா” (66)

பள்ளனின் பதில்

பத்து அவதாரங்கள் எடுத்து, அதனால் பத்து வடிவங்களை உடையவராகத் திகழ்பவர் முக்கூடல் அழகர். அவருடைய பண்ணைக்காரன் கேட்டபடி, வித்துவகை, மாட்டுவகை, மேழி ஏர்க்கால் முதலான இன வகைகள் கொத்துவகைகள் எல்லாம் கூட்டி, வரத்தும் செலவும், வைத்திருக்கும் இருப்பும் எல்லாம் குடும்பன் கொஞ்சமும் மாறுபாடில்லாமல் சொன்னான்.

“பத்துவரு வத்தழகர் பண்ணையான் கேட்ட படி

வித்துவகை மாட்டுவகை மெழிஏர்க் கால் முதலாய்க்” (67)

என்னுடன் பழகியவர் நீர், என்னுடைய சாமர்த்தியங்களை நன்றாக அறிவீர். பயிரிடாமல் சோம்பிகிடக்கும் என்றால், ஒரு பன்றி உழுந்த தரையளவு ஒன்று மட்டுமேயல்லாமல், அடுத்து இரண்டாவது தலைகூட எனக்குக் கிடையாதே. அழகருடைய ஏவலினாலேயே இலங்கையை அழித்து மீளும் குரங்கான அநுமான் உள்ள மட்டும், கிழமைதோறும் கதிர் முளைத்தாலும், அதற்காகப் பாடு படாமல் சோம்பிக் கிடக்க முடியுமோ? பண்ணை ஆண்டையே!

“பழகி வீர் அறி வீரென் சமர்த்துப்

பயிரி டாக்கள்ளப் பள்ளல்ல வேநான்” (68)

ஒரு பன்றிகூடத் தன் கோட்டால் உழுமளவு மிகவும் சிறிய நிலப்பரப்பு, ஒப்பற்ற பன்றி உருவெடுத்த திருமால் உலகையே தூக்கி வந்த அவதார வைபவத்தால் உலகையே குறித்ததாகவும் கொள்ளலாம். அநுமார், சிரஞ்சீவித் தன்மையுடையவர். அவர் உள்ள மட்டும் என்றது. எக்காலத்தும் என்பதாம். கிழமைதோறும் கதிர் முளைத்து நெல்வளம் பெருகிப் போனாலுங்கூட, எப்படி வேலையினைச் செய்யாது சோம்பிக் கிடக்க முடியும்? என்கிறான் பள்ளன்.

வித்து வகை

நானும் பல பல வெள்ளாண்மை இட்டேன் என்ன பயன்? மணல் வாரியை முன் காலத்திலே நம் பெருமானின் கட்டளைக்குச் செலவு செய்து விட்டார்கள். அது செலவாகிப் போனதும் சிறிதளவேயிருந்த பூம்பாளை நெல்லையும் செண்டலங்காரருடைய தொண்டர் கூட்டத்திற்குப் பொங்கிப் போட்டு விட்டார்கள் கலகஞ் செய்யும் வேல் போன்ற கூர்மையான முனைகளையுடைய திருமங்கையாழ்வான் என்ற நெல்லைத் திருமகள் விழாவிற் குச் செலவிட்டனர். அதனையும் மிச்சம் காணவில்லை. மச்ச முறித்தான் என்ற நெல்லைக் காட்டிச் சொல்லவெண்ணாத அழகுடைய தேவதாசிகளுக்கு அவர் முன் அதுவும் தீர்ந்தமையால், சொறி குரும்பை நெல்லை விற்றவர் பலர் ஆண்டையே!

“பலவெள் ளாண்மையிட் டேன்மணல் வாரியைப்

பண்டு நம்பெரு மாள்கட் டழித்தார்” (69)

‘கரையோரங்களிலே மணற்பாங்கினையுடைய கடலினை முன் காலத்திலே நம் பெருமாள் ஆற்றில் அழித்துப் போட்டனர். செலவாய்ப் போனது போகச் சிறிதளவு பூம்பாளைகளை நம் செண்டலங்காரரின் தென்னந் தோப்புக்களிலே தான் காணலாம். கலக்கம் விளைவிக்கும் வேலினைக் கைக்கொண்டவரான திருமங்கையாழ்வானையான் கண்ணாற்கண்டதே இல்லை. அந்தத்தேவதாசிகள் ஆடவரின் வலிமையை அழித்து யானையின் மத்தகங்கள் போன்ற தம் மார்கத்துக் கொங்கைக் குரும்பைகளைக் காட்டி தம் உடலை விற்பவராவர். அதேபோல நெல்லைப் பலர் அவர்களுக்கு அளித்தனர். அதனால் அவையும் இல்லை எனப் பொருள்பட்டும் விளங்கும் தோப்பு தென்னந்தோப்பு அடியவர் தொகுப்பு மச்ச மைந்து வலிமை சொறிகுரும்பை தேமல்களையுடைய கொங்கை வருடி மகிழ்தற்கு உரிய குரும்பை போன்ற கொங்கை ஒருவகை நெல்.

எல்லா இடங்களிலும் போற்றிப் பேசப்படும் பெருவெள்ளை நெல்லாம். முன்னம் இராமருடைய சேனைத் திருவிழாவிற் கு உணவாகப் போய்விட்டது. புகழ்தங்கும் தென் திருப்பேரையிலேயிருந்து கொணர்ந்து நட்டுக் காத்த குலை வாழை காய்த்தது என்றாலும், சற்றுமே நெல்லரிசி காணாமல் எல்லாம் சாவிபட்டுப்போய் விட்டது.

உயர்ந்து கிடந்த போரில் கிடந்த மறுவில்லி, நீலம், வில்லூன்றி முதலியவை எல்லாம் சற்றும் வெளியே தலை காட்டாமல் மறைந்து போய்விட்டன. அங்குமிங்கும் இப்போது விதைத்துக் கொண்டிருப்பதெல்லாம் பாரக் கடுக்கன் தான் ஆண்டையே!

“எங்கும் போற்றும் பெருவெள்ளை முன்னம்

இராமர் சேனைக்குண் டாம்படி யாச்சு’ (70)

இந்தப் பாடலும் முன் பாடலைப் போலவே முற்றும் இரு பொருள்பட அமைத்ததுதான். எங்கும் போற்றும் பெருவெள்ளமாகிய சேனைத் தொகுதிகள் முன்னர் இராமருக்கும் உண்டாகும்படியாச்சு பெரிய குலைவாழை காய்க்கவே செய்தது. ஆனால் அதில் அரிசி கிடைக்குமோ? சினந்தெழுந்த போரிலே எவ்விதமான மறுவில்லாதவனும் நீல நிறமுள்ள தோள்களிலே வில்லினை ஊன்றி வருபவனுமாகிய திருமால் என்றும் புறங்கொடுத்தான் என்பது கேட்டதுண்டோ? நான் அங்குமிங்கும் விதைத்துக் கொண்டிருப்பதெல்லாம் என் பெரியகடுக்கனை விற்றுத் தான் ஆண்டையே என்றும் பொருள்கூட்டி உரைக்கவும். மறு - குற்றம் பேரை - தென் திருப்பேரை என்னும் தலம். போர் - என்பது கதிரகளைக் களத்திலே குவித்து வைத்திக்கும் நெற்போரைச்சுறிக்கும்.

இவைகள் அல்லாமலும், இணையற்ற இன்னும் பலப் பலவகை வகைகளுக்கும் எல்லாம் செலவு எழுதிவிட்டு மிஞ்சியிருந்தது இராசவாணன் என்னும் நெல் ஒன்றுதான். அதனை இரண்டாகப் பங்கிட்டேன். ஒரு பங்கினைக் காலை அம்பலவாண நயினார் பேரில் கூட்டித் தனியாக வைத்தேன். பின் மீதமிருந்த பாதி நெல்லையும் கூட்டித் தேடினால் மகாராசர்கள் அதனையும் தமக்கு உரியதாகச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். இனி மிச்சமாகக் கூடியனால் கூடிவரக்கூடிய வல்வித்துக்களை எல்லாம். குருகை மாறன் என்பவனிடத்திலே கேளுங்கள் ஆண்டையே!

“ஈடி லாவகை கின்னம் எழுதி

இராச வாணனை இரண்டுபங் கிட்டு” (71)

இராசவாணன் ஒருவகை நெல் காலை அம்பலவாணன்- வடமலையப்ப பிள்ளையனின் வழியிலே வந்த ஒரு தென்சீமைக் காரியக்காரன் வல்வித்து - நெடுநேரம் சென்று பயன்தரும் நெல்வகையின் வித்து. குருகை மாறன் நம்மாழ்வாரும் ஆம், வல்வித்து - அப்போது வன்மையான பிறவி வித்து அதனைக் குருகை மாறனிடம் கேளும் என்றது. அதனை அவர் போக்கடித்த பெருமையுடையவர் என்பதனால்.

கூடினால் கூடும் வல்வித்தை எல்லாம் குருகை மாறனைக் கேளுங்காண் என்பதும் ஒரு பாடம். கூடினால் கூடி இன்புறுகின்ற சிறந்த காதல் வித்தைகளை எல்லாம் கிளிப் பரியினையுடைய காமதேவனைப் போய்க் கேளும் என்பது பொருள். இது மூத்த பள்ளி தன்பாற் சாட்டிய குற்றச் சாட்டுக்கு அவன் காம தேவனின்

செயலைக் காரணங்காட்டித் தான் மருதூரார் மேற் கொண்ட காதலைக் குறித்ததாகவும் பொருள் தந்து நிற்கும்.

மாடுகள்? மாடுகள்

நடந்த அதிசயங்களை எல்லாம் நான் சொல்லக் கேட்பீரானால், முக்கூடலழகரின் பண்ணைக்கு உழவு மாடு எங்கே இருக்கிறது? ஆயிரமல்லியன் விதிவசத்தால் மேற்றிசை நோக்கிப் போனது எங்கு போயிற்றோ? அதனை இன்னமும் திரும்பி வரக்காணேன். என்ன சதியாலோ செப்பறை போய்ப் புகுந்த மாட்டை, அது நம்முடைய மாடுதானா? என்பதற்குச் சடை அடையாளம் ஒத்திருக்கிறதா என்று இனித்தான் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். எதிரில்லாத மயிலையை ஒரு செட்டி பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். அது வெறும் பெட்டை என்று வேறு பலரும் சொல்லுகிறார்கள். ஆண்டையே! நான் என்ன செய்வேன்?

“அதிசயந் தன்னைக் கேட்கில் முக்கூடல்

அழகர் பண்ணைக்கு உழவுமா டெங்கே?” (72)

ஒற்றைக் கொம்பன் இருந்ததே! அதனைத் தாண்டவராயன் என்பவன் நம் உள்ளூர்க் கோவிலுக்கு உள்ளேயே அடைத்து வைத்துவிட்டான். மற்றைக் காளைகள் எல்லாம் நம் நயினார் வடமலையப்பர் இருக்கிறாரே அவர் பேரிட்டு எல்லாம் கோயிற் காளைகளாகத் திரியும். வயற்காட்டையே காத்துக் கிடக்கும் செம்பருந்து நிறமுடைய ஒரு காளை. அது சமையைத் தாங்கவும் சக்தியற்றது. புற்றைக் காத்துக் கிடக்கும் பாம்பு அதைக் கடித்துவிட அது அந்த நஞ்சைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வானத்தை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருக்கும். ஆண்டையே!

“ஒற்றைக் கொம்பனைத் தாண்டவ ராயன்

உள்ளூர்க் கோவிலுக் குள்ளே யடைந்தான்” (73)

திருமுக்கூடல் நகருக்கு உரியவரான அழகர்க்கு இளையவளாகத் தோன்றிய பெண்ணான நீலியைத் தமக்கு மனைவியாகக் கொண்ட மருதப்பர், நானூறு கொழுக்களையும் மாணிக்கவாசகனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார். காரைக் காட்டாராகிய வேளாளர்கள் விருதுக்காக வழக்கிட்டு, மிச்சமிருந்த கொழுக்களையும் மேழியோடு சேர்த்து வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். காமன் இருக்கிறானே. அவன் வந்துகேட்ட ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உதவுதல் கருதி, இருந்த எல்லாக் கலப்பைகளையுமே கொடுத்துவிட்டான். ஆண்டையே நான் என்ன செய்வேன்?

“திருமுக் கூடல் அழகர்க்கு இளைய

தெரிவை நீலியைத் தேவியாய்க் கொண்ட” (74)

நுகங்கள்! வடங்கள்

எவ்வகைக் குற்றமும் அற்றவரான ஆறை அழகப்ப முதலியார் என்னும் நயினார்த்தை, அழகரின் மண்டபத் திருப்பணி செய்யும் போது தூண்களைச் சாரம்கட்டி ஏற்றுவதற்கு, அழகான நீண்ட வடக்கயிறுகள் ஒரு கோடிக்கு மேல் கொடுத்துவிட்டேன். கார்ப்பயிர் இடும் வரைக்கும் என்னிடம் எஞ்சியிருப்பதெல்லாம் ஒரே ஒரு வடந்தான் என்ன சொல்லுவேன் என் நிலைமையை? எண்ணிக்கைக்கு நாலு நுகத்தடி என்னிடம் இருந்தது. ஆனால், உழுவதற்கு ஒரு நுகத்தைக்கூடப் பகலெல்லாம் தேடியும் என்னால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. இராத்திரி தேடினால் பூரான் வேறு என்னைக் கடிக்கப் பார்த்தது என்ன செய்வேன் ஆண்டையே?

“அனக னாறை வருநயி னாத்தை

அழகர் மண்டபத் தூண்சாரம் ஏற்றக்” (75)

இடையனைக் கூட்டி வாடா!

இப்படி என்னிடம் உழுவதற்கு எதுவுமே இல்லை. நான் ஏது செய்வேன்? என்று சொன்ன பள்ளனின் ஏமாற்றுப் பேச்சுக்களைக் கேட்டான் பேய்த்தனமுடைய அந்தப் பண்ணைக்காரன். இன்னும் அவன் சொல்லவிருக்கும் மற்றைப்பகுதிப் பொய்களைக் கேட்பதும் அவற்றையெல்லாம் சோதனை செய்து உண்மை காண்பதும் பின்னர் பார்த்துத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்’ என்று கருதினான். “ஆதிவயல், நாள்வயல், வீதிவயல் ஆகிய கண்ணாறெல்லாம் ஆட்டுக்கிடை வைத்து, அதன்பின் இன்னும் மேடு திருத்தவும் வேண்டும். முதலில் நீ போய்க் குற்றமற்றவனான அந்தச் சாதி இடையனைக் கூட்டிக்கொண்டுவா பள்ளா? என்று அந்தப் பள்ளனை ஏவினான்.

“ஏது செய்வேனென் றொதிய பள்ளன்றன்

ஏய்ப்புக் கேட்டந்தப் பேய்ப்பண்ணைக் காரன்” (76)

தேடி நடந்தானே!

கருமையான மேகத்தைப் போலும் தம் திருமேனி விளங்கும் அழகராகிய முக்கூடல் பண்ணை வயல்களில் எல்லாம் பண்ணைக்காரன் சொன்ன அந்தப் படியே தப்பாமல் ஆட்டுக்கிடை வைக்கவேண்டுமென்று ஒப்பில்லாத பள்ளனும் உள்ளத்திலே மகிழ்ச்சியுடையவனாகப் பண்ணைக்கார நயினார் சொன்னபடியே, ஆயர்களின் வீடுகளை நோக்கி நடந்தான்.

“மைப்புயலே போலும் வடிவழகர் பண்ணைவயல்

அப்படியே தப்பாமல் ஆடுவைக்க வேணுமென்றே” (77)

பள்ளன் விடைபெறுதல்

முக்கூடல் நகரிலே விளங்கும் சிறப்பான பண்ணை நிலங்களில் எல்லாம் உரம் ஏற்றுவதற்குத் தவறாமல் நான் ஆடு கொண்டு வருவேன் பாடும் ஆண்டையே!

உம்மைத் தொழுது விடைபெற்றுக் கொண்டு போய் நீர் சொன்னபடி ஆடுகளையும் திரட்டிக்கொண்டு, பொழுது மலை வாயிற் புகும் முன்பாவே வந்து அதன்பின் வயலுக்குக் கிடைக்காக்கவும் புறப்படுவேன் ஆண்டையே!

குட்டிகளையும் ஒட்டிக்கொண்டு, அவற்றை அடைத்து வைப்பதற்கான சிறுசிறுகுடில்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆட்டுப் பட்டிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு இன்று பகல் வேளைக்குள்ளேயே வந்துவிடுவேன் ஆண்டையே!

“வீறான முக்கூடல் விளங்குபண்ணை உரமேற்ற

மாறாமல் ஆடுகொண்டு வருவேன்காண் ஆண்டே” (78)

“தொழுதுவிடை கொண்டு நீர் சொன்னபடி ஆடுகொண்டு

பொழுதுபுகு முந்திவந்து புறப்படுவென் ஆண்டே” (79)

“குட்டிகளும் கொண்டு சிறு குடில்களையும் கொண்டாட்டுப்

பட்டிகளும் கொண்டின்று பகல்வருவேன் ஆண்டே” (80)

அறுவடை நெல் பங்கீடு

அடியார்க்குச் சோறிடும் தினச்சத்திரம் பெரியநம்பி அய்யங்காருடைய திருமாளிகைச் செலவு, ஏழு திருப்பதிகள், காலை வடமலையப்பப் பிள்ளையன் மடம் முதலியவற்றிற்கு நெல் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் ஆடித் திருநாளுக்கு 1000 கோட்டைகள், பங்குனித் திருநாளுக்கு 1000 கோட்டைகள் மண்டகப்படி (திருவிழாக்காலங்களில் செய்யும் செலவு), சாத்து (கடவுளுக்கு மாலை முதலியன அணிவித்தல்) வகைகளுக்கு 1000 கோட்டைகள், நா வாணர்களுக்கும் மறையவர்களுக்கும் (அந்தணர்) 4000 கோட்டைகள், தினப்பூசைக்கு 8000 கோட்டைகள் (முக.பள். 141-149). இவ்வாறாக வயல் வேளாண்மை முடிந்து நெல் பங்கிட்ட முறை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடுகள்

அழகரை வழிபட்டதோடு பள்ளர்கள் பூலா உடையார், கரையடிச் சாத்தான், புலியூர் உடையார், செல்லி ஆகிய தெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். பூலா உடையாருக்குப் பொங்கல் இட்டுத் தேங்காயும் கரும்பும் நிறைய படைத்தனர்.

குழுக்கா உடையார் அய்யனுக்குக் குங்குமத்தையும் சந்தனத்தையும் கலந்து சாத்திப் போற்றினர். கரையடிச் சாத்தானுக்குக் காப்புக் கட்டி ஏழு செங்கிடாய்களை வெட்டிப் பலியிட்டனர். புலியூர் உடையார் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு சேவலைச் சாத்திர முறைப்படி பலியிட்டனர். சாராயத்தையும், பனையில் இருந்து இறக்கும் கள்ளையும் வடக்குவாசல் செல்லி உண்ணுமாறு வைத்தனர். பள்ளர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடினர். பண் பாடிப் போற்றினர். கூத்தாடித் தொழுதனர். அழகரின் திருநாமங்களை ஏத்தினர்.

விதை வகைகள்

முக்கூடற்பள்ளு உழவுத் தொழிலை மையமாக வைத்துப் பாடப்பட்டது. உழவுத் தொழிலுக்கு அடிப்படையான வித்து (விதை), மாடு, ஏர் ஆகியன பற்றிய விரிவான விளக்கங்களும் அவற்றின் வகைகளும் இங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. இவை பழங்கால வேளாண்மைக் கலைச் சொல்லாக விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. சீரகச் சம்பா, நெடுமூக்கன், மூங்கிற் சம்பா, கருங்குறுவை, புனுகுச் சம்பா, பூம்பாளை முதலிய இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நெல்விதை வகைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (முக.பள்.109).

மாட்டு வகைகள்

மாட்டுவகைகளுக்கும் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. குடைக் கொம்பன், குத்துக் குளம்பன், கூடு கொம்பன், மயிலை, மட்டைக் கொம்பன், கருப்பன், மஞ்சள்வாலன், வெள்ளைக்காளை முதலிய இருபதுக்கும் மேலான பல்வகை மாடுகளின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன (முக.பள். 110).

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்று. தமிழ்நாட்டின் தென்கோடியில் தென்காசிக்கு அருகில் அமைந்திருக்கும் குற்றாலம் எனும் ஊரின் சிறப்பைப் புகழ்ந்து அங்குள்ள ஈசரான குற்றாலநாதரைப் போற்றி, தெய்வக் காதல் பற்றிய கற்பனையை அமைத்துப் பாடப்பெற்ற நூல் ஆகும்.

நூலாசிரியர்

குறவஞ்சி நாடகம் என்று போற்றப்படும் இந்நூல் வடகரை அரசனான சின்னஞ்சாத்தேவரின் அவைப்புலவராக விளங்கிய திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டம் தென்காசிக்கு அருகில் உள்ள மேலகரம் என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர் (இவர் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தலைவராக விளங்கிய சுப்பிரமணிய தேசிகரின் சகோதரர் ஆவார்). திருக்குற்றாலநாதாரின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்ட இந்நூல் அன்றைய மதுரை

மன்னான முத்துவிஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரின் பாராட்டையும் பரிசையும் பெற்றது.

கதை அமைப்பு

குறவஞ்சி நாடகத்திற்கென வரையறை செய்யப்பட்ட கதை அமைப்போடே இந்நூலும் விளங்குகிறது. குற்றாலநாதரின் திருவுலா எழுச்சியைக் குறித்து முன்னரே கட்டியங்காரன் கூறுகிறான். திருவுலா தொடங்குகிறது மூவர் தமிழும் நான்மறைகள் முழங்க குற்றலாநாதர் வீதியில் உலா வருகிறார். குற்றாலநாதாரின் திருவுலாவைக் காண பெண்கள் எழுந்து வருகின்றனர். அப்பொழுது பந்து ஆடிக்கொண்டிருந்த வசந்தவல்லி (கதைத்தலைவி) என்பவளும் திருவுலாக்காண வருகிறாள். தோழியின் வாயிலாக இறைவனைப் பற்றி அறிந்த வசந்தவல்லி இறைவன் மீது காதல்கொண்டு தோழியைத் தூதனுப்புகிறாள். இந்நிலையில் குறிசொல்லும் குறத்தி தெருவழியே வருகிறாள். தோழி அவளைக் குறிசொல்ல அழைத்தவுடன் குறப்பெண் தன்நாட்டு மலைவளமும் தொழில்வளமும் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறுகிறாள். பின் வசந்தவல்லி கையைப் பார்த்து அவள் குற்றாலநாதர் மீது காதல் கொண்டுள்ள செய்தியையும், (தலைவனின்) குற்றாலநாதரின் புகழ்பற்றியும் எடுத்துச்சொல்லி வசந்தவல்லியின் எண்ணம் நிறைவேறும் என்று குறி சொல்லி பரிசு பெறுகிறாள் குறத்தி சிங்கி. அவள் கணவன் சிங்கன் அவளைக் காணத் தேடிவருகிறான். குறத்தியைக் கண்ட சிங்கனிடம் குறத்தி நடந்ததைச் சொல்ல இருவரும் குற்றாலநாதரைப் பாடி இன்பம் அடைகின்றனர். இவ்வாறு கதை முடிகிறது.

நூலின் சிறப்புகள்

குறவஞ்சி நூல்களுள் பாராட்டுக்குரியதாக விளங்கி வருவதும், இன்றும் நாட்டிய நாடகமாக மேடைகளில் நடிக்கப்பட்டு வருவதும், இக்குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆகும். திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் குற்றாலத்தின் மீது தலபுராணம், மாலை, சிலேடை, பிள்ளைத்தமிழ், யமகஅந்தாதி முதலிய நூல்களை இயற்றியிருந்தாலும் இன்று பலரும் விரும்பிப் படிப்பது அவருடைய குறவஞ்சி ஒன்றே. குற்றாலக்குறவஞ்சியானது இறைவன்மீது பாடப் பெற்றதால் திருக்குற்றலாக்குறவஞ்சி எனும் பெயர் பெற்றது. நாடகச்சுவை நிரம்பிய இந்நூல் சந்த (ஓசை) நயத்தோடு கூடிய பாடல்களையும் கற்பனை நயம் கொண்ட பாடல்களையும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளது. சான்றாக வசந்தவல்லி பந்தாடும் பாங்கைப்பற்றி எடுத்துரைக்கும்,

(சிங்கன் பறவைகள் வரவு கூறுதல் - 5 பாடல்கள்)

பட்சி பார்த்தல்

திரிபுரங்களாகிய மூவகையான கோட்டைகளும் அழிந்து போகும்படியாகத் தம் கரிப்பினாலேயே வீர விளையாடலைச் செய்த ஆற்றலை உடையவர் திருக்குற்றாலர்.

அவருடைய அழகிய விளைநிலங்களினூடே, பாவனையாக, நூவன பறவைகளைப் போல அவ்வவற்றின் குரலெடுத்துக் கூவினான். அப்போது, சிங்கன் அவ்விடத்திலேயே இருந்த ஒரு மரத்தின் மேலே ஏறி நன்று, அக்குரல்களைக் கேட்டு வந்து கொண்டிருக்கும் பறவை இனங்களை எல்லாம் பார்க்கலானான்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

“மூவகை மதிலும் சாய மூரலால் வீரம் செய்த

சேவகர் திருக்குற் லார் திருவிளை யாட்டம் தன்னிற்

பாவகம் ஆக நூவன பறவைபோற் பறவை கூவ

மாவின்மே லேறிக் சிங்கன் வரும்பட்சி பார்க்கின் றானே”

பறவைகள் வருகின்றன அப்பனே! பறவைகள் வருகின்றன அப்பனே! பறவைகள் வருகின்றன அப்பனே! திரிகூட நாதரின் வாட்டமில்லாத பண்ணைகள், பாட்டப் பற்றுகள் எல்லாம் குருவிகளும் நாரைகளும் அன்னங்களும் தாராக்களும் கூழைக் கடாக்களும் செங்கால் நாரைகளும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன அப்பனே!

தம் திருச்சடையின்மீது புணற் கன்னியாகிய கங்கையை வைத்திருக்கும் திரிகூடநாதர் முன் காலத்திலே மலைமகளாகிய பார்வதியைத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட காலத்திலே இமவானாகிய மன்னர் ஒருவன் அவருக்கு வேண்டிய வரிசைகளை எல்லாம் செய்தான். கங்கையை ஏற்றபோது யாரும் அப்படி வரிசை இடவில்லை. அதனால் அவளுக்கு நானே வரிசை செய்வேன் என்று அவளுடைய அன்னையான அன்புமிகுந்த ஆகாய கங்கையானவள் பள்ளியை நோக்கிப் புறப்பட்டு வருவது போன்ற அழகுடன் பொன்னிறமான வானத்தின் எம்மருங்கும் தம்முடைய நிறமாகவே தோன்றும்படி செய்து கொண்டு உலகத்தை வட்டமிட்டவாறே பறவையினங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்ற அப்பனே!

காடைகள் வருகின்றன. கம்புள்கள் வருகின்றன. காக்கைகள் வருகின்றன. கொண்டைக் குலாத்திகள் வருகின்றன. மாடப்புறக்களும் மயில்களும் வருகின்றன. மற்றொரு சாரியாக கொக்குக் கூட்டங்கள் எல்லாம். மதுரையைத் தம் கைவசமாக்கிக் கொண்டு சைவத்தை அப்புறப்படுத்திய சமணர்களின் கூட்டத்தை நீண்ட கழுமரங்களிலே ஏற்றுவதற்காக, ஆற்றிலே ஏட்டினை இட்டு அதனை எதிரேறிப் போகச் செய்த சம்பந்தமுர்த்திக்கு அந்நாளிலே முத்துப்பந்தல் வந்தாற்போல வந்து கொண்டிருக்கின்றன அப்பனே!

வெள்ளைப் புறாக்களும், சகோரப் பட்சிகளும், ஆந்தைகளும், மீன்கொத்திப் பறவைகளும், மரங்கொத்திப் பறவைகளும், கிளிகளும், பஞ்சவர்ணக் கிளிகளின் கூட்டமும், மயில்களும், நாகணவாய்ப் புட்களும், உள்ளானும், சிட்டும், வலியானும், அன்றிலும் ஆகியவை எல்லாம் தம்முள் ஆரவாரத்துடன் கூடிப் பல்வேறு

பேதங்களாகத் துள்ளியோடுகின்ற சூலமும் கபாலமும் ஏந்தியவரான திரிகூடநாதரின் மனைவியரான பிராட்டியார் அணிந்து கொண்டிருக்கும் வண்ணப் பட்டாடை போல, அணியணியாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன அப்பனே!

சாயுது ஐயே!

ஈராயிரங் கரங்களையுடையவனான பானுகம்பன் என்பவன் ஏந்திய சங்குகளும் நான்மறைகளும் சிறப்புடனே இசை முழங்கிக் கொண்டிருக்கத் திருநடனம் செய்பவரான திருக்குற்றாலநாதரின் மலைச்சாரலிலே ஓராயிரம் திருமுகங்கொண்டு பாய்ந்து ஓடிச் சிறப்புப் பெற்ற கங்காநதியினைப் போலப் பார்க்கின்ற பலப்பல திசைகளெங்கும் பறவைகள் நிரைநிரையாக வந்து இறங்குகின்றன அப்பனே!

பறவைக் சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன! அப்பனே! பறவைகள் சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன! சந்தனச் சோலைக்கும் செண்பகச் சோலைக்கும், கோவில் கொண்டிருக்கும் குழல்வாய் மொழியம்மையின் பேரிக்குமாகக் குற்றால நாதரின் சிற்றாற்று வெள்ளத்தைப் போலப் பறவைகள் சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன அப்பனே!

மேகங்கள் வந்து படியும் செங்குளம், மேலப்பாட்டப் பற்று காடுவெட்டிப்பற்று, நெடிய சுண்டைப்பற்று, சிறப்புப் பொருந்திய பேட்டைக்குளத்துக்கு உரிமையுடைய காங்கேயன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்பவனுக்குரிய மேட்டுப்பற்று முனிக்குருக்கள் பற்று, ஏரிவாய்ப் பற்று, சீவலப் பேரிப் பற்று, வடகால்பற்று, இராசகுலராமன் பற்று, கண்டு கொண்டான்பற்று, மேலை மாரிப்பற்று, சீமைமாரிப்பற்று, சன்ன நேரிப்பற்று, சாத்தனேரிப்பற்று ஆகிய பலவகை வயற்புறங்களிலும் சுற்றிவிட்டுப் பறவைகள் வந்த சாய்கின்றன அப்பனே!

பாரைக்குளம், தென்குளம், மேல்குளம், பாண்டியன்குளம் சாட்டப் பெருங்குளம், செங்குறிஞ்சிக்குளம், ஊருணிப்பற்று, திருப்பணி நீளம், உயர்ந்த புளியங்குளம், துவரைக்குளம், மாரனேரிக்குளம், மத்தனம் பாறைக்குளம், வழிமறித்தான் பாறைக்குளம், ஆலடிப் பற்று, தலையிலே ஆதம்திமாலையினை அணிந்த குற்றாலநாதரின் தோட்டமாகிய நெடிய செய், அபிஷேகப்பேரி, கணக்கன்பற்று ஆகிய பலவற்றிலும் சுற்றிப் பறவைகள் பலவும் வந்து இறங்குகின்றன.

ஐயரான குற்றாலத்து நம்பியாரின் திருத்து, அதற்கு அப்பாலே விளங்கும் நாதன் குற்றாலப் பேரிச் செய், அழகிய புலியூர், இலஞ்சி, மேலகம், செங்கோட்டை, சீவலநல்லூர், சிற்றம்பலம், தூய குன்றக்குடி, வாழ வல்லான்குடி, சுரண்டையூர் முதலாக உட்கிடை என்னும் பகுதியையும் சுற்றியவாறு, கொய்யப்பட்டுத் தொடுத்த மலர்மாலையினை அணிந்த இலஞ்சிக் குமரப்பெருமான் திருவிளையாடல் செய்யும் விளைநிலப் பகுதிகளினும் பறவைகள் வந்து இறங்குகின்றனவே. ஐயனே!

சிங்கியின் அழகு

கொட்டுகள் முழங்க அழகுடன் திருநடனம் செய்கின்ற பெருமான் குற்றாலநாதர் அவருடைய திரிகூடமலைச் சாரலிலே, நீட்சியும் அழகும் பெற்று விளங்கும் வாள் போன்ற விழிகளும், நெற்றியின்மேல் விளங்கும் அழகான கஸ்தூரிப் பொட்டும், காதழகும், பொன்னணிகளும் உடையவளாக, என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற என் சிங்கியான கட்டழகியினுடைய அழகினை எண்ணினால். அது என் கண்ணளவுக்கும் கொள்ளாத பேரழகாயிற்றே!

கொச்சகக் கலிப்பா

“கொட்டழகு கூத்துடையார் குற்றால நாதர்வெற்பில்

நெட்டழகு வான்விழியும் நெற்றியின்மேல் கத்தூரிப்

பொட்டழகும் காதழகும் பொன்னழகு ஆய்நடந்த

கட்டழகி தன்னழகென் கண்ணளவு கொள்ளாதே”

பறவைகள் மேய்தலைச் சொல்லுதல்

பறவைகள் மேய்கின்றன ஐயே! பறவைகள் மேய்கின்றன ஐயே! திருக்குற்றாலநாதரின் பரந்த குலசேகரப் பேரிக் குளமும், ஆயிரப் பேரிக் குளமும், தென்காசிக் குளமும் எல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி, அயிரையும், தேளியும், ஆரால் மீனும் கொத்திப் கொத்திப் பறவைகள் மேய்கின்றன ஐயே!

திருக்குற்றாலநாதரின் ஆலயத்தைச் சூழவும் திருமதில் மற்றும் திருப்பணிகளையும் கட்டி முடித்தவன், அன்னசத்திரம் கட்டியவன், அ.:தெல்லாமல் தென்காசிப்பாலமும் கட்டியவன், கோவிற்படித்தரங்களை அமைத்து அவற்றைச் சேமித்து வைப்பதற்கான சேரையும் கட்டியவன். பக்த ஜனங்கள் அனைவரையும் காப்பதற்கென்றே கொடிகட்டித் திருமாலும் பிரமனும் போற்றிய குற்றாலநாதருக்கு வழி வழியாகத் தானும் தன் குடும்பமும் தொண்டு செய்திடக் கச்சைகட்டிக் கொண்டவனாகிய உத்தமன் கிளுவை நகரிலேயிருந்து மக்களைப் பரிபாலித்து வருகின்ற சின்னணஞ்சாத்தேவன் என்னும் கோமான். அவன் சிறு காலமாகிய தினம் ஆறுவேளைப் பூசைக்காக விட்டிருக்கின்ற திருத்தப் புறங்களிலெல்லாம் பறவைகள் வந்திறங்கி மேய்கின்றனவே, ஐயனே!

அந்தச் சின்னணஞ்சாத தேவனுடைய படைத்தலைவனாக விளங்கியவன் வயித்தயப்பன் என்பவன். அவன் பெற்ற சைவக் கொழுந்தும் தர்மத்துக்கு ஓர் ஆலயமும் போன்றவன், சேனைச் சவரிப் பெருமாள் பிள்ளையின் பின்னாக வந்து பிறந்தவன், மகனாகிய மருதூர் பயித்தியப்பனுடன் பெருமையுடையவனாகிய குற்றாலநாதனையும் பெற்றெடுத்தவன். வள்ளல் எனப் பலரும் போற்றும்

பிச்சைப்பிள்ளை என்பவன். அவனுடைய வயல்களிலெல்லாம். கானக்குளத்துக்கு உள்வாயிலே இருக்கும் கீழைப் புதுக்குளம் கற்பூரக்காற் பற்று, தட்டான்குளச் சுற்று என்னுமிடங்களிலெல்லாம் பறவைகள் வந்து இறங்கி மேய்கின்றனவே. ஐயனே!

கிளுவை மன்னனாகவிருந்த சின்னணஞ் சேந்தரனுடைய வடகரை நாட்டுக்கு மந்திரியாகவும், செந்நெல்மலிந்த மருதூர் நகருக்கே ஒரு நாயகமாகவும், தென்காசி என்னும் ஊருக்கே ஒரு நாயகம் போலவும், தன்னை மென் மேலும் உயர்த்துகின்ற ஸ்தானிகனாகவும் விளங்கி, நன்னகராகிய குற்றால நகரின்மீது அந்தாதி சொன்னவனும் பகைவரும் பணிந்து போற்றுபவனுமாகிய பிச்சைப் பிள்ளையின் வயல்களிலெல்லாம் பறவைகள் வந்திறங்கி மேய்கின்றனவே.

நல்ல நகரங்களையும் ஊர்களையும் உண்டாக்கியும் சாலை அமைத்தும், பாடங் கட்டியும், சோமாஸ்கந்தர் கோவிற் கொலு மண்டபத்தைக் கட்டியும் மிக்க பரமானந்தாமாக விளங்கும் தென்னை மரத்தோப்புகளை உண்டாக்கியும், தெப்பக்குளம் கட்டியும் தேர்மண்டபம் கட்டியும், அனைவரும் புகழும் திரிகூடத்து அம்பலமான சித்திரசபையைக் கட்டியும், பசுத்தொழுக்கள் அமைத்தும், மற்றும் வேண்டும் நல்ல திருப்பணிகளெல்லாம் கட்டியும் அந்த நாளிலே தர்மக்களஞ்சியம் கட்டும் அனந்த பத்மநாபன் என்பவன் விட்ட கட்டளைப் பற்றுக்களிலெல்லாமத் பறவைகள் வந்து இறங்கி மேய்கின்றனவே.

“மன்னன் கிளுவையற் சின்னணஞ் சேந்தரன்

படகரை வீட்டுக்கு மந்திரி யாகவும்”

தன் தந்தையான பிச்சைப் பிள்ளையவர்கள் முன்னே கட்டிய அம்பலத்துக்கும், தருமத்துக்கும் நிலைகண்ணாடி போலவே விளங்கியவன் மன்னன் வயித்தியநாதன் எம் தந்தையாராகிய குற்றாலநாதர் கோவிலின் வாசலிலே பிள்ளையார் செய்வித்தவன் அவன் இரண்டு குறிஞ்சிப் படித்துறைகளையும் கட்டுவித்தவன் பூமாலைகள் அணிந்த தோள்களையுடைய இராக்கதப் பெருமாள் பிள்ளை குற்றாலநாத பிள்ளை ஆகியவர்களுக்கு முத்த சகோதரன் அவன் எவராலும் வணக்கம் செலுத்தும் தகுதியுடைய சங்கு முத்துப்பிள்ளையின் மைத்துனன். அவனுடைய வயல்களில் எல்லாம் பறவைகள் வந்து மேய்கின்றனவே ஐயனே!

யாவர் மேலும் வருகின்ற துன்பத்தையும் போக்குபவன், அடங்காதவர்களுடைய குறும்புகளை எல்லாம் அடக்கி மக்களைக் காப்பவன், தென்காசி ஊரிலே உயர்ந்த மனு நீதியினை நிலை நிறுத்தியவன், தன்னை அடியனாக உடையவரான குற்றாலநாதருக்குப் பூசை நைவேத்தியங்களும் தேர்மேல் திருநாளும், தெப்பத் திருநாளும், சித்திர மண்டபம், சத்திரம், சாலைகளும், மற்றும் பலவும் உலகத்திலே

வளம்பெற அமைத்த அனந்த பத்மநாபனின் குமாரனான வயித்தியநாதனின் வயல்களில் எல்லாம் பறவைகள் வந்து மேய்கின்றனவே. ஐயனே!

“தந்தைமுன் கட்டின அம்பலத்துக்கும்

தருமக் துக்கும்நிலைக் கண்ணாடி போலவே”

ஆறை அழகப் முதலியார் என்னும் பூபாலனின் கட்டளைகள், சிவநேசனாகிய திருமலைக் கொழுந்துப் பிள்ளையின் கட்டளைகள், நாரும் பூநாதன், குற்றாலநாதன், சங்குப்பிள்ளை முதலியோரின் கட்டளைகள், நம்முடைய பகைவர்களுக்கு எல்லாம் சிங்கம் போன்ற வனாகிய நரபாலனின் கட்டளைகள், ஆற்றல் மிகுந்த பால்வண்ணச் சங்கு என்பவனின் கட்டளைகள், மிக்க சிறப்புடைய ஓமலூர்க்கிருஷ்ணன் என்னும் வியாபாரியின் கட்டளைகள், பெருமையுடைய பண்பை நகரினான சங்கு முத்துவினுடைய கட்டளைகள் ஆகிய நிலங்களில் எல்லாம் பறவைகள் வந்திறங்கி மேய்கின்றனவே.

ஸ்தானிகள் சர்க்கரைப் பண்டாரம் என்று சொல்லப்படும் இறைவனுக்குத் தணியாத அன்புடன் பணிவிடைகள் செய்து மேன்மை பெறுஞ் சுந்தரத் தோழனின் கட்டளை, சிறப்புமிக்க கருவைப்பதி ராமநாயகன், உலகமெல்லாம் புகழும் நாகந்தீர்த்தான், நல்லூரிலேயுள்ள சங்கரமூர்த்திப் பிள்ளை ஆகியவரின் கட்டளைகள், அடியவரான கடைத் தம்பிரான் பிச்சை எடுத்து வாங்கிவிட்ட கட்டளைகள், அப்பால், மலை நாட்டார் விட்ட கட்டளைகள், ஆகிய நிலங்களிலெல்லாம் பறவைகள் இறங்கி மேய்கின்றனவே,

சிங்கியை நினைந்தான்

கண்டக சேதனன் என்பவன் ஒரு செட்டி. அவனுடைய வேண்டுகோளாக இரக்கங் கொண்டு அவனுடைய துயரத்தைத் தீர்த்தருளியவர் குற்றாலநாதர். அவருடைய மலைச்சாரலிலே, நெத்திச் சுட்டிக்கு ஒத்த அழகுடன் விளங்கும் நெற்றியிணையுடைய அழகியாள் என் சிங்கி. அவளுடைய கொங்கைகளின் மேல் முட்டிக் கிடந்து கொஞ்சி. முத்தங்களிட்டுச் சேர்ந்து, நன்றாகக் கட்டிக் கிடப்பதற்கு, அவளுடைய பிரியா முலைக்கச்சாக நான் கிடைக்கப் பெற்றேனில்லையே!

“செட்டிக் கிரங்கிவினை தீர்த்தவர்க்குற் றாலர் வெற்பிற்

சுட்டிக் கிணங்குநுதற் சுந்தரியாள் கொங்கையின்மேல்”

கண்ணி கொண்டு வா

அடே குளுவா! கண்ணியை இங்கே எடுத்துக் கொண்டு வாடா கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு வாடா! நம் தலைவராகிய குற்றால நாதரின் கார்மேகங்கள் நிறைந்துள்ள திரிகூடமலைச் சாரலிலே, நாம் பண்ணிய புண்ணியங்களுக்கான பலன்

எல்லாம் ஒருமிக்க வந்து வாய்த்தன போலே, பறவைகள் எல்லாம் பரவி இரைகளை மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றைப் பிடிக்கக் கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு வாடா.

பெருமையுடையவர்கள் பலரும் குழுமிருக்கின்ற மதுரையிலே, பாண்டிய மன்னனானவன் தன்னுடைய மந்திரியாரின் கையிலே முன்னதாகப் பணத்தையெல்லாம் கொடுத்துத் தான் ஆசைப்பட்டுக் கைக்கொண்ட கொக்குகள் அவனுக்குத் தக்கவில்லை. அவற்றை நரி கொண்டு போய்விட்டது. கானவர்களின் வேடத்தை இழிவானது என்று எண்ணிவிடாதே. முன்னாளிலே கருமுகில் வண்ணனாகிய திருமாலும் காக்கையைக் கைப்பற்றினாள். முன்னாளிலே சூட்டிக் கொண்ட கொக்கின் இறகுகள் இன்னும் விடைமேல் இருப்பவரின் சடைமேல் இருப்பதையும் அறிவாய். அதனால்! அவற்றைப் பிடிக்கக் கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு வாடா!

“கண்ணி கொண்டு வாடா - குளுவா

கண்ணி கொண்டு வாடா!”

முற்காலத்திலே பிடித்த பெரிய பெருச்சாளியை மூத்த நயினாரான பிள்ளையார்ப் பெருமாள் மிகத் தந்திரமாகக் கொண்டு போய்விட்டார். அவருக்குப் பின்னாக வந்தவரான அவர் தம்பி யாரோ ஆடும் இயல்புடைய மயிலையும் தம்முடைய பிள்ளைக் குறும்பினாலே பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார். சொல்லுதற்கும் அருமையுடைய அன்னப் பறவையினை நன்னகீசரான குற்றாலநாதரானவர் தமக்கு உண்கலம் தந்திட்ட பார்ப்பனாகிய பிரமனுக்குத் தந்து விட்டார். அழகான செம்பருந்தைக் கள்வனாகிய திருமால் கொண்டு போய்விட்டான். அதனால் நாம் வேட்டையாடுவதும் தவறல்ல. வக்காவும் நாரையும், கொக்கும் பிடிப்பதற்கு நீ கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவாடா குளுவா!

வடிவழகிலே அனைவரையும் மிஞ்சும் குலஞ்சிநகரத்துக் குறத்தியை மணந்து கொண்ட செவ்வேளாகிய குறவன் முதன் முதல் வேட்டைக்குப் போனான். அந்த நாளிலே ஆறு நாள்களுக்குப் பின்னர் தான் அவனுக்கு ஒரு சட்டியிலே குழம்பாக வைத்தான். அதனை வேதப் பிராமணர்கள் எல்லோரும் உண்டனர். சைவர்கள் எல்லோரும் உண்டனர். தவப்பேறு உடையவர்களான முனிவர்களும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதனால் வேட்டையாடுவதற்கு எவ்வித மறு பேச்சும் பேசாமல் கொக்குகளைப் பிடிப்பதற்குக் கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு வாடா குளுவா!

“முன்னாட் படுத்த பழம்பெருச் சாளியை

மூத்த நயினார் மொடுவாய்க் கொடுபோனார்”

பூனைபொல வந்தான்

தாருகா வனத்து முனிவர்கள் தம்மீது ஏவிட்ட யானைத் தாம் குத்திச் சாய்ந்த ஆற்றல் உடையவர் திருக்குற்றாலநாதர். அவருடைய பண்ணைகளில் எல்லாம் உள்ள இறால்மீன்களைக் கொத்திக் கொண்டு அவற்றை விழுங்க முடியாமல் முக்கிக் கொண்டும் விக்கிக் கொண்டும் இருக்கின்றன கொக்குகள். அவற்றைப் பிடிப்பதற்குரிய வேடர் கூட்டத்திற்குத் தலைமை பெற்ற வான் வீச்சிலே வல்லவனாகிய சிங்கனிடத்திற்குக் கண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு பூனையைக் குத்திப் பிடிப்பதிலே வல்லவனான நூவன் பெரிய வெருகுப் பூனையைப் போலே மெல்ல மெல்லப் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“ஆனைகுத்திச் சாய்த்ததிற லாள்திருக் குற்றாலர்

கூனிகொத்தி முக்கிவிக்கிக் கொக்கிருக்கும் பண்ணை எல்லாம்”

கண்ணிகுத்தும் வகை

அடே குளுவா கலப்பாக இருக்கும் கண்ணிகளை நெருக்கிக் கீழே குத்தி வைத்தோமானால் காக்கைகளும் கூட அகப்பட்டுக் கொள்ளும் மேல் நோக்கியிருக்கும் கண்ணிகளைக் கவிழ்த்துத் தரையிலே குத்தினோமானால் வக்காவும் அதிலே அகப்பட்டுக் கொள்ளும். உலைந்து போயிருக்கும் கண்ணியை இருக்கிக் குத்தியோமானால் உள்ளானும் சிக்கிக் கொள்ளும். குறைந்த கண்ணியை முதலிலே திருத்திக் கொண்ட இக்குற்றாலமலைமேல் குத்தடா குளுவா!

“கலந்த கண்ணியை நெருக்கிக் குத்தினால்

காக்கையும் படுமே - குளுவா

காக்கையும் படுமே”

சிங்கியை நினைத்தல்

தேன் சொரிந்து கொண்டிருக்கும் கொன்றைப் பூவாலான அழகிய தாரினை அணிந்த தலைவரான திரிகூடநாதருக்கு உரிமையுடைய மலைச் சாரலிலே இளம் பிறையைப் போன்ற ஒளி உடைநெற்றியை உடையவளான என் சிங்கியானவள் என்னுடன் பேசாத ஆற்றாமையானது அடங்குமாறு. துள்ளி, அவள் மடிமேலே ஏறியிருந்த அவள் தோளின்மேல் ஏறி, அவள்பேசும் கிளி மொழியைக் கேட்டு இன்புறுவதற்கு நானும் ஒரு கிளியாகலாவது ஆயினேன் இல்லையோ? என்ன செய்வேன்!

“கள்ளுலவு கொன்றையந்தார்க் கர்த்தர்திரி கூடவெற்பிற்

பிள்ளைமதி வாள்நுதலான் பேசாத வீறடங்கத்”

உரத்துப் பேசாதிரு

உரத்துப் பேசாதே, ஐயே! கொஞ்சம் பொறு உரத்துப் பேசாதே அப்பனே! நம்முடைய இறைவர் குற்றாலநாதர். அவருடைய அருள் பெற்ற வயல்களில் வீழும் பறவைகளைப் பிடிக்கையிலே புதிதாக வந்து பாய்ந்த உன்னுடைய சத்தத்தைக் கேட்டதனால் அல்லவோ கண்ணிக் கருகே வந்த குருவிகள் எல்லாம் கலைந்து ஒடிப்போகின்றன. அதனால் சத்தம் போடாதே. ஐயனே!

இதற்கு முன்வரை ஏறிவராத அளவுக்கு மீன்களும் ஏறி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாத் திசைகளிலும் உள்ள பறவைகளும் அவற்றை உண்ண ஒடிவருகின்றன. நூறாறு கண்ணிகளைப் பெற்ற பேறாகக் கருதிக் குத்திக் கொண்டு நூவனும் நானும் காத்திருந்தோம். உனக்கு இனிப் பயன்படும்படியான சூளை மருந்தாகிலும். பிறரைப் பேசாமலிருக்கச் செய்யும் வாடைப் பொடியாகிலும், நரிக்கொம்பாகிலும் தருகின்றேன். வம்புகள் பேசிக்கொண்டு இங்கே சத்தம் போடாதே அப்பனே!

கூந்தலுக்கு மண எண்ணெய்களைப் பூசி நல்ல உடைகளை உடுத்துக்கொண்டு கைகளிலே வளையல்கள் இட்டு. நெற்றியிலே பொட்டிட்டு கண்ணுக்கு மையிட்டு மேனியிலே பொன் அணிகள் பலவும் பூட்டிக்கொண்டு பூவும் அணிந்து ஆடவர்களை மயக்கிக் காசு பறிக்கின்ற வேசையர்களின் அலங்காரமாகிய கண்ணிக்குள்ளே சிக்கிக் கொள்ளும் காழுகர்களைப் போலவும் ஆசாரங் கெட்டதுலுக்கன் ஒருவனின் குதிரையானது போன அடியொட்டுப் பாறையிலே பட்ட அதன் குனம்புகள் அப்படியே ஒட்டிக் கொண்டதைப் போலவும் எல்லாத் தேசங்களிலும் உள்ள கொக்குகள் எல்லாம் நம் கண்ணிக்குள்ளே வந்து சிக்கிக் கொண்டதைப் பார்! நமக்கு இன்று கறிகள் நிறைய வாய்க்கிறதையும் பார். அதனால் இனிச் சத்தம்போடாதே அப்பனே!

ஆலாவும் கொக்கும் கண்ணிக்கு அருகாமையில் வருகுது. ஆசாரக் கள்ளர்களைப் போல நாரையானது கபடமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கிறது. வேல்போன்ற கண்களையுடைய வேசையர்களின் மேற்கொண்ட ஆசையினால் கீழும் மேலுமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் வேடிக்கையான மனிதர்களைப் போல உன் கால்களால் சுற்றித்திரிந்து எம் கண்ணிக்கு உள்ளாக வரும் பறவைகளைக் கலைந்து போகச் செய்யாதே. பாலும் நெய்யும் ஆறு போல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பாற்பாயசத்தில் பல்லை உடைப்பதற்கு ஒரு சிறு கல் வந்து அகப்பட்டாற் போலப் பேசுகின்றாய். இனிச் சத்தம் போடாதே அப்பனே!

“பூசி உடுத்து முடித்து வளையிட்டுப்

பொட்டிட்டு மையிட்டுப் பொன்னிட்டுப் பூவிட்டுக்” (கெம்)

நாவனை ஏவினான்

எம் குற்றால நாதரின் தேவியாகிய குழல்வாய்மொழிப் பெண் அம்மைக்குரிய நாச்சியார்கால், செண்பகக்கால், அழகாக மதிசூடினார்கள். காவிவயல் வெண்ணமடை, தட்டான் பற்று, கள்ளிகுளம், அழகர் பள்ளம், கூத்தன் முலை ஆகிய நீர் நிலைகள்தோறும் நின்று சிங்கன், பறவை வேட்டையாடினான். அதன்பின் வடவருவி ஆற்றுக்கால் வடகால், தென்கால், கோவில் விளையாட்டம் ஆகிய இடங்களிலும் கண்ணி குத்திவிட்டு நாவனைக் கூவினான் அவற்றுள் அகப்பட்டிருக்கும் பறவைகளைப் பிடித்து வருமாறு அவனை ஏவினான்.

“தேவிசூழல் வாய்மொழிப்பெண் நாச்சி யார்கால்

செண்பகக்கால் திருந்தமதி குடினார்கால்”

பறவைகள் மேய்தல்

கல்விச் செழுமையிலே விளங்கும் தமிழுக்கு உரிமையுடையவராக விளங்கும் திரிகூட நாதரின், அழகிய திருவடிகளைப் போற்றுபவன் செல்வப் பெருக்கிலே கடலை ஒப்பவன், குற்றாலத்துச் சிவராமன் என்னும் பெயருடைய நம்பி, எம் கோமானாகிய அவன் இறைவழிப்பாட்டிலே வல்லாமையுடையவனான மணியப்பட்டன. நாளும் பெருமை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் முத்து நம்பி பகைவரை வெல்லும் குற்றால நம்பி ஆகிய இவர்கள் வயல்களிலெல்லாம் மீன்கொத்திப் பறவைகளின் கூட்டம், அப்பனே!

சீர்மையாளனாகிய பிச்சைப் பிள்ளை கோவில் திருப்பணிக்காகவிட்ட வளமையுடைய புதுக்குளம், கொடையாளனாகிய சங்கு முத்து என்பவன் திருமாலைக்காக விட்ட காங்கேயன் கட்டளை, மகாராசனாகிய தென்குடிசை வயித்தியநாதன் விட்ட புதுக்குளம் ஆகியவற்றுள் எல்லாம் ஏராளமான பறவைகளும், வெண்மையான அன்னங்களும் தாராவும் வந்து மேய்கின்றன, அப்பனே!

தானக் கணக்குடன், சீபண்டரம். தன் பக்தர் கணக்கும், மேலான வராகிய குற்றால நாதரின் திருவாசல் மாடத்து நல்ல பத்தியமும், நானிலஞ்சூழும் குடிசை வைத்தியநாதன் என்னும் மக்களைக் காப்பவன் மிகவும் அபிமானம் வைத்த சிவராமனுக்காக விட்ட வம்பிரதிக் கணக்கும், ஆகியவற்றுக்காக இட்ட நிலங்களிலும் வெத நாராயண வேள் என்பானின் குமாரன், வெற்றியுள்ள தொண்டை நாட்டை ஆள்பவன், சீதரன் முத்து மன்னனுக்குரிய விசரணைக்குட் சேர்ந்ததான வயல்களிலெல்லாம் ஆசையுடன் கண்ணிவைத்துப் பறவைகளைப் பிடிப்பதற்குக் கங்ஙணம் கட்டி நின்றேன். ஏதோ ஒரு பறவை என்னைத் தொடர்ந்து வந்து கடிக்குதே அப்பனே!

“கல்வித் தமிழ்க்குரியார் திரிகூடக்

கர்த்தர்பொற் றாள்பரவும்”

பிரேமை கொண்டான்

உயிரினம் அனைத்துக்கும் காவலராக விளங்கும் குற்றால நாதரின் திரிகூட மலைச்சாரலிலே, சிங்கன் காமத்தால் மிகவும் கலங்கிவிட்டான். தன் அருகே வந்த நூவனைப் பழித்துப் பேசினான். அதன்பின் வேட்டைக் காட்டை ஒருமுறை நோக்கினான். அங்கே, ஆசை மிகுந்த காமவேட்டை ஆடுகின்ற ஆசையினாலே அன்னப் பேட்டினை ஓர் அன்னச் சேவலானது போய்ப் புணர்வதைக் கண்டான். கண்டதும் தன் சிங்கியின் மேல் மிகவும் பிரேமை கொண்டான்.

“காவல்திரிகூடத்தில்

காமத்தால் கலங்கி வந்த”

சிங்கன் புலம்புதல்

கலவிக் காலத்தே எழுகின்ற எட்டுவகையான புட் குரல்களுள் ஒரு குரலைப் போலக் கூவுகின்ற புறாவே! எனது ஏகாந்தத்திற்கு உரியவளான சிங்கியை நோக்கிக் கூவாதது தான் என்ன கூவுதலோ? மணம் பொருந்திய கூந்தலுடையாளின் சாயலைக் காட்டுகின்ற மயிலே! அவளுடைய சிறந்த தாமரைமலர் பேர்னற பாதங்களின் நடையழகை நீ காட்டாதது என்ன? அதனால் நீ காட்டுவதும் விகாரமே வாயகன்ற குடத்தைப் போல விளங்கும் பறந்த கொங்கைகளின் தோற்றத்தைக் காட்டும் சகோரமே! சற்றுக் குளிர்ச்சியையும் வெம்மையையும் காட்டிவிட்டால் எனக்கு உபகாரமாகுமே! என் கட்டித் திரவியமான சிங்கியின் கண்களைப் போலவே தோன்றும் செங்கழுநீர் மலர்களே! என் கண்ணிற் கண்ட இடம் எல்லாம் அவளாகத் தோன்றுதே! நான் ஒரு பாவிதான். என் சயெவென்?

கண்ணிகள்

“எட்டுக்குரலில் ஒருகுரல் கூவும்புறாவே! எனது

ஏகாந்தச் சிங்கியைச் கூவாத தென்னகு லாவே?”

பறவைகள் தப்பிப் போயின

செட்டிப்பற்றிலே கண்ணி வைத்தேன். என் சிங்கியின் நடையைப் போல நடந்து வந்த சாயலினால், பெட்டைக் குளத்திலே வந்து படிந்த அன்னப் பேட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கட்டப் பெற்றிருந்த என் கண்ணிகளையெல்லாம் கொத்தி வெற்றி முரசம் கொட்டிக் கொண்டு குருவிகள் எல்லாம் குற்றால நன்னகரை நோக்கிப் பறந்து போகின்றனவே! அப்பனே!

சிங்கள் சொல்லுதல்

போகின்றன அப்பனே! பறவைகள் போகின்றன அப்பனே! உலகத்துக்கெல்லாம் ஒரே தலைவனாகிய குற்றால நாதர், பொல்லாதவனான தக்கனின் யாகத்தை அழித்த அந்த நாளிலே, வாயிலே அடிபட்டும், உடலிலே இடிபட்டும், கால் உடை பட்டும் தேவர்களும் அரசர்களும் ஒருமித்து ஓடிப்போனதைப் போலப் பறவைகள் எல்லாம் தப்பிப் போகின்றன அப்பனே!

மேடையிலேயிருந்து ஒரு பஞ்சவர்ணக் கிளியானது. அதனை வைத்திருந்த பெண்ணின் கையினின்றும் தப்பி என் முன்பாகப் பறந்து வந்தது. அதனைத்தன் பேடை என்றே தவறாக நினைத்த ஆண்கிளி ஒன்றும் அதனைத் தொடர்ந்து வந்தது. அந்தச் சேவலுக்குப் பின் மற்றொரு சேவலும் அந்த பெண்கிளியைக் கூட விரும்பி வந்தது. கருதிவந்த இன்பம் இரண்டுக்கும் கிட்டாமல். அவை சந்தோப சுந்தர்களைப் போலச் சண்டையிட்டன. அந்தச் சமயம் என்னிடத்திலே ஏற்பட்ட குழப்பத்திலே காடெல்லாம் பட்சிகளாகக் கூடிக், காட்டின் வனத்தைப் பாடுவன போல இரைச்சலிட்டு, என் கண்ணியையும் தட்டிக் கொண்டு, என் கண்ணிலும் குட்டி விட்டுப் போய்விட்டனவே அப்பனே!

ஆயிரங் கொக்குகளையாவது இன்றைக்குப் பிடிக்க வேண்டுமென்று நான் கண்ணியை வைத்தேன். அதன்பின், சற்று அப்பாலே போய், நான் ஒருமிப்பாக இருக்கையிலே, ஆயிரம் காசங்கள் ஆயிரம் கண்ணிக்குள்ளாகவும் வந்து சிக்கின. அவை தம் திட்டத்தை மறைத்துக் கொண்டு செத்துக் கிடப்பன போலவே உடலை ஒடுக்கிக் கொண்டும் கிடந்தன. அவை சிக்கியதைக் கண்ட நான் கண்ணிகளைக் கழற்றித் தரையிலே வைத்தேன். அதன்பின், மங்கையர்க்கரசியின் பொருட்டாகக் கூன்பாண்டியன் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதியதும், அவனுடைய பாவங்கள் எல்லா ஒருமிக்கப் பறந்து போனாற்போல, அகப்பட்ட அத்துணைப் பறவைகளும் கண்ணியுடன் பறந்துபோய் விட்டனவே அப்பனே! பறந்துபோய் விட்டனவே.

தமக்கு ஆதரவான தூண்போன்றவர் என் நம்பிவந்த அடைக்கலமாயிருந்தவர்களைச் சதி பண்ணித் தாம் வாழப்பார்க்கும் வஞ்சகின் செல்வங்கள் அவர்களை விட்டு நீங்கிப் போவதைப் போலவும், நிறைந்த நீர்ப் பெருக்கினையுடைய டவருவியிலேயே நீராடியவரின் பாவங்கள் எல்லாம் கழுவப்படும் நீரிலே அழுக்குகள் கரைந்து போவது போல நீங்கிப் போவதைப் போலவும், கும்பமுனியாகிய அகத்தியருக்காக் குற்றாலத்து மூர்த்தியானவர் சிவலிங்க ரூபமான காலத்திலே, இவ்வூரை விட்டே குதித்து ஓடிப்போன வைஷ்ணவர்களைப் போலவும். அம்பிகையைத் தம் ஒருபாகத்தே உடையவரான திரிகூடநாதரின் அடியவர்கள் மேல்வந்த துன்பங்கள் விரைந்து நீங்கிப் போலவும், பறவைகள் எல்லாம் பறந்து போய்விட்டனவே அப்பனே! பறந்து போய் விட்டனவே!

நூவன் பழித்தல்

வருக்கைப் பலாவினடியிலே வீற்றிருப்பவரான குற்றால நாதரின் திரிகூடச் சாரலிலே, தன் மாமியார் மகள் மேல் ஒரு கண்ணும், பருத்தியின்மேல் ஒரு கண்ணுமாகப் பருத்தி எடுப்பவனுடைய தன்மையைப் போல, நீயும்வேட்டையிலே கருத்தில்லாமல் அதனை இழந்து போனாய், நின் வண்ணமும் வேறாகிவிட்டாய், தாய்க்கு அறிவு கற்பித்த மகளைப் போல என்னை வேறு சிரித்து இகழ்ந்தாய். ஆனால் உன்னைக் கண்டு பலரும் சிரிக்கும்படி காமப்பேய் செய்து விட்டதடா, சிங்கா! செய்துவிட்டது!

“வருக்கையார் திரிகூடத்தில்

மாமியார் மகள்மேற கண்ணும்”

வினாக்கள்

I) சிறிய வினாக்கள்

1. முக்கூடல் பண்ணைக்காரனின் வருணனைக் கூறுக?
2. மூத்தபள்ளியின் முறையீட்டை தொகுத்து எழுதுக.
3. இளைப் பள்ளியின் செயலினை விளக்குக.
4. முக்கூடல் அழகர் - குறிப்புத் தருக.

II) பெரிய வினாக்கள்

1. பள்ளு கூறும் வித்து வகைகள் யாவை?
2. முக்கூடற்பள்ளுவில் பள்ளனின் செயலினை விளக்குக.
3. முக்கூடற்பள்ளு கூறும் மாடுகளின் வகைகளை எடுத்துரைக்க.
4. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி - குறிப்புத் தருக.
5. சிங்களின் செயல்களைத் தொகுத்துரைக்க
6. சிங்களின் புலம்பலை எடுத்துரைக்க.

திருக்கைலாய ஞான உலா

கோயிலில் தெய்வம் அலங்காரச் சிறப்புகளுடன் பரிவாரங்கள் சூழப் புறப்பட்டுப் பெரிய தெருக்களில் (மாட வீதிகளில்) உலா வருவதுண்டு. தெய்வம் புறப்படுவது முதல் சுற்றித் திரும்பி வருவது வரையில் எல்லா நிலைகளிலும் தெய்வத்தைப் போற்றி புகழ்ந்து பாடல்கள் பாடப்படுவது வழக்கமாக இருந்தது.

புறப்படுவதற்கு முன் அந்தத் தெய்வத்தின் பெருமையும் அற்புத வீரச்செயல்களும் போற்றிக் கூறப்படுவதும் புறப்படும் போது பரிவாரமாகச் சூழ்ந்து வருவோரின் விளக்கங்கள் கூறப்படுவதும் வரும்போது தேவதாசியர் பலர் தெய்வத்தைக் கண்டு காதல் கொள்வது பற்றி எடுத்துரைப்பதும் முற்காலத்தில் நாட்டுப் பாடல்களாக வழக்கத்தில் இருந்தன.

அந்த நாட்டுப் பாடல்கள் எல்லாம் அந்தந்த ஊர்களில் சிறுசிறு வேறுபாடுகளோடு வழங்கியிருக்க வேண்டும். முதன் முதல் புலவர் ஒருவர் (பாடல்களை) ஓர் ஊரில் கோயில் விழாவை நன்றாக ஆராய்ந்து அந்தப் பாடல்களைப் போல் பாடி ஒரு நூலாக அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார்.

அவ்வாறு அவர் இயற்றிய இலக்கியவகையே உலா என்று பெயர் பெற்றது. இப்போது கிடைக்கும் உலா நூல்களுள் மிகப் பழமையானது கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் சேரமான்பெருமாள் நாயனாரால் பாடல்பெற்ற திருக்கைலாய ஞான உலா என்பதாகும். அதனால் அதற்கு ஆதியுலா என்ற பெயரும் வழங்குகிறது.

திருக்கைலாய ஞான உலாவில் போற்றப்படும் தெய்வம் சிவபெருமான். சிவலோகத்தில் தேவர்கள் எல்லோரும் கூட சிவபெருமான் உலாவந்து காட்சிதர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். சிவபெருமான் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைகிறான். பார்வதி கடவுளுக்கு எல்லாவகையான அணிகளையும் அணிவித்து அலங்காரம் செய்கிறபோது சூட்டிக்கொள்வதற்கு உரிய மாலை மன்மதனால் தரப்படுகிறது. சந்தனம் பூசி, குண்டலம் முதலியவை பூண்டு சிவன் கிளம்புகிறான். நந்தியும் மாகாணரும் காவல் புரியும் கைலாய வாயில்களைக் கடந்து சிவன் வெளிவருகிறான்.

முனிவர்கள் எழுவரும் வாழ்த்து மொழிகிறார்கள். ஆதித்தர் பன்னிருவரும் பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். அகத்தியர் யாழ். இசைக்கிறார். அக்கினித் தெய்வம்

கரும்புகை ஏந்துகிறார். வருணன் நிறைகுடம் ஏந்துகிறான். வாயு வீதிகளைத் தூய்மை செய்ய மேகம் நீர் தெளிக்கிறது. சந்திரன் குடை பிடிக்கிறான். குபேரன் தானமாகப் பொருட்களை வீசுகிறான்.

கங்கையும் யமுனையும் காவிரி வீசுகிறார்கள். மின்னல்களே கொடிகள், இடிகளே முரசுகள். அரம்பை, ஊர்வசி முதலானோரின் நாட்டியம் நடைபெறுகிறது. இவ்வாறே மற்றத் தேவர்களும் தம்மால் இயன்ற தொண்டுகள் செய்கிறார்கள். ஏழு வாயிலும் கடந்து சிவன் வெளியே வருகிறார். முருகன் மயில் மீது ஏறி முன்னே செல்ல இந்திரன் ஐராவதத்தின் மேல் அமர்ந்து பின்னே வருகிறான். அன்னத்தின் மேல் அமர்ந்த பிரமன் வலப்பக்கத்திலும் கருடன் மீது அமர்ந்த திருமால் இடப்பக்கத்திலும் செல்கிறார்கள்.

காமனுடைய படை முன்செல்கிறது. விநாயகர் மெல்ல நடக்கிறார். மற்ற தேவகணங்களும் சூழ்ந்து வருகிறார்கள். பலவகை இசைக் கருவிகள் ஒலிக்கின்றன. உலா வரும் தெருக்களில் மங்கையர் பலர் தெய்வத்தின் அழகைக் கண்டு களிக்கின்றனர்.

அவர்களுடன் ஏழு மங்கையர் இறைவனைப் பார்த்து காதல் கொள்ளும் நிலையும் அவர்களின் ஏழு வகைப் பருவ வேறுபாட்டுக்கு ஏற்ப ஏழுவகை மனநிலையும் விளக்கப்படுகின்றன. ஐந்து வயதுக்கு மேல் ஏழு வயது வரை உள்ள பேதைப் பருவத்துப் பெண் காதல் என்பது இன்னது என அறியாதவள். அவருடைய உள்ளத்திலும் ஒரு வகை மாறுதல் ஏற்படுகிறது. அவரும் இறைவனுடைய அன்புக்காக ஏங்குகிறாள்.

ஏழு முதல் பதினொரு வயதுக்கு உரிய பெதும்பைப் பருவத்துப் பெண், காதலைப் பற்றிய அறிவும் அறியாமையும் கலந்த நெஞ்சோடு வாடுகிறாள். பன்னிரண்டு அல்லது பதின் மூன்று வயது உள்ள மங்கை பருவத்தாள் இறைவனைக் கண்டு மயங்குகிறாள். பதினான்கு முதல் பத்தொன்பது வயது வரையில் உள்ள மடந்தைப் பருவத்துப் பெண், தான் உற்ற காதலைத் தோழியரிடம் சொல்லிப் புலம்புகிறாள்.

இருபது முதல் இருபத்தைந்து வயது வரையில் உள்ள அரிவையர் பருவத்துப் பெண், காதலால் வாடித் துயருறுகிறாள். இருபத்தாறு முதல் முப்பத்தொரு வயது வரையில் உள்ள தெரிவைப் பருவத்திற்கு உரியவள் காதலால் சோர்வுற்று ஏங்குகிறாள். முப்பத்திரண்டுக்கு மேல் நாற்பதுக்கு உட்பட்ட பேரிளம் பெண் காதலால் உள்ளமும் உடம்பும் வாடி வருந்துகிறாள்.

இவ்வாறு ஏழு பருவ மங்கையரின் காதல் நிலைகளைக் கூறும் போதும், அந்தந்த பருவங்களுக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் மேற்கொள்ளும் விளையாட்டுகளும் பருவங்களுக்கு ஏற்ற அளவில் அவர்கள் உணரும் காதல் அனுபவங்களும் அவர்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை புலப்படுத்தும் முறைகளும் வெவ்வேறாக விளக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பலருடைய நெஞ்சங்களையும் கவரும் ஒப்பற்ற அழகாய்த் தலைவன் உலா வருவதாகப் பாடுவதே உலா நூலின்பம் ஆகும். ஞான உலா பாடிய சேரமான் பெருமான் நாயனார், திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை, திருவண்ணத்தந்தாதி. திருவந்தாதி முதலிய வேறு நூல்களும் பாடியுள்ளார். மூன்று வேறு வகையான மணிகளை மாறி மாறித் தொடுத்த மாலைபோல் வெவ்வேறாக மூவகைச் செய்யுள் வகைகள் மாறி மாறி வர முப்பது நாட்கள் கொண்டது மும்மணிக்கோவை. இதுவும் புதிய அமைப்பாகும்.

உலா இலக்கிய வகையில் ஒரு நூல் இயற்றப்பட்ட பிறகு அதன் அமைப்பையே இலக்கணமாகக் கொண்டு பின்வந்த புலவர்கள் உலா நூல்கள் இயற்றினார்கள். தலைவனுடைய ஊர் பேர் சூழ்ந்து வருவோர் முதலியன வேறுபடலாம். ஆனால் மற்ற வருணனைகளின் தன்மைகள் ஒவ்வொரு நூலிலும் அவ்வாறே இருக்கும். புலவர்களின் கற்பனைத் திறனுக்கு ஏற்றவாறு ஏழு பருவ மங்கையர்களின் காட்சியும் உணர்ச்சியும் உரையாடலும் வெவ்வேறாக அமைக்கப்படும். உவமைகள் பல புதுமைகளோடும் கூறப்படும்.

இவ்வாறு இயற்றும் புலவர்களின் திறனுக்குத் தக்கவாறு சில பல நயனங்களும் சிறப்புக்களும் வெவ்வேறாக அமைந்த போதிலும் ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்று இயற்றப்படும் காரணத்தால் இலக்கியப் புதுமை காண்பது அரிதாயிற்று. ஆகவே பல உலாக்களில் உண்மையான இலக்கியப் படைப்புக் குறைந்து செய்யுளியற்றும் திறமையே மிகுந்து காணப்படுகிறது. கவிதைச் சிறப்புக் குன்றி செய்யுள் புனைவே மேலோங்கி நிற்கிறது.

திருக்கலைய ஞான உலாவிற்கு அடுத்து இப்போது கிடைக்கக் கூடியனவாக உள்ள உலா நூல்கள் பதினொராம் நூற்றாண்டின் திருஞான சம்பந்தர் மேல் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலையும் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய மூன்று உலா நூல்களும் ஆகும். தெய்வத்துக்கு உரிய சிறப்பை அரசர்களுக்கும் கூறும் வழக்கம் நிலவிய காரணத்தால், அரசர்களைத் திருமாலின் பிரதிநிதிகளாகக் கருதும் மரபால் அரசர்களுக்கு உலா நூல் பாடுவது வழக்கமாயிற்று.

ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய மூன்று உலாக்களும் அவ்வாறு ஏற்பட்டவைகளே. உவமைச் சிறப்புகளும் இலக்கியப் பண்புகளும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டாலும், அவை கவிதை வளம் குறைந்தனவாக இருப்பதால் இன்று அவ்வளவாகப் போற்றிப் படிக்கப்படுவதில்லை.

திருவாரூர், திருப்புவணம், மதுரை, திருவானைக்கா, காஞ்சிபுரம், திருக்காளத்தி. திருக்கழுக்குன்றம் முதலான தலங்களின் தெய்வங்களுக்கும் உலா நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் இவ்வாறு உலாப்பாடும் வழக்கம் புலவர்களிடையே மிகுந்திருந்தது.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட உலாக்களிலும் வழக்கம் போல் எழுபருவ மங்கையர் கண்டு காதல் கொண்டதாகப் பாடும் பழைய மரபு அப்படியே பின்பற்றப்பட்டன. அதனால் அவற்றின் இலக்கிய சிறப்புத் தேக்கமடைந்தது. 19 ஆம் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலாவுக்கு இருந்த பெருமை குன்றி மங்குதசையடைந்து புதிய இலக்கிய வகைகளுக்குச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

தலைவன் புகழ் - சிவத்தின் சொருப இலக்கணம்

1. “திருமாலும் நான்முகனும் தேர்ந்துணரா(து) அங்கண்

அருமால் உறஅழலாய் நின்ற - பெருமான்” (1)

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ்சோதியான அண்ணாமலையாரின் அடியையும் முடியையும் அறிய அரியும் பிரமனும் முனைந்த வரலாற்றைத் திருமாலும் நான்முகனும் தேர்ந்த உணராது என்னும் முதற்கண்ணி காட்டுகிறது. முன்னொரு காலத்தில் நாராயணனும் நான்முகனும் தங்களுக்குள் எவர் உயர்ந்தவர் என அறிய விரும்பினர். நான்தான் உயர்ந்தவன் என்று நாராயணனும் இல்லை இல்லை நானே உயர்ந்தவன் என்று நான்முகனும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். வாக்குவாதம் தாக்குவாதமாய் மாறிவிடக்கூடாது என்று அவ்விருவரின் சித்தத்தைத் தெளிவிக்க சிவபிரான் சிறந்த அனல்பிழம்பாய் எழுந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற இருவரும் மிகவும் வியந்து அச்சோதியின் அடியையும் முடியையும் காண ஆவல் கொண்டனர் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினர். திருமால் பன்றி அவதாரம் எடுத்து பூமியைத் தோண்டிச் சென்றார். பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவம் தாங்கி விண்ணில் பறந்து சென்ற முடியைத் தேட முயன்றார். இருவராலும் எடுத்த காரியத்தை முடிக்க இயலவில்லை.

தோல்வியைத் தழுவினர். அந்தத் தோல்விக்குப் பிறகு அவர்களது சித்தத்தில் தெளிவு ஏற்பட்டது. அதனால் அடி, முடி தேடும் முனைப்பும் அடங்கிற்று. திருமாலும் நான்முகனும் வரத சிவத்தை வணங்கி நின்றனர். அதன் பயனாக இருவர்க்கும் அரும்பெரும் வாழ்வை அருளினான் சிவபிரான்.

2. “பிறவாதே தோன்றினான் காணாதே காண்பான்

துறவாதே யாக்கை துறந்தான்”

கருவின் வாய்ப்பட்டுப் பிறவாமல் தூயவடிவுடன் தோன்றியவன், கண்களின் துணையைக் கொண்டு எவற்றையும் காண்பது மட்டுமன்றி எல்லாவற்றையும் அறியும் பேரறிவால் எதனையும் காண்பவன்; அவ்வக் காலச்சுழலில் அகப்படுத்தி நீக்காமல் தன் நினைவின்படி கொண்ட தனது திருமேனியைத்தானே மறைத்துக்கொண்டவன்.

3. “ஆழாதே ஆழ்ந்தான் அகலா(து) அகலியான்

ஊழால் உயராதே ஓங்கினான்”

ஆழாதே - ஆழ்ந்து செல்லாமலேயே; அகலாது - நீங்காமல், அகலியான் - நீங்கியிருப்பவன்; உயராதே - வளர்ந்து உயராமல் ஊழ் முறைமை.

முறை முறையாக ஆழ்ந்து செல்லாமலேயே இயல்பாகவே ஆழ்ந்து இருப்பவன்; எவ்விடத்தும் நீங்காமல் நீங்கியிருப்பவன்; முன்வினை செய்யும் முன்னேற்றத்தால் வளர்ந்து உயராமல் இயல்பாகவே உயர்ந்துள்ளான்.

4. “ஓதா(து) உணர்ந்தான் நுணுகாது நுண்ணியான்

யாதும் அணுகா(து) அணுகியான்”

சூழ்ஒளி நூல் - அறிவு ததும்பிய நூல்; நுணுகாது - நுண்ணியனாக இல்லாமலே; யாதும் - எப்பொருளையும்.

அறிவு ஒளி ததும்பிய வேதாகம நூல்களை எவரிடமும் சென்று சோந்து ஓதி உணர்வது இல்லாமலேயே தன்னுடைய முற்றிய அறிவினால் அந்த நூல்களின் பொருள்களை உணர்ந்திருப்பவன்; நுண்ணியனாக இல்லாமலேயே அணுவிடற்கு அணுவாக இருப்பவன்; எப்பொருளையும் தனர் அணுகாமலேயே அணுகி இருப்பவன்.

5. “அரியாகிக் காப்பான் அயனாய்ப் படைப்பான்

அரணாய் அழிப்பவனும் தானே”

முதன்மை பொருந்திய திருமாலில் தங்கி உலகத்தைக் காப்பவனும், நான்முகனிடத்தில் இருந்து உலகம் அனைத்தையும் படைப்பவனும், உருத்திரன்

இடத்தில் தங்கி படைத்துக் காத்த அனைத்தையும் ஒடுக்கம் செய்து கொள்பவனும் தானே ஆகியிருப்பவன்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் முதல் நான்கு கண்ணிகளில் சொரூப சிவத்தை உணர்ந்து போற்றினார். இப்போது தடத்தத் திருவுருவின் தண்ணளிச் செயலை உள்ளம் உவந்து அற்புதமாகப் பாடத் தொடங்குகிறார். தடத்தமாவது தனது தன்மையை விட்டு அகலாமல் உயிர்கள் தன்னை எண்ணும் வண்ணம்தன் திருவருளையே திருமேனியாகக் கொண்டு விமல சொரூபம் வெளிப்படுதலாகும். அம்முல உருவே தடத்தம் எனப்படும்.

6. “தேவர் அறியாத தோற்றத்தான் வேரைத்தான்

மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான்”

மேலான விண்ணவரும் காண முடியாத வியன்மிகு மேனியன் அந்தத் தேவர்களை, தான் எண்ணியவாறே படைத்து, உரிய சூழ்நிலை உதவினன்.

பரன் என்றால் மேன்மை; தேவர் என்பது தெய்வத் தன்மை பெற்றபின் வந்த பெயர், ஒளி உடம்பினர் என்றும் கொள்ளலாம். திவ் என்னும் பகுதிக்கு ஒளி என்பது பொருள். பகலவனின் ஒளி பரந்து பட்டு உலகத்திலுள்ள பொருள்களையும் தன்னையும் உயிர்களுக்குக் காட்டுகிறது. ஆனால் கோட்டானுக்கு அவற்றைப் பார்க்க இயலாது. அதனால் சூரியனே இல்லை என்று அந்தக் கோட்டான் நினைத்தால் அது அறிவுடைமை ஆகாது.

7. “எவ்வுருவில் யாரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்

அவ்வுருவாய்த் தோன்றி அருள்கொடுப்பான்”

எவ்வெவர் எந்தெந்த உருவில் இடையில்லாமல் எண்ணினாலும், அவர்களின் ஊன்றி உன்னும் உள்ளத்துள், அவ்வவர் எண்ணிய அவ்வவ் உருவங்ககளாகவே வெளிப்பட்டுத் திருவருள் பாலிப்பான்.

இறைவன் தன்னை எண்ணபவர் உள்ளத்தில் அவர் எண்ணிய உருவில் இருந்து அருள்புரியும் இயற்கைக் கருணையன் உருவம் குணம் தொழில் பெயர் ஒன்றும் இல்லாத இறைவனுக்குத் தாம் நினைக்கும் உருவத்தையும் பெயரையும் உரிமையாக்கி வாழ்வை எண்ணி உலகம் வழிபடும்.

8. “தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னின் பிரிதுருவம்

ஏனோர்க்கும் காண்பரிய எம்பெருமான்”

அடியவர்கள் என்னும் எல்லா உருவங்களும், தானே ஆகியிருந்து புறத்திலும் காட்சி தருபவன், தன்னைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு உருவம் எத்தகையோர்க்கும் காண்பதற்கு இயலாத பெருமையுடைய எம் இறைவன்.

9. “சீரார் சிவலோகந் தன்னுள் சிவபுரத்தில்

ஏரார் திருகோயில் உள் இருப்ப”

நீங்காத சிறப்புப் பொருந்திய சிவலோகம் தன்னுள் அதன் தலைநகரான சிவபுரத்தில் அழகு நிறைந்த திருக்கோயிலுள் இறைவன் இனிது வீற்றிருக்க.

சிவபிரானை என்றும் கொண்ட சிறப்பால் அவ்வுலகம் சிவலோகம் எனப்பெறும். சிவலோகம் நாடு. அதன் தலைநகரம் சிவபுரம். நாம் வாழ்கின்றது பூலோகம். இதன் மேல் 15 இலட்ச யோசனை உயரத்தில் இருப்பத புவலோகம். அதற்கு மேல் 85 இலட்ச யோசனை உயரத்தில் உள்ளது சுவலோகம். அதன் மேல் 2 கோடி யோசனை உயரத்தல் மரீசி முதலியோர் வாழும் மகலோகம் இருக்கிறது. அதற்கு மேல் 8 கோடி யோசனை உயரத்தில் சனலோகம் உள்ளது. அதன்மேல், 12 கோடி யோசனை உயரத்தில் தவலோகம் இருக்கிறது. அதன்மேல் 6 கோடி யோசனை உயரத்தில் அமைந்தள்ளதே சிவலோகம் ஆகும் என்று கூர்ம புராணம் கூறுகிறது.

10. “செய்கண் அமரர் புறங்கடைக்கண் சென்றீண்டி

எங்கட்குக் காட்சியருள் என்றிரப்ப”

இறைவனின் தரிசன காலத்தைச் சிந்தித்து உணர்ந்து, செம்மையான கண்களை உடைய தேவர்கள், தலை வாயிலில் சென்று கூட்டத்தில் நெருக்கப்பட நின்று அடியேங்களுக்குச் சேவையை அருள் என்று விநயமுடன் கூவி வேண்ட,

தேவர்கள் செம்மையான கண்கள் பெற்றுச் சிறந்தவர்கள். அவர்களது உலகம் மிகவும் உயர்ந்தது. பசு புண்ணியத்தால் உயர் பதவி பெற்ற தேவர்களின் சித்தம் இறவாப் பிறவா இன்பம் செய்யும் சிவபுண்ணியத்தைச் சிந்திக்கின்றது. புண்ணியத்தின் பயனாக தேவர்கள் தேவலோகத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சிவலோகம் செல்கின்றனர். சிவலோகச் சிவபுரத்திருக்கோயிலுக்கு சென்று சேர்க்கின்றனர். எவ்வளவோ பேர் தாராளமாக நுழையக்கூடிய தலைவாயிலை உடைய இடம் என்றாலும் அளவில்லாத கூட்டத்தின் காரணமாக உள்ளே நுழைய முடியவில்லை உடனேயே. காலம் அல்லாத காலத்தில் சென்று காமன் எரிந்தான்; காலன் உதைப்பட்டான். இவையெல்லாம் அறிந்துள்ள தேவர்கள் எரிய காலம் நோக்கியே சென்றள்ளனர். அமலனைச் சேவிக்கும் தக்க சமயத்தை எதிர் நோக்கிய அமரர்கள் இரு கைகளையும் தலைக்குமேல் கூப்பிக் கண்ணீர் வடிய வேண்டுகின்றனர்.

11. “பூமங்கை பொய்தீர் தரணி புகழ்மங்கை

நாமங்கை என்றிவர்கள் நன்கமைந்த - சேமம்கொள்”

12. “ஞானக்கொழுந்து நகராசன் நன்மடந்தை

தேன் மொய்த்த குஞ்சியின்மேற் சித்திரிப்ப - ஊனமில்சீர்”

பூமங்கை - திருமகள்; தரண் - நிலமகள்; புகழ் மங்கை - உருத்திராணி; புகழ், வெற்றியால் வரும் புகழ். எனவே, புகழ்மங்கை கொற்றவையாம். நாமங்கை - கலைமகள்; நகராசன் - மலைமன்னன்.

அவ்வாறு துதிக்கும் ஒரு நாளில் இனிய தாமரையில் இருக்கும் திருமகள், பொய்மையில்லாத நிலமகள், உரிமைப் புகழ் பூண்ட உருத்திராணி, கலைமகள் என்றள்ள இத்தெய்வ மாதர்கள் நலமுறச் செய்த, நலம் சிறந்த வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட ஒளிநிறை அறிவுக் கொழுந்தான, மலை மன்னன் மகளான பார்வதி தேவியார்.

13. “நந்தா வனமலரும் மந்தா கினித்தடஞ்சேர்

செந்தா மரைமலர்நூ றாயிரத்தால் - நொந்தா”

14. “வயந்தன் தொடுத்தமைத்த வாசிகை சூட்டி

நயந்தகமும் நல்லுறுப்புக் கூட்டிய - பயன்கொள்”

வண்டுகள் மொய்த்த சடைமேல் அலங்காரம் செய்வதற்காக பழுதற்ற சிறப்பை உடைய நந்தவனத்து மலர்களாலும், தேவகங்கையில் மலர்ந்து பல இதழ்களை உடைய செந்தாமரை மலர்களாலும், அதிக சிரமப்பட்டு வசந்தன் தொடுத்து வைத்த தொடுமாலையை அணிந்து.

தேன் மொய்த்த குஞ்சியாவது வண்டுகள் தேன் உண்ணுவதற்காக மொய்க்கும் புத்தம் புது மலர்களை உடைய சடைமுடியைக் குறிக்கும். பற்பல மலர்களைக் கொண்டு பரமசிவனை பக்தர்கள் அர்ச்சித்து வழிபடுவர். பெரிய தும்பை, மந்தாரம், சங்குபுட்பம், வெள்ளைப் பாதிரிப் பூ, வழுதுணை, பொன் ஊமத்தை, புலிநகக் கொன்றை, வன்னி என்னும் எண்மலர்களைக் கொண்டு இறைவனை நண்பகலில் அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

மாலை மற்றும் அர்த்தயாம அர்ச்சனைக்கு வெட்டிவேர், சண்பகப்பூ மகிழ்ம்பூ, அலரி, குண்டு மல்லிகை, நித்திய மல்லிகை, சாதிப்பத்திரி, சம்பங்கிப் பூ என்பவை ஏற்ற மலர்களாம்.

இமமலர்களுடன் கொன்றைமலர் என்றும் இறைவனின் திருமுடியில் உள்ளது. இம்மலர்களில் உள்ள தேனை விரும்பி இறைவனின் நீண்டு வளர்ந்த சடைமுடிக்காட்டில் வண்டுகள் என்றும் மொய்க்கின்றனவாம். இவ்வாறு பரமசிவனின் ‘தேன்மொய்த்த குஞ்சி’ யைத் தான் பார்வதி தேவியார் அலங்காரம் செய்கின்றார்.

நொந்தா வயந்தன் தொடுத்தமைந்த வாசிகை என்பது வசந்தன் மலர் பறித்து மாலையாகத் தொடுத்ததைக் கூறுகிறது. அம்பிகையின் குறிப்பை அறிந்தான் வசந்தன். அளவிலா மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து நந்தவனத்தில் நுழைந்தான் அந்த நந்தவனம் உள்ளத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் உயர்ந்தோர் நுழையும் நந்தவனம்.

15. “குலமகளிர் செய்த கொழுஞ்சாந்தம் கொண்டு

நலமலிய ஆகம் தழீஇக்”

தாம் பிறவி எடுத்தன் பயனைப் பெற்ற சிறந்த மாதர்கள் மேன்மை விளங்கும் சிறந்த கூட்டுச் சரக்குகளைச் சேர்த்து அமைத்த கொழுமையான சாந்தை எடுத்து, நன்மை நிரம்பத் திருமேனியிற் பூசி.

“தேன் உலாம் கொன்றை திளைக்கும் திருமார்பன்”

என்ற திருக்கழிப்பாலை பதிகதத்தல் பாடுவார் பரந்த மனங்கொண்டவன், பரந்த மார்பை உடையவன் பரமன். அதனாலன்றோ தன் திருமேனியின் இடப்பாகத்தில் தேவிக்கும் திருமாலுக்கும் இடமளித்தான்! அந்தத் திருமார்பு மணம் கமழுமாறு பரிமள சாந்தைப் பூசவேண்டும் என அம்பிகை ஆவல் கொள்கிறாள். அக்குறிப்பை அறிந்து கொண்டனள். ஆரணங்குகள் பலபேர். அவர்கள் கற்பின் பயன், அறிவின் பயன், பிறப்பினால் ஆய பெரும் பயன் பெற்ற சிறந்த நற்பெண்டிர் ஆவர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் விரைந்து செயல்படுகின்றனர். முதலில் வந்தது சந்தனம்; மேன்மையும் மணமும் மிகுந்த பச்சைத் கருப்பூரம், குங்குமப்பூ, பனிநீர் முதலிய கூட்டுச் சரக்குகள் பல சோந்த கலவையானது அந்தச் சந்தனம் அது மிகவும் நறுமணம் வீசுகிறது. சிவபிரான் உலா வரும் போது, அப்பரிமளத்தை மகிழ்ந்த முகர்ந்து இன்புறுபவர்கள் வாழ்வில் ஈடேறலாம். இந்த நினைவில் இறைவி அப்புனிதக் கலவையைப் பெருமானின் திருமார்பில் பூசி மகிழ்கின்றாள்.

16. “கற்பகம் ஈன்ற கமழ்பட் டிணையுடுத்துப்

பொற்கழல்கள் கால்மேற் பொலிவித்து - வில்பகரும்”

சிவபுரத்திலே பற்பல மலர்ச்சோலைகள் உள்ளன. கவின்மிக்க முதற்குலம் கற்பகம். பயன்மிக்க இரண்டாம் குலம் பாரிசாதம். மதிப்புமிகு மூன்றாம் குலம் மந்தாரம். சத்தான நான்காம் குலம் சந்தானம். அழகுமிக்க ஐந்தாம் குலம் அரிசந்தானம். இச்சோலைகளுடன் கொன்றைச்சோலை, துவார நந்தவனம், அந்தப்புர

உபவனம் முதலிய பல பொழில்களும் சேர்ந்து பரிமள மணம் கமழ்ந்து பரவசப்படுத்துவனவாம்.

இச்சோலைகளுள் எல்லாம் சிறப்பானதும் தலையாயதும் கற்பகம் ஆகும். கற்பகத் தருதேவியின் கருத்தை அறிந்து உள்ளம் உள்ளம் வித்தகம் நிறைந்த வேலைப்பாடுடைய பரிமள மணம் கமழும் பட்டாடையை விரைந்து அளிக்கிறது. இறைவியிடம் நிறம் பொலிந்த அந்த ஆடையை நிமலன் இடையில் உடத்த அழகு பார்க்கிறாள் நிமலை.

17. “சூளா மணிசேர் முடிகவித்துச் சுட்டிசேர்

வாளார் நுதற்பட்டம் மன்னுவித்துத் ஁ தோளா”

18. “மணிமகர குண்டலங்கள் காதுக் கணிந்தாங்கு)

அணிவயிரக் கண்டிகை பொன்னாண் - பணிபெரிய”

பொன்னால் ஆகிய வீரக்கழல்களைத் திருவடிகளின் மீது சிறப்புற அணிந்து ஒளிவீசும் சூளாமணி என்னம் ஒரு வகைத் தெய்வீகமணி பதித்த மகுடத்தைச் சூட்டி, சுட்டியோடு சோந்த ஒளிநிறைந்த நெற்றிப் பட்டம் கட்டி. துளைபடாத இரத்தினக் கற்களைப் பதித்த மகரமீன் வடிவாகச் செய்யப்பெற்ற குண்டலங்களைத் திருச்செவிக்கு அலங்காரமாக அணிந்து அதனுடன்.

19. “ஆரம் அவைபுண்டு) அணிதிக மும்சன்ன

வீரம் திருமார்பில் வில்லிலக - எருடைய”

20. “எண்தோட்குக் கேயூரம் பெய்து) உதர பந்தனமும்

கண்டோர் மகிழக் கட்டுறீஇக் - கொண்டு”

21 “கடிசூத் திரம்புனைந்து கங்கணம்மைப் பெய்து

வடிவுடைய கோலம் புனைந்தாங்கு)”

அதனுடன் அழகிய வயிரக் கண்டிகையும், பொன்நாணும், சிறந்த வேலைப்பாடு அமைந்த பெரிய முத்துமாலை முதலாகச் சொல்லப்படும் அந்த ஆபரணங்களை அணிந்து, அலங்காரமாக விளங்கும் வீரசங்கிலி சிறந்த மார்பகத்தில் ஒளி செய்ய, அழகும் எழுச்சியும் உடைய எட்டுத் திருத்தோள்களுக்கும் வளை என்னும் ஆபரணத்தை அணிந்து, பார்த்தவரது உள்ளம் களிக்க இடையில் கட்டும் அரைப்பட்டிகையும் கட்டி, அதன்மேல் அரைஞாணை எடுத்து அழகாகப் பூட்டி, திருக்கரத்தல் கங்கணம் அணிந்து, இயற்கைத் திருமேனிக்கு உரிமையாக உடைய செயற்கை அலங்காரங்களைச் செய்ததும்.

தாயுமிலாதவன், தந்தையுமிலாதவன். இறைவன் அவனோ தாயுமானவன். தாம் வயிற்றில் கருவிருக்கும் சேய், அங்கு இறுக்கப்பட்டு, அசைந்து நெளிந்து அவதியுறும். இறைவனோ தாயுதரபந்தனம் காணாத் தனி முதல்வன். அவ்வாறு இறுகல் காணா இறைவனின் இடையை அரைக் கச்சை கொண்டு இறுக்கிக் கட்டுகிறாள். இறைவி. அத்துடன் அரைநூணும் கங்கணமும் அணிவிக்கிறாள் கட்டுப்படாதவன் கட்டுண்டான். காண்பவர் உள்ளம் களிப்படைகிறது.

உலகிலுள்ளோர் மும்மலத்தால் தாழ்வடைகின்றனர். அந்த ஆன்மக் குடிகளின் இருள்மலத்தை அகற்றி, மாயா மலத்தை மட்டுப்படுத்தி, கன்மபலத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, வீணான காமக் குரோதிகளை விரட்டி, இன்பம் தந்து அருளும் வேந்தன் இறைவன் அணிந்து வீரச் சங்கிலி சேர்த்து, தோளில் வாகுவலயம் தோன்றச் செய்து, அரைப்பட்டிகை அணிந்து, காக்கும் பெருமான் காண்! அதற்கென்றே கங்கணம் கட்டினான் காண்! என அகில உலகத்திற்கும் அன்னையின் அருள் திறம் ஆரதிக்கத் தக்கதன்றோ!

‘வடிவுடைய கோலம் புனைந்து’ என்பதற்கு அழகுடைய அலங்காரம் எனப் பொருள் கொள்வத சரியன்று என்பார் குகழி பு.பா.ரசபதி அவர்கள். கண்களுக்கக் காணப் பெறுவன எல்லாம் அருட்சக்தியின் உருவங்களே! கண்களுக்குத் தோன்றாதன எல்லாம் சிவசொருபம். யாவரும் காணுமாறு சிவம் அருளையே திருமேனியாகக் கொண்ட வெளிப்படும். எனவே, வடிவு உடைய கோலம் என்பதற்கு இயற்கைத் திருமேனிக்கு உரிமை உடைய அலங்காரம் எனப் பொருள் கொள்ளப் பெற்றது. அந்தத் திருமேனி வடிவை சிவபிரான் கொள்ளாவிட்டால். சொருப சிவத்திற்கு அலங்காரம் செய்வது எவ்வாறு? என்பர் அருளாளர்.

22. “நந்திமா காளர் கடைகழிந்த போழ்தத்து

வந்து வசுக்கள் இருக்குரைப்ப - அந்தமில்சீ”

23. “எண்ணரும் கீர்த்தி யெழுவர் இருடிகளும்

அண்ணல்மேல் ஆசிகள் தாமுணர்த்த - ஒண்ணிறத்த”

24. “பன்னிருவர் ஆதித்தர் பல்லாண் டெடுத்திசைப்ப

மன்னும் அகத்தியன்யாழ் வாசிப்பப் - பொன்னியலும்”

25. “அங்கி கமழ்தூபம் ஏந்தயமன்வந்து

மங்கல வாசகத்தால் வாழ்த்துரைப்பச்”

சிவபிரான் திருப்பாதுகை மேல் ஏறி நந்திதேவரும் மாகாளரும் காவல் செய்யும் திரு அணுக்கன் திருவாயிலைக் கடந்து சென்ற சமயம் அட்ட வசுக்கள் இறைவனின்

எதிரில் தோன்றி ரிக்வேத பாராயணம் செய்ய, முடிவு இல்லா சிறப்பினை உடைய, நினைத்தற்கும் அரிய புகழ் அமைந்த வப்த முனிவர்களும் வந்து, பெருமையிற் சிறந்த தலைவராம் சிவபெருமான் மீது வாழ்த்துக்கூற, ஒளி வீசும் நிறத்தினை உடையவர்களான பன்னிரண்டு சூரியர்களும் பல்லாண்டு வாழ்த்தைப் பெரிது பாட, நிலைபெற்ற அகத்திய முனிவர் யாழ் வாசிக்க, பொன்னிறத்தோடு விளங்கும் அக்கினி பகவான் மணம் வீசும் தூய கலசம் ஏந்திவர இயமன் வந்து மங்கல மொழியால் வாழ்த்துக் கூறுகிறான்.

விரஹவ்யர் என்னம் சிவாத முனிவர் தமமு பத்தினியார் சித்திரவதியார் புத்திரப்பேறு வேண்ட, முனிவர் சிவபெருமானை எண்ணித் தவம் செய்தார். சிவபிரான் காட்சி தந்து, “யாகம் செய்வதற்கு நிலத்தை உழு; அங்கு நம்மை ஒக்கும் அழகு வாய்ந்த புதலவ்வன் உண்டாவான்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தார். அவ்வாறே சிவாத முனிவர் யாகம் செய்வதற்காக நிலத்தை உழுதார். உழுசாலில் தங்கப்பெட்டி ஒன்று கிடைத்து. அந்தப் பொற்பெட்டியில் நந்திமாதேவர் குழந்தை உருக்கொட அவதரித்தார். இவரது தவப்பயனால் எல்லா தேவர்களையும் களிப்பித்தமையால் நந்தி தேவர் என்ற பெயர் பெற்றார். இவ், சிவாத முனிவர் புத்திரர் என்பதால் சைலாதி என்று இருடிகளால் பெயர் பெற்றார். இவர் நன்கு வளர்ந்து சகல கலைகளையும் கற்று வல்லவரானார். சிவபெருமானை எண்ணி மும்முறை தவம் செய்தார். முதலில், திருவடியில் நீங்காத அன்பும், இரண்டாவது முறை சிவநிந்தை, சிவனடியார் நிந்தை, விபூதி ருத்திராட்ச நிந்தை செய்பவரைத் தண்டிக்கும் ஆணையும், மூன்றாம் முறை சிவபெருமானைப் போல் நித்தியராய் எவராலும் துதிக்கப் பெறுதலும் சிவசாரூபமும், பட்டாபிசேகமும், சிவஞான சாரியத்துவமும் பெற்றார். பிதூர் தேவர்களின் இதயத்தில் தோன்றிய கன்னிகையாகிய சுயஞ்ஞையின் திருமணமும் பெற்றார். பின்னர் திருக்கயிலை அடைந்தார். இவரது பழைய பெயர் வீரகன் ஆகும்.

இவர் செந்நிறம், முக்கண்ட, சடை, வலக்கையின் ஜபமாலை, இடக்கையில் சூலம், அபய வரதம் கொண்டு சதூர்ப்பு ஜராயிருப்பார். கோடி வருடங்கள் உக்கிரதபம் செய்ததால் சிவபெருமானுக்கு வாகனமும் துவார பாலகருமானார். அகச் சந்தான குரவர்களுக்கு முதற் குரவாகவும் சிவபெருமானுக்கு முதன் மாணாக்கராகவும் விளங்கினார்.

முத்தொள்ளாயிரம்

இது வெண்பா யாப்பில் எழுதப்பட்ட நூல், இது சேர சோழ பாண்டியர்களின் புகழ் பாடுவது. எந்தக் குறிப்பிட்ட மன்னனையும் இது பாடவில்லை. மூன்று குடியினருக்கும் உரிய கோதை, கிள்ளி, மாறன் முதலான பொதுவான பெயர்களே இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. புறத்திரட்டு என்னும் தொகுதியில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட 108 செய்யுட்களே இன்று

முத்தொள்ளாயிரம் என்ற பெயரில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட விருந்து என்னும் வகையைச் சாரும்.

பெயர்க்காரணம்

இந்நூலின் பெயர் இருவகைகளில் விளக்கப்படுகிறது. மூன்று வேந்தர்களையும் பற்றிய 900 பாடல்கள் கொண்டது என்பது ஒரு சாரார் கருத்து. மூவேந்தருள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே தொள்ளாயிரம் பாடல்களில் புகழும் நூல் இது என்பது இன்னொரு சாரார் கருத்து. இவ்விரண்டாவது கருத்தின் படி இந்நூலுக்குரிய செய்யுட்கள் 2700 ஆகும்.

இவற்றுள் முதற் கருத்தே ஏற்படையது என்கின்றார் இலக்கண விளக்கத்தின் ஆசிரியர். எண் இலக்கியத்திற்கு உதாரணம் கூறும்போது, அது பத்து முதல் ஆயிரம் பாடல்கள் கொண்டது என்று குறிப்பிட்டு, அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் என்பதனையும் முத்தொள்ளாயிரத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூலாசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படவில்லை. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் பேராசிரியர், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூலாசிரியர்களோடு முத்தொள்ளாயிரத்தின் ஆசிரியரையும் சேர்த்துப் பிற சான்றோர் எனக் குறிப்பிட்டார். எனவே இவர் சங்கப் புலவர் அல்லர் என்பது வெளிப்படையாகும். ஆராய்ச்சி அறிஞர் தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார். இந்நூலின் உள்ள சில அகச் சான்றுகளை எடுத்துக்காட்டி, இந்நூலாசிரியரை கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டை ஒட்டிய காலத்தவர் என்கின்றார்.

நூலாசிரியர் சமயம்

இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்து, சிவபெருமான் பற்றியது. சிவபெருமான் நாள்மீன்களையும், திங்களையும், சூரியனையும் படைத்தவன் என்றும், ஆனால் உலகம் அவனை ஆதிரையான் என்பது வியப்பானது என்றும் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். மேலும், தாம் பாண்டியனைப் புகழ்ந்து பாடும் பாட்டு, மயிலை ஊர்தியாகக் கொண்ட முருகப்பெருமானைக் கடப்ப மலர் தூவிப் பாடிப் புகழ்தலை ஒத்தது என்கிறார். இதனால் இவர் சைவ சமயச் சார்புடையவர் என்பது விளங்கும்.

பாடுபொருள்

முத்தொள்ளாயிரம் மூவேந்தர் புகழ்பாடுவது என்று முன்பே கூறப்பட்டது. மன்னர்களின் வீரம், கொடை, தலைநகர், அவர்கள் குதிரைகளின் மறம், களிறுகளின் மறம் ஆகியவையும், பகை மன்னர்களின் நாடுகளை அழித்துப் புகழ் பெற்றமையும், அவர்களிடம் திறை கொண்டமையும் புகழப்பட்டுள்ளன. மன்னர்களைப் புகழ்வதற்குக் கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைப் பிரிவை இவ்வாசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். இடைக்காலத்துச் சமயச் சான்றோர்கள் இம்மரபைப் பின்பற்றியது நினைவிருக்கலாம்.

ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் அகத்துறைகளைப் பயன்படுத்தி ஆன்மா இறைவனோடு கூடுவதற்குத் துடிக்கும் துடிப்பினை வெளியிட்டனர். அம்மரபினைப் பின்பற்றிய முத்தொள்ளாயிரத்தின் ஆசிரியரும் சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் மூன்று வேந்தர்களின் பாலும் தமக்குள்ள அன்பினை, ஒருதலைக் காதல் கொண்ட பெண்களின் கூற்றாகப் பாடி வெற்றி கண்டுள்ளார். இந்நூலின் பெரும் பகுதி பெண்பால் கைக்கிளையாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடல்: 70

“அறிவரார் யாமொருநாட் பெண்டிரே மாகச்

செறிவார் தலைமே னடந்து – மறிதிரை

மாட முரிஞ்சும் மதுரையார் கோமானைக்

கூட வொருநாட் பெற”

மோதித் திரும்பும் வைகை ஆற்று நீர்த்திரையை மாடி வீடுகள் உரிஞ்சும் ஊர் மதுரை. அவன் அந்த மதுரை மக்களின் கோமான். என்றேனும் ஒருநாள் நான் அவனோடு சேர்ந்து கூடி இருப்போன். இப்போது ஊரார் என் வாயை அடைத்து வைக்கின்றனர். நான் அவனோடு கூடியிருப்பதை அன்று அவர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள். இப்போது என்னை வீட்டுக்குள்ளே அடைத்துச் செறித்து வைப்பவர்கள் அப்போது தெரிந்துகொள்வர். அப்போது அவர்கள் தலைமேல் நான் நடப்பேன். பெண்களே! இதனைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

பாடல். 71

“கைய தவன்கடலுள் சங்கமால் பூண்டதுவும்

செய்யசங் கீன்ற செழுமுத்தால் மெய்யதுவும்

மன்பொரு வேல்மாறன் வார்பொதியிற் சந்தனமால்

என்பெறா வாடும் என் தோள்”

கடல் கைக்கும்படிக் கடலில் படுத்துத் தவம் செய்துகொண்டிருப்பதால் திருமால்தான் மாறன் என்கிறேன். திருமால் கடல் சங்கைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நான் மாறன் கடலில் விளைந்த சங்கில் அறுத்த வளையல்கைக் கையில் அணிந்துகொண்டிருக்கிறான். மாறன் கடல் முத்தை ஆரமாக அணிந்துகொண்டிருக்கிறேன். மாறனின் பெதியமலைச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டிருக்குறேன். சங்கம், முத்து, சந்தனம் எல்லாமே அவனுடையவை. அப்படி இருக்கும்போது என் தோள் எதனைப் பெறாமல் வாடுகிறது? வியப்பாக உள்ளது.

பாடல் 72

“இப்பியீன்று இட்ட எறிகதிர் நித்திலம்

கொற்கையே யல்ல படுவது – கொற்கைக்

குருதிவேல் மாறன் குளிர்சாந் தகலம்

கருதியார் கண்ணும் படும்”

சங்குச் சிப்பிகள் பெற்றெடுத்த முத்துகள் கொற்கையில் மட்டுமா உதிர்கின்றன? கொற்கையை ஆளும் மாறனின், குருதி தோய்ந்த வேலை உடைய மாறனின், குளிர்ந்த சந்தனம் பூசிய மார்பினை அடையக் கருதிய பெண்கள் கண்களிலிருந்தும் உதிர்கின்றன.

பாடல் 73

“கொடிபாடித் தேர்பாடிக் கொய்தண்தார் மாறன்

முடிபாடி முத்தாரம் பாடித் – தொடியுலக்கை

கைம்மனையில் ஓச்சப் பெறுவெனோ யானும்ஓர்

அம்மனைக் காவல் உளேன்”

மாறன் கொடி, மாறன் தேர், மாறன் பூ மாலை, மாறன் முத்தாரம், மாறன் சூடிய முடி ஆகியவற்றைப் பாடிக்கொண்டு நான் உலக்கையால் நெல் குற்றவேண்டும். இதுதான் என் ஆசை. இப்போது வீட்டுக் காவலில் கிடக்கிறேன்.

- தொடி உலக்கை – பூண் போட்ட உலக்கை
- கொய் தண் தார் – கொய்த குளிர்ந்த பூக்களால் கட்டப்பட்ட மால்
- கைம்மனை – சிறிய இல்லம்
- அம்மனை – அழகிய இல்லம்

பாடல் 74

“என்னை உரையல் என் பேருரையல் ஊருரையல்

அன்னையும் இன்னள் எனவுரையல் பின்னையுந்

தண்படா யானைத் தமிழ்நர் பெருமாற்கென்

கண்படாவாறே யுரை”

என்னைப் பற்றிப் பேசவேண்டா. என் பேரையும் சொல்லவேண்டா. என் தாய் என்னை அடைத்து வைத்திருக்கும் கொடியவள் என்றும் சொல்லவேண்டா. பின் என்னதான் சொல்லவேண்டும் என்கிறாயா? தமிழர் பெருமானை எண்ணி என் கண் உறங்காமல் இருக்கிறது என்று மட்டும் சொல்லுங்கள். (தண் படா யானை ஸ்ரீ குளுமை இல்லாமல் எப்பொதும் சினம் கொண்டிருக்கும் யானை – யானையை உடைய தமிழர் பெருமான்.)

பாடல் 75

**“மாறடுபோர் மன்னர் மதிக்குடையும் செங்கோலும்
கூறிடுவாய் நீயோ குளிர்வாடாய் சோறடுவார்
ஆரத்தால் தீமூட்டும் அம்பொதியிற் கோமாற்கென்
வாரத்தால் தோற்றேன் வளை”**

சோறாக்குவோர் சந்தனக்கட்டையில் அடுப்புத் தீ மூட்டும் பொதியமலை நாட்டுக் கோமான் அவன். குளிரும் வாடைக்காற்றே! நீ அவனிடம் தூது செல். மாற்றாரைப் போரில் வெல்லும் அவனது மதியம் போன்ற குடை, வெண்கொற்றக் குடை, செங்கோல் ஆகியவற்றை முதலில் சொல். பின் அவனை நெஞ்சில் பங்குபோட்டுக் கொண்டிருப்பதால் என் வளையல்களைத் தோற்றுப் போயிருக்கிறேன் என்பதையும் சொல்.

பாடல் 76

**“துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகைந் நால்வாய்ப்
பிடியேயான் நினை யிரப்பல் – கடிகமழ்தார்ச்
சேலேக வண்ணனொடு சேரி புகுதலுமெஞ்
சாலேகம் சார நட”**

அவன் சேல் ஏக வண்ணன். மீன் கொடி கொண்ட மாறன். (மீன் கொடி கொண்ட காம வேள் மாரன்). அவனைச் சுமந்துகொண்டு வரும் பிடியே! (பெண்யானையே) உடுக்கை-மேளம் போன்ற காலடியும், தோல்-பறை போன்ற காதும், தொங்கும் கையில் துளை இருக்கும் வாயும் கொண்டிருக்கிறாய். சரி. உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாலை அணிந்துகொண்டு அவன் உன்மேல் வரும்போது என் தெருச்சேரிக்கு வந்ததும் என் வீட்டுச் சன்னல் (சாலேகம்) ஓரமாக நடந்து செல். நான் அவனைக் கண்ணார்க் காணவேண்டும்.

பாடல் 77

“எலாஅ மடப்பிடியே யெங்கூடற் கோமான்

புலாஅல் நெடுநல்வேல் மாறன் – உலாஅங்கால்

பைய நடக்கவுந் தேற்றாயால் நின்பெண்மை

ஐயப் படுவ துடைத்து”

ஏ, மடத்தனம் கொண்ட பிடியே! புலால் நாற்றம் அடிக்கும் வேலையுடைய என் கூடல்-கோமான் மாறன் உலா வரும்போது மெதுவாக நடக்க உனக்குத் தெரியவில்லையே. பெண்ணின் விருப்பத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத நீயும் ஒரு பெண்ணா? உன் பிறவி ஐயப்படத் தக்கதாக உள்ளது.

பாடல் 78

“போரகத்துப் பாயுமா பாயாது பாயமா

ஊரகத்து மெல்ல நடவாயோ – கூர்வேல்

மதிவெங் களியானை மாறன் தன் மார்பங்

கதவங்கொண் டியாமுந் தொழ”

மாறன் மார்புக் கதவை நான் திறந்து தொழவேண்டும். அவனைச் சுமந்துவரும் களிப்பு மிக்க யானையே! போரில் பாய்வது போல நீ பாயாதே. பாயாசம் போல ஊருக்குள்ளே மெல்ல நடந்துசெல்.

பாடல் 79

“ஆடுகோ சூடுகோ ஐதாக் கலந்துகொண்டு

ஏடுகோ டாக எழுதுகோ – நீடு

புனவட்டப் பூந்தெரியல் பொற்றேர் வழுதி

கனவட்டங் கால்குடைந்த நீறு”

வழுதியின் குதிரை ஊர்தியின் பெயர் ‘கனவட்டம்’. வழுதியைச் சுமந்துகொண்டு கனவட்டம் தெருவில் சென்றது. அதன் காலடி பட்ட பழுதியை நீரில் கலந்து மையாக்கிக்கொண்டு, பூவிதழ் நுனியை எழுத்தாணி ஆக்கிக்கொண்டு, என் கண்ணில் மை எழுதிக்கொள்ளட்டுமா, என் தோளில் தொய்யில் எழுதிக்கொள்ளட்டுமா – அவள் கேட்கிறாள்.

பாடல் 80

“பிணிகிடந் தார்க்குப் பிறந்தநாட் போல

அணியிழை அஞ்ச வருமால் – மணியானை

மாறன் வழுதி மணவா மருண்மாலைச்

சீறியோர் வாடை சினந்து”

நோய்வாய்ப் பட்டுக் கிடப்பவர்களுக்குப் பிறந்தநாள் வருவது போல வாடைக்காற்று சினம் கொண்டு பாய்கிறது. பெண்ணே! பார். மாறன் வழுதியோடு கூடி இருக்காமல் தனியே இருப்பவரிடம்தான் வாடை இப்படி வருகிறது.

பாடல் 81

“வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்த்தனபோல்

ஏரிய ஆயினும் என்செய்யும் –கூரிய

கோட்டானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்

கோட்டுமண் கொள்ளா முலை”

என் முலை ஆற்றோரத் தென்னையின் குரும்பை போல் பருத்துக்கொண்டிருக்கிறது. சரி. அதனால் என்ன பயன். தென்னன் மார்பில் உள்ள சந்தனக் குழம்பை அப்பிக்கொள்ளவில்லையே!

வாரிய பெண்ணை வரு குரும்பை வாய்த்தன போல் ஏரிய ஆயினும் என் செய்யும் கூரிய கோட்டு ஆனைத் தென்னன் குளிர் சாந்து அணி அகலம் கோட்டு மண் கொள்ளா முலை.

பாடல் 82

“நாணாக்காற் பெண்மை நலன் அழியும் முன்னின்று

காணாக்காற் கைவளையுஞ் சோருமால் – காணென்நான்

வண்டு எவ்வந் தீர்தார் வயமான் வழுதியைக்

கண்டுஎவ்வந் தீர்தார் ஆறு”

வழுதி உலா வரும்போது கண்டு நாணாமல் நின்றால் என் பெண்மை அழியும். அவனைக் கண்ணாரக் காணவில்லை என்றால் என் கைவளையல் கழன்று ஓடும். எப்படித்தான் என் எவ்வத் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்வேன்? பூமாலை மட்டும் வண்டின் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அவன் கழுத்தில் இருக்கிறதே!

பாடல் 83

“மாணார்க் கடந்த மறவெம்போர் மாறனைக்

காணாக்கால் ஆயிரமும் சொல்லுவேன் – கண்டக்காற்

பூணாகந் தாவென்று புல்லப் பெறுவேனோ

நானோ டுடன்பிறந்த நான்”

மாட்சிமை இல்லாதவர்களை வென்றவன் மாறன். அவனைக் காணாதபோது ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பேசுவேன். கண்டால், “உன் பூண் அணிந்த மார்பை எனக்குக் கொடு” என்று கேட்டுத் தழுவமுடியுமா? நாணத்தோடு பிறந்தவள் ஆயிற்றே!

பாடல் 84

“செய்யார் எனினுந் தமர்செய்வ ரென்னுஞ்சொல்

மெய்யாதல் கண்டேன் விளங்கிழாய் – கையார்

வரிவளை நின்றன வையையார் கோமான்

புரிவளை போந்தியம்பக் கேட்டு”

மற்றவர்கள் உதவவில்லை என்றாலும், உற்றார் உறவினர் உதவுவர் என்பது உண்மை என்பது இப்போது தெரிந்துவிட்டது. வையை நாட்டாரின் அரசன் உலா வரும்போது ஊதிய சங்கின் ஓசையைக் கேட்டதும், சங்கால் செய்யப்பட்டதாய் என்கையில் இருக்கும் வளையல்கள் என் தோள்களை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டன. காணப்போகும் மகிழ்ச்சி.

- வரிவளை – கையில் வரிவரியாக உள்ள வளையல்.
- புரிவளை – வளைந்து விரியும் சங்கு

பாடல் 85

“உகுவாய் நிலத்த துயர்மணல்மேல் ஏறி

நகுவாய்முத் தீன்றசைந்த சங்கம் – புகுவான்

திரைவரவு பார்த்திருக்குந் தென்கொற்கைக் கோமான்

உரைவரவு பார்த்திருக்கும் நெஞ்சு”

சங்குப் பூச்சி மணலின் மேல் ஏறி பல்லைக் காட்டும் முத்துக்களைப் பெற்று வைத்துவிட்டு மீளும். அந்த முத்துக்கள் அலைகள் வந்து கொண்டுவரவில்லாவா என்று

காத்துக்கொண்டிருக்கும். அதுபோல நான் அந்த முத்து விளையும் கொற்கை அரசனிடமிருந்து அழைப்பு வராதா எனக் காத்திருக்கிறேன்.

பாடல் 86

“கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்

கூடப் பெறுவனேல் கூடு என்று – கூடல்

இழைப்பாள்போற் காட்டி இழையா திருக்கும்

பிழைப்பில் பிழைபாக் கறிந்து”

கூடல் இழைத்தல் என்பது ஒருவகை விளையாட்டு. அது குறி பார்க்கும் விளையாட்டு. நடுவில் நின்றுகொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு, சுழன்று, கைவிரலால் மணலில் வட்டமிட்டுக் கோடு கிழிப்பர். கோடு தொடங்கிய புள்ளியில் ஒன்றுகூட வேண்டும், கூடினால் தான் விரும்பிய எண்ணம் நிறைவேறும் என்றும், கூடாமல் கோடு வேறிடம் சென்றால் விரும்பிய செயல் கைகூடாது என்றும் நம்புவர்.

இப்படி அவள் கூடல் இழைக்க முற்பட்டாள். கூடல் பெருமான் பாண்டியனை நான் கூடப்பெறுவேன் என்றால் கூடல் கோடே நீ கூடுக என்று சொல்லிக்கொண்டு கூடல் இழைக்க முற்பட்டுக் கூடல் இழைப்பது போலப் பாசாங்கு காட்டினாள். உண்மையில் அவள் கூடல் இழைக்கவில்லை. காரணம் ஒருவேளை கூடல்-கோடு கூடாமல் போய்விட்டால் அவனைக் கூடமுடியாமல் போய்விடுமே என்னும் அச்சம் அவளுக்கு.

பாடல் 87

“குடத்து விளக்கேபோல் கொம்பன்னார் காமம்

புறப்படா பூந்தார் வழுதி – புறப்படின்

ஆபுகு மாலை அணிமலையில் தீயேபோல்

நாடறி கௌவை தரும்”

கொடிக்கொம்பு (கொம்பில் ஏறும் கொடி) போன்றவர் மகளிர். மகளிர் காமம் குடத்துக்குள் வைத்த விளக்குப்போல் வெளி-உலகுக்குத் தெரியாது. ஆனால் வழுதி மாலையும் கழுத்துமாக உலா வரும்போது, ஆனிரைகள் இல்லம் புகும் மாலை வேளையில் மலையில் பற்றி எரியும் தீயைப் போல ஊருக்கெல்லாம் தெரியும்படி வெளிப்பட்டுவிடும்.

பாடல் 88

“ஏற்பக் குடைந்தாடில் ஏசுவர் அல்லாக்கால்
மாற்றி யிருந்தாள் ஏனவுரைப்பர் – வேற்கண்ணாய்
கொல்யானை மாறன் குளிர்முனல் வையைநீர்
எல்லாம் எனக்கோர் இடர்”

அவன் கொல்யானை மேல் செல்லும் மாறன். அவன் நாட்டு வையையில் குளிர்ந்த ஊற்றுநீர் வருகிறது. அதில் மூழ்கிக் குளித்து விளையாடினால் மாறன் நாட்டு நீர் என்று மூழ்கி விளையாடுகிறாள் என்று சொல்லி ஏசுவர்கள். நீராடாமல் கரையில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் தன் ஆசையை மறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று முணுமுணுப்பர். வேல் போன்ற கண்ணை உடைய என் தோழியே! எது செய்தாலும் எனக்குத் துன்பமே.

பாடல் 89

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
தானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான் – தேனூறு
கொய்தார் வழுதி குளிர்சாந் தணியகலம்
எய்தா திராக்கழிந்த வாறு”

நான் ஊடினேன். அவன் உணர்த்தினான். நான் என் ஊடலை விட்டு உணர்ந்துகொண்டு கூடச் சென்றேன். அப்போது வழுதி நான் முன்பு ஊடினேன் என்று ஊடினான். நான் உணர்த்தினேன். அவன் உணரவில்லை. இப்படியே இரவெல்லாம் கழிந்துவிட்டது. குளிர்ந்த சந்தனம் பூசிய அவன் மார்பு எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை.

பாடல் 90

“புல்லாதார் வல்லே புலர்கென்பர் புல்லினார்
நில்லா யிரவே நெடிதென்பர் – நல்ல
விராமலர்த் தார்மாறன் வெண்சாந் தகலம்
இராவளிப் பட்ட திது”

இரவே! உடனே விடிந்துவிடு (புலர்க) என்று மாறனின் வெண்ணிறச் சந்தனம் பூசிய மார்பைத் தழுவப்பெறாதவர்கள் வேண்டுவர். தழுவப்பெற்றவர்கள் இரவே

விடியாமல் நீண்டுகொண்டே இரு என்று வேண்டுவர். இப்படி இரங்கத்தக்க (அளி) இரவு என்னிடம் வந்திருக்கிறதே!

பாடல் 91

“பார்படுப செம்பொன் பதிபடுப முத்தமிழ்நூல்
நீர்படுப வெண்சங்கும் நித்திலமும் – சாரல்
மலைபடுப யானை வயமாறன் கூர்வேல்
தலைபடுப தார்வேந்தர் மார்பு”

மாறன் நிலமெல்லாம் செம்பொன்.

மாறன் ஊரெல்லாம் முத்தமிழ் முழங்கும் நூல்கள்.

மாறன் நீரெல்லாம் சங்கும், முத்தும்.

மாறன் மலையெல்லாம் யானை.

மாறன் பகைவேந்தர் மார்பெல்லாம் அவன் வேல்.

எனக்கு மட்டும் மாறனுடையது எதுவுமே இல்லையா?

பாடல் 92

“நந்தின இளஞ்சினையும் புன்னைக் குவிமொட்டும்
பந்தர் இளங்கமுகின் பாளையும் – சிந்தித்
திகழ்முத்தம் போற்றோன்றும் செம்மற்றே தென்னன்
நகைமுத்த வெண்குடையான் நாடு”

நந்துச் சங்குகளின் இள முட்டைகளும், புன்னைப்பு மொட்டுகளும், பந்தர்த் துறைமுகத்தில் உள்ள பாக்குப் பாளைகளும் சிந்திக் கிடப்பதால் தென்னன் நாடெங்கிலும் முத்துக்கள் சிரிப்பது போல் தோற்றமளிக்கிறது. தென்னன் குடையிலும் முத்துக்கள் தொங்குகின்றன. இது இவன் நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கும் செம்மாப்பு. எனக்குத்தான் அவன் பல்நகை முத்தம் கிடைக்கவில்லை.

பாடல் 93

“மைந்தரோ டுடி மகளிர் திமிர்ந்திட்ட
குங்கும ஈஞ்சாந்தின சேறுழக்கி – எங்கும்
தடுமாறல் ஆகிய தன்மைத்தே தென்னன்
நெடுமாடக் கூடல் அகம்”

மைந்தரோடு மகளிர் ஊடுவர். அப்போது மகளிர் அணிந்திருக்கும் ஈரக் குங்குமமும், மைந்தர் அணிந்திருக்கும் ஈரச் சந்தனமும் நிலத்தில் பட்டுச் சேறாகிப், போவார் வருவாரெல்லாம் வழக்கித் தடுமாறும் தன்மை கொண்டது தென்னன் ஆளும் கூடல் நகரம்.

பாடல் 94

“மடங்கா மயில்ஊர்தி மைந்தனை நாளும்

கடம்பம்பூக் கொண்டேத்தி அற்றால் – தொடங்கமருள்

நின்றிலங்கு வென்றி நிரைகதிர்வேல் மாறனை

இன் தமிழால் யாம்பாடும் பாட்டு”

மடங்காத தோகையை உடைய மயிலை ஊர்தியாகக் கொண்ட முருகனைக் கடம்புப் பூப் போட்டுப் பூசை செய்வது எப்படியோ அப்படிப்பட்டதுதான் மாறனை இனிய தமிழால் நான் பாடும் பாடல் எனக் கொள்க. மாறன் தொடங்கிய போரிலெல்லாம் முருகனைப் போல வெற்றி கண்டு ஒளிரும் வேலை உடையவன்.

பாடல் 95

“செங்கண் நெடியான்மேல் தேர்விசையன் ஏற்றியபூப்

பைங்கண்வெள் ஏற்றான்பால் கண்டற்றால் – எங்கும்

முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ம்மலர்த்தார் மாறன்

அடிமிசையே காணப் படும்”

அருச்சுணன் திருமாலுக்குச் சாத்திய பூ அத்தனையும் காளைமாட்டு ஊர்திக் கடவுளிடம் (சிவன் திருவடிகளில்) கிடப்பதைக் கண்டனர். அப்படித்தான் மன்னர் முடியில் சூடிய பூக்கள் எல்லாம் மாறன் காலடியில் கிடந்தன. மாறனைத் தொழும்போது உதிர்ந்த பூக்கள் அவை.

பாடல் 96

“கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலானாய்ப்

பூந்தொடியைப் புல்கிய ஞான்றுண்டால் – யாங்கொளித்தாய்

தென்னவனே தேர்வேந்தே தேறுநீர்க் கூடலார்

மன்னவனே மார்பின் மறு”

தென்னவனே! தேர் வேந்தே! தெளிந்த நீர் ஓடும் கூடல் நகரக் கோமானே! நீதான் திருமால். (நெடியோன் என்பவன் பாண்டிய மன்னர்களில் ஒருவன்) நீ

கண்ணனாகத் தோன்றிய காலத்தில் கூந்தல் என்னும் குதிரையைக் கொன்றாய். குடம் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நடனம் ஆடினாய். அழகிய வளையல்காரி நப்பின்னையை (இராதையை)த் தழுவினாய். அப்போது உன் மார்பில் மறு இருந்ததே! (திருமகளை மார்பில் கொண்டிருக்கும் மறு) அதனை இப்போது எங்கே ஒளித்து வைத்து வைத்திருக்கிறாய்?

பாடல் 97

“கண்ணார் கதவந் திறமின் களிற்றொடுதேர்

பண்ணார் நடைப்புரவி பண்விடுமின் – நண்ணார்தம்

தேர்வேந்தன் தென்னன் திருவுத் திராடநாள்

போர்வேந்தன் பூசல் இலன்”

தென்னனை நினைக்காத பகைவர்களே! உங்கள் கதவினைத் திறந்துகொள்ளுங்கள். களிறும், தேரும், குதிரையும் போருக்காகப் பூட்டுவதை விட்டுவிடுங்கள். இன்று தென்னன் பிறந்த திருநாள். உத்திரட்டாதி நாள். தேரில் வருவான். ஆனால் போர் செய்யமாட்டான். அஞ்சவேண்டா.

பாடல் 98

“நிறைமதிபோல் யானைமேல் நீலத்தார் மாறன்

குடைதோன்ற ஞாலத் தரசர் – திறைகொள்

இறையோ எனவந் திடம்பெறுதல் இன்றி

முறையோ எனநின்றார் மொய்த்து”

நீலநிற வேம்புமாலை அணிந்துகொண்டு மாறன் உலா வருகிறான். அவனது வெண்கொற்றக் குடை நிறைந்த மதியம் போலக் காணப்படுகிறது. உலகத்து அரசர்களெல்லாம் திறை கொடுப்பதற்காக மொய்த்துக்கொண்டு வந்தனர். வரிசையில் காத்துக்கொண்டு நிற்கும்போது “இறைவா! இது முறையோ?” என முணுமுணுத்துக்கொண்டனர்.

பாடல் 99

“நிரைகதிர்வேல் மாறனை நேர்நின்றார் யானைப்

புரைசை யைநிமிர்ந்து பொங்கா – அரசர்தம்

முன்முன்னா வீழ்ந்தார் முடிகள் உதைத்தமாப்

பொன்னுரைகல் போன்ற குளம்பு”

வேல் தாங்கி மாறன் போருக்கு எழுந்தான். சிலர் அவனை எதிர்த்தனர். மாறன் யானை அவர்களின் கோட்டையை நிமிர்ந்து பார்த்துப் பொங்கிப் பாய்ந்தது. மன்னர் பலர் போரிட்டு வீழ்ந்தனர். அவர்கள் தலையில் சூடியிருந்த முடி சிதறிக் கிடந்தது. மாறன் குதிரை அந்தப் பொன்முடிகளைக் காலால் இடறியது. அதனால் அதன் குளம்புகள் பொன்னை உரைத்துப் பார்க்கும் கட்டளைக்கல் போலக் காணப்பட்டது.

பாடல் 100

“அருமணி அந்தலை யாடரவம் வானத்து
உருமேற்றை அஞ்சி ஒளிக்கும் – செருமிகுதோட்
செங்கண்மா மாறன் சினவேற் கனவுமே
அங்கண்மா ஞாலத் தரசு”

நஞ்சாகிய அரிய நீலமணியைக் கொண்ட நல்லபாம்பு வானத்தில் இடி முழக்கம் கேட்டால் அஞ்சி ஒடுங்கிக்கொள்ளும். அதுபோல சிவந்த கண்ணுடன் தோன்றும் மாறனின் சினங்கொண்ட வேலைக் கனவிலே கண்டு உலகிலுள்ள அரசர்கள் ஒடுங்கிக்கொள்வர்.

பாம்பு மணி உமிழுமா? உமிழாது

தொண்டையில் நஞ்சு கொண்ட சிவனை மணிகண்டன் என்கிறோம்.

அதுபோல நாகத்தின் நஞ்சினை மணி என்கிறோம்.

வினாக்கள்

I) சிறிய வினாக்கள்

1. திருக்கைலாய ஞான உலா - குறிப்புத் தருக.
2. முத்தொள்ளாயிரம் பெயர்க்காரணம் தருக.
3. மாறன் உலா வரும் காட்சியை விளக்குக.
4. மாறனின் வீரத்தினைப் புலப்படுத்துக.
5. மாறனை ஆசிரியர் எவ்வாறு வருணிக்கிறார்.

II) பெரிய வினாக்கள்

1. முத்தொள்ளாயிரத்தில் கைக்கிளைப் பாடல் தரும் செய்திகளைத் தொகுத்துரைக்க.
2. மாறனின் போர்த்திறனை வெளிப்படுத்துக.
3. மாறனின் வீரதீரச் செயல்களைப் புலப்படுத்துக.

முனைவர் சு. பேச்சியம்மாள்
தமிழியல் துறை
உதவிப் பேராசிரியர்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி,
தொலைபேசி எண்: 9788749246,
EMAIL ID: spetchi29@gmail.com